

BAHÁ'Í FORLAGS STUDIESERIE NR. 2

Shoghi Effendi

Tilsynekomsten av
guddommelig rettferdighet

m/studieveiledning

Bahá'í
FORLAG

Originalens tittel:
The Advent of Divine Justice

Oversatt av:
Gerd Strand

© Bahá'í Forlag, 1989
2. opplag 1996
3. opplag 2011

Forsidefoto:
Helge Kragh

www.bahai.no
BAHÁ'Í FORLAG

Innhold

Innledning	5
Gjentatte kriser	7
Hovedcitadellet som består	11
Et korstog av enda høyere størrelsesorden	17
Mulighetene for fremtiden	20
Hans ufeilbarlige lys	22
Hans åpenbarings overopphøyde funksjon	24
Hvor overveldende er ansvaret	28
Åndelige forutsetninger	30
Det mest utfordrende stridsspørsmål	44
Deres dobbelte korstog	53
Undervisningskravene	57
Oppvekkelsen av Latin-Amerika	72
Det nødvendige grunnlag	78
Appell om pionérer	82
Den overveiende del	85
Til bahá'í ungdommen	86
Panamas spesielle stilling	87
En uutgrunnelig visdom - en altbetvingende vilje	89
Kongerikets komme	90
Amerikas skjebne	106
Studieveiledning	113

Innledning

*Til Guds elskede og den barmhjertiges tjenerinner i
De Forente Stater og Canada!*

Høyst elskede brødre og søstre i Bahá'u'lláhs kjærlighet!

Det ville i sannhet være vanskelig i tilstrekkelig grad å uttrykke de følelser av ubetvingelig glede og fryd som gjennomsyrrer mitt hjerte hver gang jeg gjør et opphold for å tenke over de uopphørlige vitnesbyrdene om den dynamiske energien som beåndrer de staute pionerene for Bahá'u'lláhs Verdensorden i utførelsen av den Planen som er overgitt i deres varetakt. Undertegningen av kontrakten av deres valgte nasjonale representanter, som signaliserer åpningen av den endelige fasen i det største foretagende som noen gang er blitt lansert av Bahá'u'lláhs tros følgesvenner i vest, attesterer ikke mindre enn den ytterst hjertebevegende fremgang, nedtegnet i de på hinannen følgende rapportene fra deres nasjonale undervisningsskomité, uten skyggen av tvil, troskapen, vigøren og grundigheten med hvilken dere gjennomfører de mangfoldige operasjoner som utviklingen av Syvårsplanen nødvendigvis innebærer. I begge aspekter av den og i alle dens detaljer, blir den utført med eksemplarisk regelmessighet og presisjon, med uforminsket dyktighet og rosverdig hastighet.

Den oppfinnsomhet som de amerikanske troende i de forgangne måneder så slående har demonstrert, slik det fremgår av de suksessive forholdsregler de har antatt, er blitt sidestillet med den ubestridte støtte som er ytt dem av alle som de representerer ved hvert kritisk stadium og hvert nytt fremskritt i utførelsen av deres hellige plikter. Slik nær gjensidighet, slikt fullstendig samsvar, slik kontinuerlig harmoni og fellesskap mellom de forskjellige virksomheter som bidrar til det organiske liv og danner det grunnleggende rammeverk for et hvert bahá'í samfunn som fungerer skikkelig, er et fenomen som danner en slående kontrast til de nedbrytende tendensene som de disharmoniske elementer i dagens samfunn så tragisk legger for dagen. Mens enhver tilsynelatende prøvelse som den allmektiges ufattelige visdom finner det nødvendig å påføre sitt utvalgte samfunn, bare tjener til på nytt å vise dets grunnleggende solidaritet og konsolidere dets indre styrke, viser hver av de suksessive kriser i skjebnen for en dekadent tidsalder mere overbevisende enn den foregående, den nedbrytende innflytelse som raskt tapper vitaliteten og underminerer grunnlaget for dens institusjoner som er i ferd med å forfalle.

For slike demonstrasjoner av mellomkomst fra et alltid våkent Forsyn, må de som står identifisert med det Største Navns samfunn, kjenne seg evig takknemlige. Fra hvert nytt tegn på hans ufeilbarlige velsignelse på den ene side, og på hans hjemsøkelse på den annen, kan de ikke unnlate å avlede stort håp og mot. Rede til å gripe hver anledning som skjebnens hjul i deres tro byr dem, og uanfektet av utsiktene til støtvide omveltninger som før eller siden skjebnessvangert vil vedrøre slike som har avslått å favne dens lys, må de, og de som vil fortsette deres arbeid, stå på inntil de prosesser som nå er satt

i bevegelse, hver især har utøst sin kraft og bidratt med sin del til fødselen av den Orden som nå rører seg i skjødet på en verden i fødselsveer.

Gjentatte kriser

Disse gjentatte kriser som med truende hyppighet og uimotståelig styrke angriper en stadig økende del av menneskerasen, må nødvendigvis fortsette, hvor uvarig det enn er, å utøve, i et visst monn, sin ødeleggende innflytelse på et verdenssamfunn som har bredt sitt rammeverk til de ytterste ender av jorden. Hvorledes kan en begynnelse av en verdensomveltning som setter i sving krefter som så alvorlig forstyrrer den sosiale, religiøse, politiske og økonomiske likevekt i det organiserte samfunn, som kaster i kaos og forvirring politiske systemer, rasemessige doktriner, sosiale begreper, kulturell standard, religiøs tilhørighet og handelsrelasjoner – hvorledes kan slike rystelser som aldri tidligere er forekommet på en så bred skala, unngå å frembringe slike tilbakeslag for institusjonene for en tro, så ung av år, hvis læresetninger har direkte og vitalt siktemål på hver av disse sfærer i menneskelig liv og oppførsel?

Det er derfor ikke til å undres over om de som holder banneret høyt løftet for en så gjennomtrengende tro, så utfordrende en Sak, finner seg berørt ved påvirkningen av disse verdensrystende kreftene. Intet under om de finner at deres frihet er blitt begrenset midt i hvirvelen av kjempende

lidenskaper, at deres påstander foraktes, deres institusjoner angripes, deres motiver rakk ned på, deres autoritet er satt på spill og deres krav avslått.

I hjertet av det europeiske kontinent er et samfunn for øyeblikket sluknet ved restriksjoner som et regime som sårt har misoppfattet dets hensikt og funksjon, har valgt å pålegge det, et samfunn som, forutsagt av 'Abdu'l-Bahá, er forutbestemt, i kraft av sine åndelige egenskaper og sin geografiske beliggenhet, skal spre lysglansen av troens lys på de omliggende land. Dets stemme er nå, dessverre, stilnet, dets institusjoner oppløst, dets litteratur bannlyst, dets arkiver konfiskert og dets møtevirksomhet avbrutt.

I Sentral-Asia, i byen som nyter det enestående fortrinn å være blitt valgt av 'Abdu'l-Bahá som hjemsted for det første *Mashriqu'l-Adhkár* i bahá'í verdenen, såvel som for de byer og landsbyer i den provins der det hører hjemme, befinner Bahá'u'lláhs tro seg hårdt presset i forgodtbefinnende av krefter som, forskrekket ved dens voksende makt, nå har til hensikt å redusere den til den ytterste maktesløshet, som følge av den usedvanlige og enestående vitalitet som i løpet av flere tiår er blitt konsekvent manifestert. Dets tempel, skjønt fremdeles i bruk for bahá'í gudstjeneste, er blitt ekspropriert. Dets råd og komitéer er oppløst, dets undervisningsmuligheter forkrøplet, dets hovedforegangsmenn deportert, og ikke så få av dets mest begeistrede støtter, både menn og kvinner, fengslet.

I troens opphavslend, hvor den store majoritet av dens følgesvenner bor – i et land hvis hovedstad er blitt hilst av Bahá'u'lláh som «*Verdens mor*» og «*Daglysningsglede*» – forfølger en sivil autoritet, inntil nå ikke offisielt adskilt fra den lammende innflytelse av et antikvert,

et fanatisk og forbrytersk korrumpert presteskap, nådesløst sin kampanje av undertrykkelse mot tilhengerne av en tro som det i ett århundre nyttesløst har strebet mot å utslette. Likegyldige over den sannhet at medlemmene av dette uskyldige og forbudte samfunn med rette kan påstå seg å rangere blant de mest nøytrale, dyktigste og mest brennende elskere av sitt land, i forakt for deres høye bevissthet om verdensborgerskap som foregangsmenn for en overdreven og trang nasjonalisme aldri kan håpes å verdsette, en slik autoritet avslår å bevilge til en tro, som strekker sin åndelige jurisdiksjon over seks hundre lokale samfunn og som tallmessig overstiger tilhengerne av kristen, jødisk eller Zoroasters tro i det landet, den nødvendige legale rett til å fremme sine lover, administrere troens anliggender, drive dens skoler, feire sine festdager, sirkulere sin litteratur, høytideligholde sine riter, opprette sine bygninger og beskytte sine stiftelser.

Og nå nylig, i selve det Hellige Land, hjertet og sentrum for en verdensomspennende tro, har ilden fra rasemotsetninger, brodermords strid, usjenert terrorisme, tent en brann som på den ene siden alvorlig griper inn i strømmen av pilgrimer som danner livsblodet for dette sentret og, på den annen side, forsinker de forskjellige prosjektene som er innledet i forbindelse med bevaringen og utvidelsen av områdene som omgir de hellige steder som de omfatter. Sikkerheten for det lille samfunn av fastboende troende, ansikt til ansikt med lovløshetens tidevann, er satt i fare, dets status som et nøytralt og adskilt samfunn indirekte utfordret og dets frihet i utøvelsen av visse av dets funksjoner begrenset. En rekke morderiske overfal, alternerende med utbrudd av bitter fanatisme både rasemessig og religiøs, som omfatter ledere såvel som følgesvenner av de tre ledende trosretningene i

dette forvirrede landet, har til sine tider truet med å kutte all normal kommunikasjon både innenfor landets grenser som med utenverdenen. Farefull som situasjonen har vært, har de hellige bahá'í steder som er gjenstand for tilbedelse for en verdensomspennende tro, ikke desto mindre vært skjendet en bevaring som grenser til det mirakuløse, trass i deres antall og utsatte beliggenhet og, som det kan synes utenfra, berøvet ethvert beskyttelsesmiddel.

En verden, opprevet av motstridende lidenskaper og risikabel oppløsning innenfra, befinner seg i en så skjebnessvanger epoke i sin historie, konfrontert med den stigende fremgang i en tro på barnestadiet, en tro som til tider synes å trekkes inn i sine motsetninger, infiltrert i sine konflikter, formørket av dens samlende skygger og overmannet av det stigende tidevann av sine lidenskaper. I selve dens hjerte, i dens vugge, ved setet for dens første og ærverdige tempel, i et av dens inntil nå latente mektige sentra, synes den ennå ikke frigjorte Bahá'u'lláhs tro i sannhet å ha trukket seg tilbake overfor de fremstormende krefter av vold og uorden som menneskeheten stadig vekk faller som offer for. Styrkepunktene for en slik tro blir, slik kan det synes utenfra, et etter ett og dag etter dag, isolert, angrepet og beleiret. Ethersom frihetens lys flakker og slukner, ettersom gjenlyden av ufred vokser i styrke for hver dag, ettersom fanatismen flammer med økende villhet i menneskenes bryst, ettersom irreligiositeten nådesløst kryper over menneskehetens sjel med sin kulde, synes de lemmer og organer som danner kroppen i Bahá'u'lláhs tro, i varierende grad å være blitt angrepet av den forkrøplende innflytelse som nå holder hele den siviliserte verden i sitt grep.

Hvor klare og slående følgende ord fra 'Abdu'l-Bahá blir tilkjennegjort ved denne time: «*Feiltagelsens mørke som*

har omsluttet Østen og Vesten, kjemper i denne aller største tidsepoke med den guddommelige ledelses lys. Sverdene og spydene er meget skarpe og spisse; arméen streng og blodtørstig». «På denne dag,» har han skrevet i et annet avsnitt: «er kraften hos alle religiøse ledere rettet mot splittelsen av den overmåte barmhjertiges forsamling og nedrivning av det guddommelige byggverk. Verdens herskarene, om materielle, kulturelle eller politiske, lanserer fra alle sider sine angrep, for Saken er stor, meget stor. Dens storhet er i dag klar og åpenbar for menneskenes øyne.»

Hovedcitadellet som består

Det ene hovedcitadell som har bestått, den mektige arm som ennå bærer vimpelen for en uovervinnelig tro, er intet annet enn det velsignede samfunn av følgesvenner av det Største Navn på det Nord-Amerikanske kontinent. Ved dets prestasjoner og ved den aldri sviktende beskyttelse som er skjenket det av et allmechtig Forsyn, fortjener dette medlem av organet for de stadig samarbeidende samfunn av øst og vest å bli universelt betraktet som vuggen, så vel som en borg for den fremtidige Verdensorden som på en og samme tid er løftet om og glansen av den tidsepoke som knytter seg til Bahá'u'lláhs navn.

La enhver, som enten føler seg tilbøyelig til å undervurdere det enestående stadiet som er skjenket dette samfunnet, eller vil tvile på den rolle dette vil bli kalt til å spille i dagene som

kommer, betenke betydningen av disse vektige og høyst opplysende ordene ytret av 'Abdu'l-Bahá og henvendt til det på en tid da utsiktene for en verden som jamret seg under byrden av en ødeleggende krig, hadde nådd sin laveste ebbe: «*Amerikas kontinent*», skrev han så betydningsfullt, «*er i den ene sanne Guds øyne det land der glansen av hans lys skal bli åpenbart, hvor mysteriene i hans tro skal bli avslørt, hvor de rettsindige skal dvele og de frie samle seg.*»

Allerede har dette samfunnet av de troende i Nord-Amerika – på samme tid de første igangsettere og mønsteret for de fremtidige samfunn som Bahá'u'lláhs tro er forutbestemt til å oppreise over lengden og bredden av den vestlige halvkule – trass i den gjennomgripende mismodighet, vist sin kapasitet til å bli anerkjent som fakkelbærere for dette lyset, hvilestedet for de mysteriene, eksponenten for de rettsindige og et hellig sted for denne friheten. Hvilket annet lys kan de ovenfor siterte ordene muligens hentyde om ikke til lyset av glansen fra gullalderen for Bahá'u'lláhs tro? Hvilke mysterier kunne 'Abdu'l-Bahá ha betenkt andre enn mysteriene i den embryoniske Verdensorden som nå utvikles innenfor matrisen for hans administrasjon? Hvilken rettsindighet om ikke den rettsindigheten hvis herredømme den tidsalder og den orden alene kan opprette? Hvilken frihet om ikke den frihet som kunngjøringen om hans overherredømme i tidens fylde vil skjenke?

Samfunnet for de organiserte foregangsmenn for Bahá'u'lláhs tro på det amerikanske kontinent – åndelige etterkommere av dawn-breakers fra en heroisk tidsalder, som ved sin død proklamerte fødselen av den troen – må, i sin tur, innvarsle, ikke ved sin død, men ved levende ofre, den levende Verdensorden, skallet som skal romme den uvurderlige juvel,

verdenssivilisasjon til hvilken troen selv er det eneste opphav. Mens deres søstersamfunn knuges under de orkanaktige vindene som slår mot dem fra alle sider, er nå dette samfunnet, som er bevart ved det ubestikkelige dekret fra den allmektige forordner og mens de trekker ut kontinuerlig understøttelse fra det mandat som brevene om den Guddommelige Plan har skjenket det, ivrig engasjert i grunnleggingen og forstringen av veksten for disse institusjonene som skal innvarsle at den tidsalder som er bestemt til å bevitne fødsel og oppvekst av Bahá'u'lláhs Verdensorden.

Et samfunn, relativt ubetydelig i tallmessig styrke, adskilt ved store avstander fra brennpunktet for sin tro og det land der den overveiende mengde av dets medtroende bor, berøvet i hovedsaken av materielle ressurser og med manglende erfaring og betydning, uvitende om trosoppfatning, forståelse og vaner hos de folk og raser fra hvilke dets åndelige grunnleggere er utsprunget, helt ukjent med de språk på hvilke dets hellige bøker opprinnelig ble åpenbart, begrenset til å anbringe sin eneste tillit til en utilstrekkelig gjengivelse av bare bruddstykker av den litteratur som omslutter dets lover, påbud og dens historie, gjort til gjenstand for, helt fra innstiftelsen og i alltid økende grad av de ytterste prøvelser, noen ganger innebærende at noen av dets mest fremstående medlemmer trakk seg ut, etter å ha måttet tåle, helt fra opprinnelsen og i økende grad med korruperte krefter, løs moral og inngrodde fordommer – et slikt samfunn har, i mindre enn et halvt århundre og uten hjelp fra noen av dets søstersamfunn i øst eller vest, i kraft av den himmelske styrke som den alt-elskende Mester i rikelig monn har skjenket det, gitt en fremdrift til fremmarsjen av den Saken det har ektet, som de kombinerte oppnåelser av dets med-religiøse i Vesten ikke har kunnet måle seg med.

Hvilket annet samfunn, kan man ærlig spørre seg, har vært medvirkende til å fastlegge mønsteret og delaktiggjøre den originale impulsen med de administrative institusjoner som danner fortroppene i Bahá'u'lláhs Verdensorden? Hvilket annet samfunn har med slik fasthet vært i stand til å demonstrere oppfinnsomheten, disiplinen, den sterke besluttsomheten, pågangsmotet og fremferden, hengivenheten og troskapen som er så uunnværlig for opprettelsen og den fortsatte utvidelsen av rammeverket innenfor hvilket disse spirende institusjoner alene kan mangfoldiggjøres og modnes? Hvilket annet samfunn har vist seg å være så oppglødd av en så edel visjon, eller villig til å heve seg til slike høyder av egenoppofring, eller rede til å oppnå så stort et mål av solidaritet, at det kan bli i stand til å oppreise på så kort tid og i løpet av slike skjebnessvangre år, et byggverk som vel kan ansees som det største bidrag noensinne gitt av Vesten til Bahá'u'lláhs Sak? Hvilket annet samfunn kan med rette påberope seg å ha lykkes, gjennom uavhengige bestrebelsers fra ett av dets ydmyke medlemmer, å sikre den spontane tilslutning av en kongelig til dets Sak og å skaffe slike vidunderlige og skriftlige vitnesbyrd om dens sannhet? Hvilket annet samfunn har vist fremsyntheten, den organiserende dyktighet, den begeistrede iver som har vært ansvarlig for opprettelsen og mangfoldiggjørelsen, i hele dets område, av de opprinnelige skolene som på den ene side vil utvikle seg til sentra for bahá'í opplæring, og på den annen side danne en fruktbar rekrutteringsgrunn for berikelsen og konsolideringen av dets undervisningskrefter? Hvilket annet samfunn har frembragt pionerer som i en slik grad kombinerer egenskaper av dristighet, av hengivelse, av standhaftighet, av selvoppgivelse og ukuelig offervilje som har tilskyndet dem til å forlate sine hjem og forsake sitt alt og spre seg over jordens overflate og

heise, på de ytterste hjørner Bahá'u'lláhs triumferende banner? Hvem andre enn medlemmer av dette samfunnet har vunnet den evige utmerkelse å være de første til å heve ropet Yá Bahá'u'l-Abhá i så viktige og vidt spredte sentra og territorier som i hjertet på både det britiske og det franske keiserdømme, Tyskland, det Fjerne Østen, Balkanstatene, Skandinavias land, Latin-Amerika, Stillehavsøyene, Syd-Amerika, Australia og New Zealand, og nå, i den senere tid, i de Baltiske stater? Hvem andre enn disse samme pionerene har vist seg rede til å påta seg arbeidet, utvise tålmodigheten og skaffe midlene som kreves for oversettelse og utgivelse til ikke mindre enn førti språk deres hellige litteratur hvis utbredelse er en vesentlig forutsetning for ethvert effektivt organisert undervisningsforetagende? Hvilket annet samfunn kan påberope seg å ha hatt en avgjørende andel i de verdensomspennende bestrebelse som har vært gjort for beskyttelse og utvidelse av de nærmeste omgivelsene av dets hellige tilbedelsessteder såvel som for preliminær anskaffelse av de fremtidige byggetomter for dets internasjonale institusjoner ved verdenssenteret? Hvilket annet samfunn kan, til sin evige gunst, påberope seg å ha vært det første til å danne sin nasjonale og lokale konstitusjon og derigjennom legge grunnlaget for tvillingchartrene som er bestemt å skulle regulere aktivitetene, definere funksjonene og beskytte rettighetene for dets institusjoner? Hvilket annet samfunn kan rose seg av samtidig å ha anskaffet og legalt sikret grunnlaget for sine nasjonale stiftelser idet vegen da brolegges på vegne av dets lokale samfunn? Hvilket annet samfunn har oppnådd det høye særkjenne å ha oppnådd, lenge før noen av sine søstersamfunn hadde forestillet seg en slik mulighet, de nødvendige dokumenter som forsikrer anerkjennelse av dets åndelige råd og nasjonale stiftelser både av de føderale og

statlige autoriteter? Og endelig, hvilket annet samfunn har hatt privilegiet og blitt gitt midlene til å understøtte de trengende, å fremme de undertryktes sak og så energisk intervensere for beskyttelsen av bahá'í byggverk og institusjoner i land som Persia, Egypt, Irak, Russland og Tyskland, der dets medtroende til ulike tider har måttet lide barskheten av både religiøs og rasemessig forfølgelse?

En slik uovertruffen og strålende tjenesteoppteignelse, som strekker seg over en periode på nesten tyve år, og som er så tett sammenvevet med interesser og skjebne for en så stor del av det verdensomspennende bahá'í samfunn, fortjener å rangere som et minneverdig kapittel i historien om den Formative Periode i Bahá'u'lláhs tro. Bestyrket og beriket som den er ved minnet om de amerikanske troendes tidligere oppnåelser, er en slik oppteignelse i seg selv overbevisende vitnesbyrd om deres evne til på en passende måte å påta seg de forpliktelser som en hvilken som helst oppgave måtte pålegge dem i fremtiden. Å overvurdere betydningen av disse mangfoldige tjenestene ville være nesten umulig. Nøyaktig å verdsette deres verdi og legge ut om deres meritter og de øyeblikkelige følger, er en oppgave som bare en fremtidig bahá'í historiker kan foreta på en passende måte. Jeg kan bare, på det nåværende tidspunkt, notere at et samfunn som er i stand til å vise slike handlinger, å frembringe en slik ånd, å heve seg til slike høyder, allerede må være i besittelse av slike krefter som i tidens fylde vil gjøre det i stand til å hevde sin rett til å kåres som den viktigste skaper av og forkjemper for Bahá'u'lláhs Verdensorden.

Enda så strålende som disse oppteignelsene har vært, så betydningsfulle minner som de gir på noen måter, når det gjelder den bragd som dawn-breakers fra en heroisk tidsalder har utført ved å proklamere selve fødselen for troen, så er

oppgaven som er forbundet med navnet til dette privilegerte samfunnet, langt fra i ferd med å nærme seg sitt høydepunkt; den er bare i begynnelsen av sin utvikling. Det som de amerikanske troende har oppnådd over et tidsrom på nesten femti år, er uendelig lite i forhold til størrelsen av oppgavene foran dem. Rumlingen fra den katastrofale omveltning som på en og samme tid vil proklamere dødskampen for den gamle orden og fødselsveene for den nye, antyder både at oppgavene kommer stadig nærmere og den ærefryktingytende karakter som disse oppgavene har.

Et korstog av enda høyere størrelsesorden

Den reelle etablering av den administrative orden for deres tro, opprettelsen av dens rammeverk, tilpasningen av dens hjelpemidler og konsolideringen av dens hjelpeinstitusjoner, var den første oppgaven overlatt til deres omsorg, som et organisert samfunn kalt til eksistens av Testamentet og under instruksjon av 'Abdu'l-Bahá. Denne innledende oppgaven har de løst med storartet presisjon, troskap og kraft. Ikke før hadde de skapt og samkjørt de forskjellige og nødvendige organer for en virkningsfull ledelse av enhver plan som de etterhvert måtte ønske å iverksette, så vendte de seg, med tilsvarende glede og hengivelse, mot den neste og enda vanskeligere oppgave å reise overbygningen til det byggverk som 'Abdu'l-Bahá selv hadde nedlagt hjørnesteinen til. Og da denne bragden var

gjennomført, besluttet dette samfunnet, våkne overfor de lidenskapelige anmodningene, uttalelsene og løftene nedtegnet i den guddommelige plans brev, å påta seg ennå en oppgave, som i sin rekkevidde og åndelige kraft sikkert vil overgå hvert av de arbeider de allerede har utført. I det de med ukuelig begeistring og uutslukkelig mot lanserte Syvårsplanen som det første og praktiske skritt mot oppfyllelsen av misjonen foreskrevet i disse epokegjørende brev, gikk de, med en ånd av fornyet hengivelse, løs på sin dobbelte oppgave, hvis oppfyllelse man vil håpe kan sammenfalle med feiringen av hundreåret for Bahá'u'lláhs tros fødsel. Klart bevisste om at enhver fremgang som ble gjort i den ytre prydelse av deres majestetiske byggverk, direkte ville ha virkning på fremgangen av den undervisningskampanjen de hadde iverksatt både på det Nord-Amerikanske og det Syd-Amerikanske kontinent, og klar over at hver seier vunnet på undervisningsområdet i sin omgang ville lette arbeidet og påskynde fullførelsen av deres tempel, haster de nå med mot og tro i sine bestrebelsel for, i begge faser, å avvikle sine forpliktelser som er underlagt den plan de har hengitt seg til å utføre.

La dem imidlertid ikke forestille seg at utførelsen av Syvårsplanen, sammenfallende som den er med avslutningen av det første århundre i bahá'í æraen, verken betegner avslutningen av eller en avbrytelse i det arbeid som den Allmektiges ufeilbarlige hånd tilskynder dem å fullføre. Åpningen av det andre århundre av bahá'í æraen må nødvendigvis åpenbare større vyer, innvarsle videre stadier og bevitne innføringen av planer mere vidtrekkende enn noen som hittil er blitt utklekket. Den plan som oppmerksomheten nå er rettet mot, med håpene og ressursene fra hele samfunnet av amerikanske troende, må anses som bare en begynnelse,

en styrkeprøve, en trappesten til et korstog av enda høyere størrelsesorden hvis de plikter og det ansvar med hvilket opphavsmannen til den guddommelige plan har inngitt dem, skal fullføres i sin helhet og med ære.

For oppfyllelsen av den nåværende plan kan ikke resultere i mer enn i det minste ett sentrum i hver av republikkene på den vestlige halvkule, mens de plikter som er foreskrevet i disse brevene, kaller på en videre utbredelse og innebærer spredningen av et større og mer representativt antall av medlemmene av det Nord-Amerikanske samfunn over hele overflaten av den nye verden. Det er derfor den utvilsomme misjon for de amerikanske troende å bære fremover inn i det annet århundre, det strålende arbeid som er blitt innstiftet i avslutningsårene av det første. Ikke før de har spilt sin rolle i å lede aktivitetene for disse isolerte og nylig flyvedyktige sentra og i å fostre deres kapasitet til i sin tur å innstifte institusjoner, både lokalt og nasjonalt, etter modell av deres egne, kan de være tilfredse med tilstrekkelig å ha utført sine øyeblikkelige plikter under 'Abdu'l-Bahás guddommelig åpenbarte plan.

Heller ikke bør det et øyeblikk antas at fullbyrdelsen av en oppgave som sikter mot mangfoldiggjørelsen av bahá'í sentra og ytelsen av den nødvendige hjelp og ledelse for etableringen av den administrative orden for bahá'í troen i landene i Latin-Amerika, i sin helhet virkeliggjør det utkast som er forutsett for dem av 'Abdu'l-Bahá. En gjennomgåelse, hvor overfladisk den enn er, av disse brevene som uttrykker hans plan, vil øyeblikkelig åpenbare en rekkevidde for deres aktiviteter som strekker seg langt forbi grensene på den vestlige halvkule. Med sine Inter-Amerika oppgaver og ansvar utført i praksis, går deres interkontinentale misjon inn i sin herlige og avgjørende fase. «*I det øyeblikk*», har 'Abdu'l-Bahá selv skrevet «*dette guddommelige*

budskap er båret frem av de amerikanske troende fra Amerikas bredder og bekjentgjøres gjennom kontinentene i Europa, Asia, Afrika, Australasia og så langt som til øyene i Stillehavet, vil dette samfunnet finne seg trygt etablert på tronen for et evigvarende herredømme.»

Og hvem vet om ikke, når denne kolossale oppgaven er utført, en større, en enda mere opphøyet misjon, usammenlignbar i sin glans, og forutbestemt for dem av Bahá'u'lláh kan bli påtvunget dem? Herligheten i en slik misjon er av en så blendende glans, omstendighetene som omgir den er så utydelige og de nåtidige begivenheter hvis avslutning den er så nært tilknyttet, er i en så usikker tilstand, at det ville være forhastet nå å forsøke å gi noen nøyaktig antydning om dens særpreg. Det er tilstrekkelig å si at ut av omveltningene og prøvelsene i disse «forgangne år» vil anledninger som man ikke kan drømme om, bli født og omstendigheter som er uforutsigbare, bli skapt. Dette vil, ved den rolle de kommer til å spille i utbredelsen av den nye Verdensorden, gjøre dem som seiret i gjennomføringen av 'Abdu'l-Bahás plan, i stand til, nei, det vil tvinge dem til å tilføre friske laurbær i kronen fra deres tjeneste ved Bahá'u'lláhs terskel.

Mulighetene for fremtiden

Heller ikke må noen av de mangfoldige anledninger, av et helt annen slag, tillates å gå ubemerket, som utviklingen av troen selv, om det er ved dens verdenssenter eller på det amerikanske

kontinent, eller endog i de fjerne regioner på jorden må skape, idet jeg igjen påkaller de amerikanske troende til å spille en rolle, ikke mindre fremtredende enn den del de tidligere har hatt i sine felles bidrag til bekjentgjørelsen av Bahá'u'lláhs Sak. Jeg kan bare, for øyeblikket, sitere tilfeldig, visse av disse anledninger som vil ha en fremtredende plass i ethvert forsøk på å ta et overblikk over fremtiden: Valget av det Internasjonale Rettferdighetens Hus og dets etablering i det Hellige Land, som det åndelige og administrative sentrum for bahá'í verdenen, sammen med dannelsen av dets hjelpegrener og subsidiære institusjoner; den gradvise opprettelsen av de forskjellige bygninger tilnyttet det første Mashriqu'l-Adhkár i vest og de intrikate spørsmål som angår etableringen og utvidelsen av den strukturelle basis for bahá'í samfunnsliv; kodifiseringen og utbredelsen av påbudene i den Aller Helligste Bok som i visse av Østens land nødvendiggjør dannelsen av riktig konstituerte og offisielt anerkjente rettsinstanser for bahá'í lov; bygningen av det tredje Mashriqu'l-Adhkár i utkanten av byen Teheran, påfulgt av reisning av et lignende tilbedelsens hus i det Hellige Land selv, frigivningen av bahá'í samfunn fra lenker av religiøs ortodoksi i islamske land som Persia, Irak og Egypt og den påfølgende anerkjennelse fra de sivile myndigheters side i disse statene av den uavhengige status og religiøse natur av bahá'í nasjonale og lokale råd; forebyggende og forsvarsmessige forholdsregler som må utpønskes, koordineres og settes ut i livet for å motvirke den fulle kraft av de uunngåelige angrep som de organiserte forsøk fra geistlige organisasjoner for de forskjellige trosretninger progressivt vil lansere og ukuelig forfølge, og, sist men ikke minst, de mangfoldige spørsmål man må stå over for, de hindringer som må overvinnnes og det ansvar som må påtas for å gjøre en sårt prøvet tro i stand til

å komme seg gjennom de suksessive stadier av totalt mørke, av aktiv tilbakeholdenhet og mot fullstendig frigjøring som i sin tur må lede til at den blir anerkjent som en uavhengig tro som nyter status og full likestilling med dens søsterreligioner, som skal følges av dens etablering og anerkjennelse som statsreligion. Dette må da, i sin tur, lede inn til dens antagelse av de rettigheter og forutsetninger som forbindes med en bahá'í stat som fungerer i sin makts fylde, et stadium som endelig må kulminere ved fremveksten av et verdensomspennende bahá'í samvelde, helt besjelet av ånden og som fungerer ene og alene i direkte samsvar med Bahá'u'lláhs lover og prinsipper.

Den utfordring som disse anledninger byr, vil de amerikanske troende, føler jeg meg forsikret om, i tillegg til deres besvarelse av det undervisningsrop som 'Abdu'l-Bahá har gitt stemme til i sine brev, uten nølen ta opp og med sin tradisjonelle fryktløshet, viljestyrke og dyktighet besvare på en slik måte at de bekrefter overfor hele verden sin tittel og rang som mesterbyggere av de mektigste institusjoner for Bahá'u'lláhs tro.

Hans ufeilbarlige lys

Inderlig elskede venner! Skjønt oppgaven kan bli lang og strevsom er likevel den belønning som den overmåte gavmilde giver har valgt å skjenke dere, av så høy verdi at verken tunge eller penn kan vurdere den på en passende måte. Skjønt det målet mot hvilket dere nå så iherdig stiler, er fjernt og ennå

ikke røpet for menneskenes øyne, er likevel dets løfte fast forankret i Bahá'u'lláhs autoritative og uforanderlige uttalelser. Selv om kursen han har trukket opp for dere til tider synes tapt i de truende skygger som en hjemsoekt menneskehet nå er innsvøpt i, er likevel det ufeilbarlige lys han har fått til å skinne uopphørlig på dere, av en slik klarhet at ingen jordisk skumring noensinne kan formørke dets glans. Skjønt dere er fåtallige og ennå begrenset i deres erfaringer, kraft og ressurser, er den styrke som gir energi til deres misjon likevel grenseløs i sin rekkevidde og uberegnelig i sin styrke. Skjønt de fiender som enhver økning i fremgangen for deres misjon må oppreise, kan være voldsomme, tallrike og ubøyelige, vil likevel de usynlige hærskarer som, hvis dere er utholdende, må styrte frem og hjelpe dere slik det er lovet, til slutt gjøre dere i stand til å knuse fiendenes håp og tilintetgjøre deres styrker. Skjønt det ikke er noen tvil om den endelige velsignelse som må krone fullbyrdelsen av deres misjon, og skjønt de guddommelige løfter som er gitt dere, er faste og ugjenkallelige, må likevel størrelsen av den betydelige belønning som hver og en av dere skal høste, avhenge av i hvilken grad deres daglige bestrebelser vil ha bidratt til utbredelsen av den misjonen og fremskyndelsen av dens triumf.

Inderlig elskede venner! Uendelig stor som min kjærlighet til og beundring for dere kan være, overbevist som jeg er om den høyeste andel dere utvilsomt vil ha både i de kontinentale og internasjonale sfærer av fremtidig bahá'í aktivitet og tjeneste, føler jeg det ikke desto mindre pålagt meg på dette tidspunkt å ytre et advarselens ord. Den glødende anerkjennelse som gjentagne ganger og med rette er gitt til de amerikanske troendes dyktighet, ånd, fremtreden og høye rang, både enkeltvis og som et organisk samfunn, må, under

ingen omstendigheter, forveksles med karaktertrekkene og naturen hos det folk som Gud har reist dem opp fra. En skarp skillelinje mellom dette samfunnet og det folket må trekkes og resolutt og fryktløst opprettholdes, hvis vi ønsker å gi fortjent anerkjennelse til Bahá'u'lláhs tros omskapende evne i dens virkning på liv og livsstil hos dem som har valgt å gi seg inn under hans banner. Ellers vil hans åpenbarings opphøyede og skjelneverdige funksjon, som ikke er noe annet enn å kalle til liv en ny menneskerase, forbli uerkjennelig og fullstendig latt i mørke.

Hans åpenbarings overopphøyde funksjon

Hvor ofte har ikke Guds profeter, og Bahá'u'lláh ikke unntatt, valgt å vise seg og overlevere sitt budskap i land og blant folk og raser på et tidspunkt da de enten var i hastig nedgang eller allerede hadde nådd de laveste dybder av moralsk og åndelig forfall. Den fryktelige elendighet og usseldom som israelittene var sunket til under faraoenes fornedrende og tyranniske regime i tiden før deres utvandring fra Egypt under ledelse av Moses; det forfall som hadde satt inn i religiøst, åndelig, kulturelt og moralsk liv hos det jødiske folk på tiden for Jesu Kristi tilsynekomst; den barbariske grusomhet, det overdrevne avgudereri og den umoral, som så lenge hadde vært de mest fortvilende trekk hos stammene i Arabia og hadde brakt slik skam over dem da Muhammed reiste seg for

å proklamere sitt budskap i deres midte; den ubeskrivelige tilstand av forfall med sin tilhørende korrupsjon, forvirring, intoleranse og undertrykkelse i både det sivile og det religiøse liv i Persia, så malende fremstilt av et betraktelig antall lærde, diplomater og reisende ved timen for Bahá'u'lláhs åpenbaring – demonstrerer dette grunnleggende og uunngåelige faktum. Å påstå at medfødt fortjeneste, den høye moralske standard, den politiske dugelighet og sosiale oppnåelser i noen rase eller nasjon er grunnen til tilsynkomsten av noen av disse guddommelige lysbærere i deres midte, ville være en absolutt forvanskning av historiske fakta og grense til en fullstendig fornektelse av den utvilsomme fortolkning de er gjort til gjenstand for, så klart og inntrengende både av Bahá'u'lláh og 'Abdu'l-Bahá.

Hvor stor da må utfordringen være til disse som, tilhørende slike raser og nasjoner, og som har besvart den kallen som disse profetene har utstøtt, til uforbeholdent å anerkjenne og modig bære vitnesbyrd om denne utvilsomme sannheten at, ikke på grunn av noen rasemessig overlegenhet, politisk dyktighet eller åndelig dyd som en rase eller nasjon måtte besitte, men heller som en direkte konsekvens av deres himmelropende behov, deres jammerlige degenerering og uhelbredelige skakkjørthet, har Guds profeter valgt å vise seg i deres midte og med det som brekkstang har hevet hele menneskerasen til et høyere og edlere plan av liv og fremferd. For det er nettopp under slike omstendigheter og med slike midler at profetene fra uminnelige tider har valgt og var istand til å demonstrere sin gjenløsende kraft til å heve folk fra sin egen rase og nasjon fra fornedrelsens og elendighetens dybder og gi dem styrke, i sin tur, til å overføre til andre nasjoner den reddende nåde og energigivende innflytelse av deres åpenbaring.

I lyset av dette grunnleggende prinsipp, bør det alltid huskes, heller ikke kan det tilstrekkelig fremheves at den fremste grunn til at Báb og Bahá'u'lláh valgte å komme til syne i Persia og gjøre dette land til det første hvilested for deres åpenbaring, var fordi, av alle folkeslag og nasjoner i den siviliserte verden, hadde denne rasen og nasjonen, som så ofte illustrert av 'Abdu'l-Bahá, sunket til så vanærende dybder og åpenbart en så stor grad av fordervelse at det ikke fantes noen parallell blant dens samtidige. For intet mere overbevisende bevis kunne fremføres for å demonstrere den gjenfødende ånd som besjeler åpenbaringene proklamert av Báb og Bahá'u'lláh enn deres makt til å transformere det som i sannhet kan betraktes som en av de mest tilbakestående, feige og fordervede av folkeslag til en rase av helter, skikket til, i sin tur, å bevirke en lignende revolusjon i menneskehetens liv. Å være kommet til syne i en rase eller nasjon som, ved sin latente verdi og høye oppnåelser syntes å berettige det uvurderlige privilegium å bli gjort til mottaker av en slik åpenbaring, ville, i synet på en vantro verden i høy grad redusere virkningsfullheten i det budskapet, og forminske selvtilstrekkeligheten i dets mektige kraft. Kontrastene så slående fremført i sidene av Nabils beretning mellom den heroisme som udødeliggjorde liv og gjerning fra Dawn-breakers side og det degenererte og kujoneriet hos de som krenket og forfulgte dem, er i seg selv et særs inntrykksfullt vitnesbyrd om sannheten i budskapet fra ham som hadde plantet en slik ånd i sine disiplers bryst. For noen troende fra den rasen å påstå at hans lands fremstående og dets folks edelmodighet var de grunnleggende faktorer for dets utvelgelse som det første mottakelsessted for Báb og Bahá'u'lláhs åpenbaringer, ville være uholdbart overfor det overveldende bevismaterial gitt så overbevisende i den

beretningen.

I en mindre grad må dette prinsippet nødvendigvis brukes overfor det land som har vunnet retten til å bli betraktet som Bahá'u'lláhs Verdensordens vugge. En så høy funksjon, så edel en rolle, kan betraktes som ikke underlegen den rollen de spilte de udødelige sjelene som, ved sin forsakelse og sine uovertrufne handlinger, har vært ansvarlige for selve troens fødsel. La derfor ikke de som skal ta del i, på en så fremtredende måte, fødselen av den verdenssivilisasjon, som er direkte avlegger av deres tro, endog for et øyeblikk innbille seg at det er for en mystisk hensikt eller av noen grunn for medfødt utmerkelse eller særlig fortjeneste at Bahá'u'lláh har valgt å skjenke deres land og folk en så høy og varig utmerkelse. Det er nettopp på grunn av de åpenbare onder som, uansett dets andre store karaktertrekk og oppnåelser, som man må medgi, en overdreven materialisme vokst opp i dets indre, at opphavsmannen for deres tro og sentrum for hans Pakt, har gitt det fortrinnsrett til å bli bannerbærer for den nye Verdensorden som kan forutsees i deres skrifter. Det er ved slike midler som dette at Bahá'u'lláh best kan demonstrere, overfor en uaktsom generasjon, sin allmektige makt til å oppreise, fra et folks midte, et folk som er nedsenket i materialisme, offer for den mest ondartede og varige form for rasefordommer og beryktet for sin politiske korrupsjon, lovløshet og slapphet i den moralske standard, menn og kvinner, som, ettersom tiden går, i økende grad vil tjene som eksempler for slike essensielle dyder som forsakelse av selvet, moralsk rettskaffenhet, kyskhet, ikke-diskriminerende fellesskap, hellig disiplin og åndelig innsikt som vil gjøre dem skikket til den overveldende andel de vil få i å fremkalle eksistensen av den Verdensorden og den verdenssivilisasjon som deres land, ikke mindre enn

hele menneskerasen, står i fortvilet behov av. Deres vil plikten og privilegiet bli, i deres kapasitet først som grunnleggere av en av de mektigste søylene som understøtter Det Universelle Rettferdighetens Hus og deretter som byggmestre for den nye Verdensorden som det huset vil bli kjernepunkt og forløper for, til å innstifte, demonstrere og ta i anvendelse disse tvilling- og hårdt tiltrengte prinsippene av guddommelig rettferdighet og orden – prinsipper som den politiske korrupsjon og moralske tøylesløshet som i økende grad tilsmusser det samfunnet de tilhører, gir en så bedrøvelig og slående kontrast til.

Betraktninger som disse, hvor usmakelige og nedstemmende de enn er, bør ikke i minste grad gjøre oss blinde for de dyder og egenskaper av høy intelligens, av ungdommelighet, av grenseløst initiativ og foretaksomhet som nasjonen som helhet så iøynefallende fremviser og som i økende grad avspeiles i de troendes samfunn innenfor det. På disse dyder og egenskaper, ikke mindre enn avskaffelsen av de onder som er nevnt, må evnen for en stor grad avhenge hos dette samfunnet til å legge et fast grunnlag for landets fremtidige rolle for å innvarsle den gyldne tidsalder for Bahá'u'lláhs Sak.

Hvor overveldende er ansvaret

Hvor stort derfor, hvor overveldende er det ansvar som må nedtynges den nåværende generasjon av amerikanske troende ved dette tidlige stadium i deres åndelige og administrative utvikling, for å utrydde de feil, vaner og tendenser som de

har fått i arv fra sin egen nasjon, ved ethvert middel i deres makt, og tålmodig og fylt av bønn å dyrke, de særkjennende egenskaper som er så uunnværlige for at de effektivt kan delta i det store forsonende arbeide for deres tro. Ennå ute av stand til å produsere noen markert virkning på den store mengde av deres landsmenn, i betraktning av den begrensede størrelse av deres samfunn, så la dem på det nåværende tidspunkt konsentrere sin oppmerksomhet om seg selv, sine egne, individuelle behov, sine egne mangler og svakheter, alltid oppmerksomme på at hver styrkelse av bestrebelse fra deres side bedre vil ruste dem til den tiden da i sin tur vil bli kalt til å bortradere slike onde tendenser fra hjertene hos hele skaren av deres medborgere. Heller ikke må de overse det faktum at den Verdensorden hvis grunnvoll de nå, som fortropper for fremtidige bahá'í generasjoner av deres landsmenn, er i ferd med å etablere, aldri kan reises med mindre og inntil folk flest blant dem de tilhører allerede er blitt rensket fra de forskjellige ondene, enten de er sosiale eller politiske, som de nå er så alvorlig angrepet av.

Idet jeg betrakter under ett de mest påtregende behov for dette samfunnet i et forsøk på å vurdere de alvorligste mangler som handikapper det fra utførelsen av dets oppgaver, og alltid bærende i tankene den enda større oppgave som det vil tvinges til å brytes med i fremtiden, føler jeg det som min plikt å rette påtregende og spesiell oppmerksomhet for hele skaren av amerikanske troende mot hva jeg er overbevist om er de grunnleggende forutsetninger for hell for de oppgaver som nå krever deres udelte oppmerksomhet, om de er unge eller gamle, hvite eller fargede, lærere eller administratorer, veteraner eller nykomlinger. Viktig som det er å forme de ytre redskaper og perfeksjonere de administrative organer, som de kan anvende i forfølgelsen av sin dobbelt-oppgave

under Syvårsplanen, vitale og påtrengende som de kampanjer er som de iverksetter, de utkast og prosjekter som de tenker ut og de fond de reiser til effektiv gjennomføring både av tempelarbeidet og de uvurderlige, de åndelige faktorene, som er innflettet i deres menneskelige og sosiale relasjonene, er ikke mindre viktige og vitale og krever konstant granskning videre selvgranskning og hjertegranskning fra deres side for at ikke deres verdi forringes eller deres vitale nødvendighet kommer i skyggen eller glemmes.

Åndelige forutsetninger

Blant disse åndelige forutsetningene for suksess som danner fundamentet som alle undervisningsplaner, tempelprosjektet og finansielle utkast til sist må hvile på, utpeker de følgende seg som fremstående og vitale, som medlemmene av det amerikanske bahá'í-samfunn gjør veli å overveie. I den grad disse grunnleggende forutsetninger blir møtt og måten på hvilken de amerikanske troende fullbyrder dem i sine individuelle liv, sine administrative aktiviteter og sosiale relasjoner, henger tildelingen av målet for de mangfoldige velsignelser som den Nådige Besitter kan skjenke dem alle. Disse forutsetningene er ingen andre enn en høy oppfatning av moralsk rettskaffenhet i deres sosiale og administrative aktiviteter, absolutt kyskhet i deres individuelle liv, og fullstendig frihet fra fordommer i deres handlemåte med mennesker fra forskjellige raser, klasser, trosopp-fatninger eller farge.

Det første er, om ikke utelukkende, rettet mot deres valgte representanter, enten de er lokale, regionale eller nasjonale, som, i egenskap av voktere og medlemmer av de spirende institusjonene for Bahá'u'lláhs tro, bærer hovedansvaret for å legge en uangrikelig grunnvoll for Det Universelle Rettferdighetens Hus som, slik navnet angir, skal være eksponenten for og beskytteren av den guddommelige rettferdighet som alene kan trygge sikkerheten av og etablere herredømme for lov og orden i en merkverdig forstyrret verden. Det annet er hovedsaklig og direkte beskjeftiget med bahá'í ungdom som så avgjørende kan bidra til vitaliteten, renheten og drivkraften i bahá'í samfunnets liv, og på hvem den fremtidige retningen for dets skjebne og den fullstendige utvikling av de potensialer som Gud har skjenket det må hvile. Det tredje bør være det øyeblikkelige, det universelle og hovedanliggendet for alle og enhver av medlemmene av bahá'í samfunnet uansett alder, rang, erfaring, klasse eller farge ettersom alle, uten unntagelse, må stå overfor dens utfordrende betydning og ingen kan påberope seg fullstendig å ha oppfylt det alvorlige ansvar det innebærer, hvor meget han enn er gått fremover på denne linjen.

En rettlinjert oppførsel, en varig oppfatning av ufravikelig rettferdighet uoverskygget av den demoraliserende innflytelse som et korrumpert politisk liv så slående åpenbarer; et kysk, rent og hellig liv, uplettet og utilslørt av de uanstendigheter, laster og falske standarder som en iboende mangelfull moralsk kode tolererer, bringer videre og fosterer; et brorskap befridd for en kreftsvulst av rasefordommer som eter seg inn i det indre av et allerede udyktiggjort samfunn – dette er de idealer som de amerikanske troende fra nå av må strebe etter å fremme, individuelt og gjennom felles askjoner, i både deres private

og offentlige liv, idealer som er hoveddrivkraften som mest effektivt kan påskynde deres institusjoners marsj, planer og foretagender som kan beskytte æren og integriteten for deres tro, og bringe i kne enhver hindring som måtte ligge forut i fremtiden.

En slik rettlinjet oppførsel, med hva den innebærer av rettferdighet, likevekt, sannferdighet, ærlighet, rettsinn i omdømme og pålitelighet, må kjennetegne hver fase i bahá'í samfunnets liv.

«Guds venner», har Bahá'u'lláh selv erklært, «er i disse dager surdeigen som må heve verdens folkeslag. De må fremvise en slik pålitelighet, slik sannferdighet og standhaftighet, slike gjerninger og en slik karakter at hele menneskeheten kan dra fordel av deres eksempel. Jeg sverger ved ham som er det Største Osean», forsikrer han igjen, «innen selve åndedrettet hos slike sjeler som er rene og helliggjorte, er vidtrekkende potensialer skjult. Så store er disse potensialene at de øver sin innflytelse på alle skapte ting.»

«Han er en sann Guds tjener», har han skrevet i et annet avsnitt, «som, på denne dag, om han skulle vandre gjennom byer av sølv og gull, ikke ville nedlate seg til å se på dem, og hvis hjerte ville forbli rent og ubesmittet fra hvilke som helst ting som kan sees i denne verden, var det dens varer eller skatter. Jeg sverger ved Sannhetens Sol! En slik manns åndedrett er inngitt kraft og hans ord er inngitt tiltrekning.» «Ved ham som skinner over hellighetens dagutspring!», har han ennå mere inntrengende åpenbart, «om hele jorden ble omdannet til sølv eller gull, kan intet menneske som i sannhet kan sies å ha steget opp til troens himmel og visshet nedverdige seg til å ense det, ennå mindre å ta det i besittelse og beholde det. De som hviler i Guds tabernakel

og er grunnfestet på den evigvarende herlighets seter, ville, selv om de var døende av sult, avslå å strekke hendene ut og ulovlig gripe deres nestes eiendom, hvor ond og lite verd denne endog måtte være. Den ene sanne Guds hensikt med å åpenbare seg er å kalle hele menneskeheten til sannferdighet og oppriktighet, til fromhet og pålitelighet, til resignasjon og vennlighet, til ærlighet og klokskap. Hans mål er å iføre hvert menneske kappen av en hellig karakter og å pryde ham med smykket av hellige og veldedige gjerninger.» «Vi har formanet alle Guds elskede», insisterer han, «til å vokte seg slik at ikke falden av vår hellige kledning blir tilsmurt med mudderet av ulovlige handlinger eller flekket av støvet fra daddelverdig oppførsel. Hold fast ved rettsindighet, o Bahás folk», oppmuntrer han dem. «Dette er i sannhet det bud som denne forurettede har gitt dere og det primære fra hans uhindrede vilje for hver og en av dere. En god karakter», forklarer han, «er i sannhet den beste kappe for mennesker fra Gud. Med den pryder han sine elskedes templer. Ved Mitt liv! Glansen av en god karakter overgår solens lys og utstrålingen av det. En rettsindig handling», har han ennvidere skrevet, «er ladet med en kraft som kan løfte støvet i den grad at det forårsakes å forjage det bortenfor himlenes himmel. Den kan skjære over enhver tilknytning og har kraft til å gjenopprette den kraft som har utmattet seg og er forsvunnet...» «Vær rene, o Guds folk, vær rene, vær rettsindige, vær rettsindige... Si: O Guds folk! Det som kan sikre seieren for ham som er den evige sannhet, hans hærskarer og hjelpere på jorden, er blitt omtalt i de hellige bøker og skrifter og er så tydelige og åpenbare som solen. Disse hærskarerene er slike rettsindige handlinger, slik oppførsel og karakter, som er akseptable i hans syn. Hvem som enn reiser seg på denne dag for å hjelpe vår Sak og kaller til hjelp for seg hærskarerene av en prisverdig karakter og ærlig fremferd,

så vil virkningen av slike handlinger utvilsomt bre seg utover hele verden.» «Verdens forbedring» er atter en annen stadfestelse, «kan oppnåes ved rene og veldedige gjerninger, rosverdig og passende oppførsel.» «Vær ærlige overfor dere selv og overfor andre,» råder han dem, «så at vitnesbyrd om rettferdighet må bli åpenbart ved deres gjerninger blant våre trofaste tjenere.» Han har også skrevet: «Rettferdighet er den mest fundamentale blant menneskelige dyder. Vurderingen av alle ting må nødvendigvis hvile på den.» Og igjen: «Ta rettferdighet i betraktning i deres bedømmelse, dere mennesker med forståelsesfulle hjerter! Den som er urettferdig i sin bedømmelse er berøvet de karaktertrekk som gjør menneskets stade fremtredende.» «Smykk deres tunger, o mennesker,» pålegger han dem videre, «med sannferdighet og pryð deres sjeler med oppriktighetens ornament. Vokt dere, o folk, at dere ikke opptrer forrædersk mot noen. Vær Guds betrodde blant hans skapninger og symboler på hans gavmildhet blant hans folk.» «La ditt øye være kyskt,» er enda et råd, «din hånd trofast, din tunge sannferdig og ditt hjerte opplyst.» «Vær et ornament på sannhetens åsyn,» er også en advarsel, «en krone på trofasthetens panne, en søyle i rettsindighetens tempel, et livets åndedrett for menneskehetens legeme, en fane for rettferdighetens hærskarer, en lysgiver over dydens horisont.» «La sannferdighet og høviskhet være din pryð,» er enda et pålegg, «tillat dere ikke å være berøvet overbærenhetens og rettferdighetens kledning, så at den søte duft av hellighet kan vifte fra deres hjerter over alle skapte ting. Si: Vokt dere, o Bahás folk, så at dere ikke vandrer på deres veier hvis ord skiller seg fra deres gjerninger. Streb etter å bli istand til å åpenbare Guds tegn for jordens folkeslag og å avspeile hans bud. La deres handlinger bli ledelse for hele menneskeheten for, de fleste menneskers utsagn, om de er høye eller lave, skiller seg

fra deres fremferd. Det er gjennom deres gjerninger dere kan utmerke dere over andre. Ved disse kan klarheten av deres lys utøses over hele jorden. Lykkelig er det menneske som gir akt på mitt råd og holder de forskrifter som er foreskrevet av ham som er den allvitende, den allvise.»

«O Guds hær», skriver 'Abdu'l-Bahá, «Gjennom beskyttelsen og hjelpen skjenket av den Velsignede Skjønnhet – måtte mitt liv bli et offer for hans elskede – må dere oppføre dere på en slik måte at dere kan fremstå tilkjennegitt og strålende som solen blant andre sjeler. Skulle noen av dere komme til en by, så bør han bli et tiltreknings sentrum på grunn av sin oppriktighet, sin troskap og kjærlighet, sin ærlighet og nøyaktighet, sin sannferdighet og kjærlige vennlighet mot alle verdens mennesker, så alle mennesker i den byen må rope ut og si: «Dette menneske er uten tvil en bahá'í, for hans manerer, hans oppførsel, hans gemytt og natur reflekterer egenskapene til en bahá'í. Ikke før dere når dette stade, kan dere sier å være trofaste mot Pakten og Testamentet fra Gud.» «Den viktigste plikt på denne dag,» har han videre skrevet, «er å rense deres karakter, rette på deres manerer og forbedre deres oppførsel. Den barmhjertiges betrodde må fremvise en slik karakter og oppførsel blant hans skapninger at duften av deres hellighet kan utøses over hele verden og oppvekke de døde ettersom hensikten hos Guds manifestasjoner og gryningen av det grenseløse lys fra den usynlige er å oppdra menneskers sjeler og forfine karakteren hos ethvert levende menneske...» «Sannferdighet,» forsikrer han, «er grunnlaget for alle menneskelige dyder. Uten sannferdighet er fremgang og hell, i alle Guds verdener, umulig for noen sjel. Når denne hellige egenskap er grunnlagt i mennesket, vil alle guddommelige egenskaper også bli oppnådd.»

En slik rettskaffenhet i oppførselen må tilkjennegi seg

med stadig økende kraft i hver avgjørelse, som de valgte representantene i bahá'í samfunnet, uansett i hvilken funksjon de måtte befinne seg, måtte bli kallet til å fatte. Det må til enhver tid avspeile seg i all forretningsførsel hos alle medlemmer, i deres hjemmeliv, i alle slags beskjeftigelse og i enhver tjeneste de i fremtiden måtte gjøre for sin regjering eller sitt folk. Den må karakterisere holdningen til hver loyal troende overfor avståelse fra politiske embeder, avståelse av identifisering med politiske partier, avståelse fra deltagelse i politiske motsetningsforhold og avståelse fra medlemskap i politiske organisasjoner og kirkelige institusjoner. Den må åpenbare seg i den kompromissløse tilhørighet hos alle, unge eller gamle, til de klart uttalte og grunnleggende prinsipper nedlagt av 'Abdu'l-Bahá i hans henvendelser og til lovene og påbudene åpenbart av Bahá'u'lláh i hans Aller Helligste Bok. Den må tilkjennegis i upartiskheten hos enhver forsvarer for troen mot dens fiender, i rettsindighet, i anerkjennelse av enhver fortjeneste denne fienden måtte ha tillagt seg, i hans ærlighet i utførelsen av enhver forpliktelse han måtte ha mot ham. Den må danne det mest lysende ornament på livet, beskjeftigelsene, anstrengelsene og ytringene fra hver bahá'í lærer, enten han arbeider hjemme eller i andre land, om i første rekke i undervisningstroppene eller om han inntar en mindre aktiv og ansvarsfull stilling. Den må gjøres til varemerke for dette tallmessig lille, men likevel intenst dynamiske organ som de valgte nasjonale representanter for hvert bahá'í samfunn er, et organ som danner den bærende søyle og det eneste redskap for valg, for hvert samfunns vedkommende, at Det Universelle Rettferdighetens Hus, hvis navn og tittel, som pålagt av Bahá'u'lláh, symboliserer den rettsindighet i oppførsel som det er dets høyeste oppgave å beskytte og styrke.

Så stort og oversanselig er dette prinsippet for guddommelig rettferdighet, et prinsipp som må betraktes som den kronende utmerkelse for alle lokale og nasjonale råd i deres funksjon som forløpere for Det Universelle Rettferdighetens Hus, at Bahá'u'lláh selv underordner sine personlige tilbøyeligheter og ønsker til dets altbetvingende krav og betydning. «*Gud er mitt vitne!*» forklarer han således, «*var det ikke imot Guds lov, så ville jeg ha kysset hånden til den som skulle myrde meg og ville gjøre ham i stand til å arve mine jordiske eiendommer. Jeg er imidlertid bundet av den bindende lov nedlagt i Boken og er selv berøvet alle verdslige eiendeler.*» «*Vit med sannhet*», forsikrer han betydningsfullt, «*disse store undertrykkelser som jorden er offer for, er forberedelse for den av forventningen om den aller største rettferdighet.*» «*Si*», forsikrer han igjen: «*Han er kommet med den rettferdighet som menneskeheten er blitt prydet med og likevel er menneskene, for den største del i slummer.*» «*Menneskenes lys er rettferdighet*», forsikrer han ennvidere: «*Kvel det ikke med undertrykkelsens og tyranniets motstridende vinder. Rettferdighetens hensikt er tilsynekomsten av enhet mellom menneskene.*» «*Ingen glans*», erklærer han, «*kan sammenlignes med rettferdighetens glans. Organisasjon av verden og menneskehetens ro avhenger av den.*» «*O Guds folk*», roper han. «*Det som oppøver verden er rettferdighet, for den opprettholdes av to pillarer, belønning og straff. Disse to pillarene er kilden til liv for verden.*» «*Rettferdighet og likestilling*» er enda et utsagn, «*er to voktere for menneskets beskyttelse. De er kommet til syne i sine mektige og hellige navn for å holde verden oppe og beskytte nasjonene.*» «*Bestreb dere, o mennesker,*» er hans inntrengende advarsel, «*på å avvente tiden for guddommelig rettferdighet, for den lovede time er nå kommet. Vokt dere så dere ikke unnlater å*

fatte dens betydning og blir regnet blant de villfarne.» «Dagen nærmer seg», har han likeledes skrevet, «da de trofaste vil skue Rettferdighetens Dagstjerne som skinner i sin fulle glans fra herlighetens daglysning.» «De forhånelser som jeg måtte tåle,» bemerker han betydningsfullt, «har avdekket den glans som hele skapelsen er blitt skjendet, og ved de grusomheter jeg har utholdt har Rettferdighetens Dagstjerne åpenbart seg og utøst sin glans over menneskene». «Verden», har han videre skrevet, «er i stor uro og menneskenes sinn er i en tilstand av den ytterste forvirring. Vi bønnfaller inntrengende den allmektige at Han nådig må opplyse dem med glansen av sin rettferdighet og gjøre dem i stand til å oppdage det som vil gagne dem til enhver tid og under alle forhold.» Og videre: «Det kan ikke være noen som helst tvil om at hvis rettferdighetens dagstjerne, som tyranniets skyer har formørket, skulle utøse sitt lys over menneskene, så ville hele jordens overflate bli forandret.»

«Gud være lovet,» utbryter 'Abdu'l-Bahá på sin side: «at rettferdighetens sol har steget opp over Bahá'u'lláhs horisont. For i hans tavler er grunnlaget for en slik rettferdighet blitt lagt, som ingen bevissthet har unnfanget fra skapelsens begynnelse av.» «Eksistensens baldakin», forklarer han videre, «hviler på rettferdighetens søyle, og ikke på tilgivelsens, og menneskehetens liv avhenger av rettferdighet og ikke av tilgivelse.»

Intet under da, at opphavsmannen for bahá'í åpenbaringen skulle ha valgt å forbinde navn og tittel på det Hus, som skal bli den kronende glans for hans administrative institusjoner, ikke med tilgivelse, men med rettferdighet og å ha gjort rettferdighet til det eneste grunnlag og den permanente basis for hans allerhøyeste fred, og, å ha proklamert den, i De Skjulte Ord, som *«den høyest elskede av alle ting»* i hans syn. Det er særlig til de amerikanske troende at jeg føler meg tilskyndet

til å henvende denne brennende anmodning at de overveier i sine hjerter betydningen av denne moralske oppreisthet og å opprettholde, med hjerte og sjel og helt kompromissløst, denne sublime standard både individuelt og kollektivt - en standard i hvilken rettferdighet er et så viktig og kraftig element.

Hva angår et kyskt og hellig liv, bør dette betraktes som en ikke mindre viktig faktor, som skal gi sitt bidrag til å styrke og levendegjøre bahá'í samfunnet, på hvilket hellet for enhver plan og ethvert bahá'í foretagende i sin tur avhenger. I disse dager, da religionsløsheten svekker de moralske fibre og undergraver grunnlaget for individuell moralsk holdning, må forpliktelsen til kyskhets og hellighets kreve en økende del av oppmerksomheten hos de amerikanske troende, både i deres individuelle stilling og som de ansvarlige voktere av interessene for Bahá'u'lláhs tro. I utførelsen av en slik forpliktelse, som gis særlig betydning ved de spesielle omstendigheter som er resultat av en ytterliggående og enerverende materialisme som nå er fremherskende i deres land, gir en særlig betydning, må de spille en iøynefallende og fremherskende rolle. Alle, det være seg menn eller kvinner, må i denne truende time, da religionens lys svinner og dens selvbeherskelse gradvis fjernes, stanse opp og granske seg selv, ta sin fremferd i nøye øyensyn og med karakteristisk besluttsomhet reise seg for å rense samfunnets liv for ethvert trekk av moralsk etterlatenhet som kan besudle navnet eller svekke integriteten for en så hellig og kostelig tro.

Et kyskt og hellig liv må gjøres til det regulerende prinsipp for oppførsel og fremferd for alle bahá'ier, både i sosiale forhold til medlemmene av deres eget samfunn og i deres kontakt med verden som helhet. Den må pryde og bestyrke de uopphørlige gjøremål og fortjenstfulle bestrebelse for

de hvis misunnelsesverdige stilling er å utbre budskapet og å administrere affærene for Bahá'u'lláhs tro. Det må opprettholdes, i all sin integritet og alle betydninger, i enhver av livets faser hos dem som fyller rekkene i den troen, om det er i hjemmet, på reiser, i klubber, deres selskaper, deres underholdning, i skoler og universiteter. Det må gis spesiell oppmerksomhet i gjennomføringen av de sosiale aktivitetene på hver bahá'í sommerskole og enhver annen anledning der bahá'í samfunnsliv organiseres og fostres. Det må være nært og kontinuerlig identifisert med bahá'í ungdommenes misjon, både som en bestanddel i et bahá'í samfunnsliv og som en faktor i den fremtidige fremgang og orientering for ungdommen for deres eget lands del.

Et slikt kyskt og hellig liv, med alt som det innebærer av beskjedenhets, renhet, måtehold, anstendighet og et rent sinn, betyr intet mindre enn utøvelse av måtehold i alt som angår påkledning, språk, fornøyelser og alle artistiske og litterære beskjeftigelser. Det krever daglig årvåkenhet i kontroll over ens kjødelige lyster og korruperte tilbøyeligheter. Det krever oppgivelse av frivol opptreden med dens ytterliggående tilknytning til trivielle og ofte feilrettede fornøyelser. Det kreves fullstendig avhold fra alle alkoholholdige drikkevarer, fra opium og fra lignende vanedannede narkotika. Det fordømmer prostitusjonen av kunst og litteratur, nudistpraksis og samboerkap, utroskap i ekteskapelige relasjoner og alle former for utukt, lettsindig familiaritet og seksuelle laster. Det tåler intet kompromiss med teorier, standarder, vaner og utskeielser i en dekadent tidsalder. Nei, det tilstreber å demonstrere, ved eksempelets dynamiske kraft, den fordervelige art av slike teorier, falskheten i slike standarder, hulheten i slike påstander, perversiteten i slike vaner og vannhelligsens karakter i slike

overdrivelser.

«Ved Guds rettferdighet», skriver Bahá'u'lláh, «verden, dens forfengeligheter og dens glans og hvilke nytelser den enn måtte tilby, er alle, i Guds syn, så verdiløse som, nei endog mere foraktelige enn støv og aske. Måtte bare menneskenes hjerter kunne fatte det. Vask dere grundig, o Bahás folk, fra verdens besmittelse og fra alt som hører den til. Gud Selv er mitt vitne. Jordens anliggender kler dere dårlig. Kast dem vekk til slike som kan begjære dem fast og fest deres blikk på denne helligste og strålende visjon.» «O dere, mine elskede!», formaner han sine følgesvenner: «Tål ikke at falden på min hellige kledning blir tilsmusset og tilsølet med denne verdens ting og følg ikke oppfordringene fra deres onde og korruperte begjær.» Og igjen: «O dere elskede av den ene sanne Gud! Overskrid de trange tilfluktsted av deres onde og korruperte begjære og gå fremover inn i de uhyre vidstrakte Guds områder, og forbli i hellighetens og løsrivelsens enger, så at duften av deres handlinger må lede hele menneskeheten til oseanet for Guds glans som ikke falmer.» «Fri dere», pålegger han dem således: «fra all tilknytning til denne verden og dens forfengeligheter. Vokt dere at dere ikke nærmer dere til dem siden de påskynder dere til å følge deres egne lyster og begjærlige ønsker og hindrer dere fra å slå inn på den rette og strålende sti.» «Sky alle typer av ondskap,» er hans bud, «for slike ting er forbudt for dere i Boken som ingen berører, foruten slike som Gud har rensset fra enhver plett av skyld og regnet blant dem som er blitt rene.» «En menneskerase,» er hans skrevne løfte, «usammenlignbar i karakter skal oppreises, som, med løsrivelsens føtter, vil tre under alle som er i himmel og på jord, og vil kaste hellighetens erme over alt som er blitt skapt av vann og leire.» «Sivilisasjonen», er hans alvorlige advarsel, «så ofte skrytt av de lærde eksponenter av kunst og

vitenskap, vil, hvis den blir tillatt av å overskride måteholdets grenser bringe stor ondskap over menneskene... Hvis båret til overdrivelse vil sivilisasjonen vise seg å være en like fruktbar kilde til ondskap som den har vært til velsignelse når den har vært holdt innen måteholdets grenser.» «Han har valgt ut fra hele verden sine tjeneres hjerter», forklarer han «og gjort hvert av dem til et sete for åpenbaringen av hans herlighet. Helliggjør dem derfor fra enhver besmittelse så at det de ble skapt til må bli gravert på dem. Dette er i sannhet et tegn på Guds nådefylte gunst.» «Si», proklamerer han: «Den kan ikke regnes som Bahás folk som følger sine verdslige ønsker eller fester sitt hjerte ved jordiske ting. Den er min sanne følgesvenn som, om han kom til en dal av det pure gull, ville gå rett igjennom den, reservert som en sky og verken vil vende tilbake eller dvele der. Et slikt menneske er visselig av meg. Fra hans kledning kan herskarene i det høye innånde duften av hellighet... Og, om han møtte den lyseste og vakreste av kvinner, at han ikke ville føle sitt hjerte forført med selv en skygge av lyst ved hennes skjønnhet. En slik en er virkelig en skapning av plettfri kyskheter. Således belærer Pennen til den Gamle av Dager deg, som pålagt av deres Herre, den allmektige, den nådige». «Den som følger sine lyster og korruperte tilbøyeligheter», lyder en annen advarsel, «har fart vill og sløst bort sine bestrebelsler. De er i sannhet av de fortapte.» «Det sømmer seg for Bahás folk,» har han skrevet, «å dø for verden og alt hva den rommer, å være så frigjort fra jordiske ting at Paradisets innvånere kan innånde fra deres kledninger den søtt duftende vellukt av hellighet... De som har besudlet det rene navn av Guds Sak ved å følge det som er av kjødet – disse er i merkelig feiltagelse!» «Renhet og kyskheter,» pålegger han særlig, «har vært og er fortsatt den største prydelser for Guds tjenerinner. Gud er mitt vitne! Glansen fra kyskheterens lys

utgyter sitt lys over åndens verdener og dens duft viftes endog inn i det Mest Opphøyede Paradis.» «Gud», forsikrer han igjen, «har i sannhet gjort kyskhets til en krone på hans tjenerinners hoder. Stor er velsignelsen for den tjenerinne som har nådd opp til dette stede.» «I vår Bok har vi i sannhet befalt,» er hans forsikring, «en velvillig og nåderik belønning til hver den som vil vende seg bort fra ondskap og leve et kyskt og gudfryktig liv. Han er i sannhet den store giver, den nådigste.» «Vi har utholdt vekten av alle katastrofer», bevitner han, «for å helliggjøre dere fra all jordisk korrupsjon og så er dere likegyldige ennå... Vi, i sannhet, ser deres handlinger. Hvis vi fra dem fornemmer den søtt duftende vellukt av renhet og hellighet, vil vi visselig velsigne dere. Da vil tungene hos innvånerne av Paradis ytre deres pris og opphøye deres navn blant slike som har nærmet seg Gud.»

«Å drikke vin», skriver 'Abdu'l-Bahá, «er i henhold til teksten i Den Helligste Bok, forbudt, for det forårsaker kroniske sykdommer, svekker nervene og fortærer bevisstheten.» «Drikk, o Guds tjenerinner», har Bahá'u'lláh selv forsikret: «den mystiske vin fra mine ords kalk. Kast så bort fra dere det som deres sinn avskyr, for det er forbudt for dere i hans tavler og skrifter. Vokt dere at dere ikke bytter bort den elv som er selve livet, mot det som sjelene hos de renhjertede avskyr. Bli så beruset av Guds kjærlighets vin og ikke av det som sløver deres bevissthet... O dere som tilber ham. I sannhet er det blitt forbudt for enhver troende, mann som kvinne. Slik har solen fra mine bud skint frem over mine ytringers horisont så at de tjenerinner som tror på meg kan bli opplyst.»

Det må imidlertid erindres at opprettholdelsen av en så høy standard av moralsk oppførsel ikke må forbindes med eller sammenblandes med noen form for askese eller overdreven og fanatisk puritanisme. Den standard som innprentes av

Bahá'u'lláh, prøver på ingen måte å nekte noen den lovlige rett og privilegiet å trekke full fordel og velvære fra de mangfoldige gleder, den skjønnhet og de fornøyer som verden i så rikelig monn er blitt beriket med av en alt-elskende Skaper. «*Skulle et menneske*», forsikrer Bahá'u'lláh oss selv, «*ønske å pynte seg med jordens ornamenter, å bære dens klær eller ta del i de fordeler den måtte skjenke, kommer det ikke til skade hvis det ikke tillater noe som helst å komme mellom det og Gud, for Gud har foreskrevet alle gode ting om skapt i himmelen eller på jorden for slike av hans tjenere som i sannhet tror på ham. Spis, o folk, av de gode ting som Gud har tillatt dere og berøv dere ikke hans underfulle nådegaver. Gi takk og pris til ham og vær av dem som er virkelig takknemlige.*»

Det mest utfordrende stridsspørsmål

Når det gjelder rasefordommer, hvis etsende kraft har bitt seg inn i fibre og har angrepet hele den sosiale struktur i det amerikanske samfunn i over nesten et århundre, så må dette anses som det mest vitale og utfordrende stridsspørsmål som bahá'í samfunnet står overfor på det nåværende stadium i sin utvikling. De uopphørlige anstrengelser som dette stridsspørsmålet, av høyeste viktighet, forlanger, ofrene det må påføre, den omhu og årvåkenhet det krever, det moralske mot og den styrke som behøves, takten og sympatien som det nødvendiggjør, er innebygget i dette problemet som de amerikanske troende ennå er langt fra å ha løst tilfredsstillende,

på en så påtrengende måte og med så stor viktighet at det ikke kan overvurderes. Hvit og sort, høy og lav, ung og gammel, om nylig omvendt til troen eller ikke, alle som står identifisert med den må delta i, og låne det sin hjelp, enhver i henhold til hans eller hennes evne, erfaring og anledning, den felles oppgave med å oppfylle instruksjonene, virkeliggjøre forhåpningene og å følge 'Abdu'l-Bahás eksempel. Om farget eller ikke, så har ingen av rasene rett til eller kan samvittighetsfullt kreve å være unntatt fra en slik forpliktelse som den å ha virkeliggjort slike håp, eller trofast å ha fulgt slikt et eksempel. En lang og tornefull vei full av fallgruber står ennå ubefart, både av de hvite og de sortes talsmenn for Bahá'u'lláhs tro. På avstanden de dekker og måten de befarer denne veien på, må avhenge, i en grad som få av dem kan tenke seg, virkningen av de uberørlige innflytelser som er uunnværlige for de amerikanske troendes åndelige triumf og den materielle suksess for deres nylig lanserte foretagende.

La dem fryktløst og besluttsomt fremkalle i bevisstheten eksemplet og fremferden til 'Abdu'l-Bahá mens han var blant dem. La dem komme i hu hans mot, hans ekte kjærlighet, hans uformelle og ikke diskriminerende fellesskap, hans forakt for og utålmodighet med kritikk, temperert ved hans takt og klokskap. La dem gjenopplive og bringe videre minnet om de uforglemmelige og historiske episoder og anledninger da han så slående demonstrerte sin skarpe sans for rettferdighet, hans spontane sympati for de nedtråtte, hans alltid tilstedeværende sans for enhet i menneskerasen, hans overstrømmende kjærlighet overfor dens medlemmer og hans misnøye med slike som våget å håne hans ønsker, latterliggjøre hans metoder, å utfordre hans prinsipper eller å forkvakle hans handlinger.

Å diskriminere noen rase på grunn av at den er

tilbakestående, politisk umoden og tallmessig i minoritet, er en åpenbar krenkelse av den ånd som gir liv til Bahá'u'lláhs tro. Bevisstheten om noe skille eller noen kløft i dens rekker er fremmed for selve hensikten, dens prinsipper og idealer. Når dens medlemmer fullt ut har anerkjent dens opphavsmanns krav, og, ved å identifisere seg med dens administrative orden, uten reservasjoner har akseptert prinsippene og lovene innebåret i dens læresetninger, må enhver differensiering i klasse, trosretning eller farge automatisk bli utvisket og aldri, under noe påskudd, tillates å opptre igjen hvor sterkt enn begivenhetens press eller den offentlige mening måtte være. Hvis noen form for diskriminering skulle tolereres, så måtte det være diskriminering, ikke mot, men heller for minoriteten, om det er en rasemessig minoritet eller noe annet. Til forskjell fra jordens nasjoner og folkeslag, om de er fra vest eller øst, demokratiske eller autoritære, kommunister eller kapitalister, om de hører til den gamle eller den nye verden, som enten tramper på eller utrydder de rasemessige, religiøse eller politiske minoritetene i sfæren av deres rettsområde, må hver organiserte menighet innskrevet under Bahá'u'lláhs banner, føle at det er den første og uunngåelige plikt for dem å nære, oppmuntre og beskytte enhver minoritet tilhørende hvilken som helst tro, rase, klasse eller nasjonalitet blant dem. Så stort og viktig er dette prinsippet at, i omstendigheter der et like antall stemmesedler er avgitt i et valg, eller der kvalifikasjoner for et embede balanserer mellom de forskjellige raser, trosretninger eller nasjonaliteter innenfor samfunnet, skal prioritet uten nølen bli skjenket den del som representerer minoriteten og dette av den gode grunn at den skal stimuleres og oppmuntres og gi anledning til å fremme interessene for samfunnet. I lyset av dette prinsippet og under erindring om

at det er ytterst ønskelig å ha minoritetens element i deltagelse og i deling av ansvaret i førselen av bahá'í aktivitetene, skal det være en plikt for ethvert bahá'í samfunn å tilrettelegge sine anliggender slik at enkeltpersoner som tilhører diverse minoriteter, innen dem allerede er kvalifisert og fyller de nødvendige krav, bør bahá'í representative institusjoner, det være seg råd, årsmøter, konferanser eller komitéer, ha representert i seg så mange av disse varierende elementer, rasemessige eller andre, som mulig. Antagelsen av et slikt forløp og trofast tilknytning til det, ville ikke alene være en kilde til inspirasjon og oppmuntring for disse elementene som er antallsmessig små og utilstrekkelig representert, men ville også demonstrere overfor verden som helhet den universelle og representative karakter av Bahá'u'lláhs tro, fraværet hos hans følgesvenner av skampletten av fordommer som allerede har skapt slik ødeleggelse i de hjemlige affærer såvel som i nasjonens utenlands relasjoner.

Frihet fra rasemessige fordommer i enhver av dens former bør, på en tid som denne, da en økende stor gruppe av den menneskelige rase faller som offer for dens ødeleggende villhet, antas som et vaktord for hele skaren av amerikanske troende, hvilken stat de enn bor i, uansett hvilke sirkler de beveger seg i, uansett alder, tradisjoner, smak og vaner. Den bør uopphørlig demonstreres i hver fase av deres aktivitet eller liv, i bahá'í samfunnet eller utenfor det, offentlig og privat, formelt og uformelt, individuelt så vel som i deres offisielle kapasitet, som organiserte grupper, samfunn og råd. Det skal dyrkes med overlegg gjennom alle hverdagens anledninger uansett hvor ubetydelig det må fremstå, om hjemme, på kontoret, på skolen og universitetet, deres sosiale omgang og fritidsområder, deres bahá'í møter, konferanser, sommerskoler og råd. Den

må, fremfor alt annet, bli nøkkelordet for fremgangsmåten hos det opphøyede organ som, i sin egenskap som nasjonal representasjon og leder av og koordinator for samfunnets saker, må sette eksempelet og lette anvendelsen av et så vitalt prinsipp i livet og aktivitetene hos dem hvis interesser det beskytter og representerer.

«*O dere som kan skjelne!*» har Bahá'u'lláh skrevet: *«I sannhet er de ord som er nedsendt fra Guds viljes himmel, kilden til enhet og harmoni for verden. Lukk deres øyne for rasemessige forskjeller og hils alle velkomne med enhetens lys.»* «*Vi ønsker bare det gode for verden og lykke for alle nasjoner,*» proklamerer han. «*...at alle nasjoner må bli en i tro og alle mennesker som brødre; at hengivenheten og enhetens bånd mellom menneskenes barn skulle styrkes; at religionsmotsetninger skulle opphøre, og forskjeller i rase bli avskaffet.»* «*Bahá'u'lláh har sagt,*» sier 'Abdu'l-Bahá, «*at menneskehetens forskjellige raser skjenker en sammensatt harmoni og farge til helheten. La derfor alle komme sammen i denne menneskenes hage slik som blomster vokser og sammensmeltes side om side uten uenighet eller uoverensstemmelse mellom dem.»* «*Bahá'u'lláh,*» har 'Abdu'l-Bahá videre sagt, «*sammenlignet en gang de fargede folk med den sorte pupillen i øyet, omgitt av det hvite. I denne sorte pupillen sees gjenspeilingen av det som er foran den, og gjennom den skinner åndens lys.»*

«*Gud,*» erklærer 'Abdu'l-Bahá selv, «*gjør ingen forskjell på hvit og sort. Hvis hjertene er rene, er begge akseptable for ham. Gud kjenner ikke persons anseelse med hensyn verken til farge eller rase. Alle farger godtas av ham om de er hvite, sorte eller gule. Ettersom de alle ble skapt i Guds bilde, må vi få oss til å innse at de alle legemliggjør guddommelige muligheter.* «*I Guds oppfatning,*» fastslår han, «*er alle mennesker like.*

Der er ingen gradsinnndeling eller fortrinn for noen sjel i hans rettferdighets og likestillings rike.» «Gud har ikke satt opp disse skillene,» forsikrer han, «disse skillene har fått sin opprinnelse hos menneskene selv. Siden de da er mot Guds plan og hensikt, er de falske og innbilte.» «I Guds vurdering», forsikrer han igjen, «er der intet fargeskille, alle er en i fargen og skjønnheten av tjeneste for ham. Fargen er ikke viktig, hjertet er det aller viktigste. Det har intet å si hva det ytre kan være hvis hjertet er rent og hvitt inni. Gud ser ikke forskjeller på lød og hud. Han ser på hjertene. Den hvis moral og dyder er prisverdige, foretrekkes i Guds nærhet, den som er Kongedømmet hengiven, er den mest elskede. I områdene av opprinnelse og skapelse er fargespørsmålet av minst betydning.» «Gjennom dyreriket», forklarer han, «finner vi ikke skapningene adskilt for fargens skyld. De erkjenner artenes enhet og enhet i slag. Hvis vi ikke finner fargeskille opptrukket i et rike som er lavere i intelligens og fornuft, hvorledes kan dette da rettferdiggjøres blant menneskelige vesener, særlig når vi vet at alle er kommet fra samme kilde og tilhører samme husholdning? I opprinnelse og hensikt er menneskeheten en. Skillelinjer i rase og farge har oppstått etterpå.» «Mennesket er blitt skjenket en høyere evne til å resonnerer og oppfattelsesevne,» forklarer han videre, «det er åpenbaringen av guddommelige nådegaver. Skal rasemessige idéer fortsette og formørke den kreative hensikt, enhet, i hans Kongerike?» «Et av de viktige spørsmål som påvirker enheten og solidariteten hos menneskeheten», bemerker han betydningsfullt, «er fellesskap og likestilling mellom de hvite og de fargede raser. Mellom disse to raser eksisterer visse punkter av enighet og forskjelligheter som fortjener rettferdig og gjensidig overveielse. Kontaktpunktene er mange... I dette landet, Amerikas forente stater, er patriotismen felles for begge

raser, alle har samme rett til borgerskap, snakker ett språk og følger retningslinjene i samme religion. I virkeligheten består mangfoldige punkter på partnerskap og enighet mellom de to rasene, mens ett skillepunkt er det rasemessige. Skal dette, det minste av alle skillepunkter tillates å skille dere som raser og individer?» «Denne variasjonen i form og farge,» fremhever han, «som er fastlagt i alle rikene er i henhold til skapende visdom og har en guddommelig hensikt.» «Forskjellene i den menneskelige familie», påstår han, «bør være årsak til harmoni slik det er i musikken hvor mange forskjellige noter blander seg i fremføringen av en perfekt akkord.» «Hvis dere møter», er hans påbud, «slike som er av forskjellige raser og farge fra dere selv, så ikke vis dem mistillit og trekk dere inn i deres skall av tradisjon, men vær heller glade og vis dem vennlighet.» «I tilværelsens verden», bevitner han, «er møtet velsignet når den hvite og de fargede raser kommer sammen med uendelig åndelig kjærlighet og himmelsk harmoni. Når slike møter er etablert, og deltagerne omgås hverandre med perfekt kjærlighet, enighet og vennlighet, prises de av himmelens engler og Bahá'u'lláhs skjønnhet henvender seg til dem». «Velsignet er dere! Velsignet er dere!» «Når en forsamling av disse to raser er avstedkommet», forsikrer han likeledes, «vil den forsamlingen bli til en magnet for herskarene i det høye, og bekreftelsen fra den Velsignede Skjønnhet vil omgi den.» «Streb alvorlig», oppfordrer han igjen begge raser, «og sett inn deres største bestrebelse mot oppnåelsen av dette fellesskapet og bestyrkelsen av dette bånd av brorskap dere imellom. En slik oppnåelse er ikke mulig uten vilje og forsøk fra begges side, fra den ene uttrykk for takknemlighet og verdsettelse, fra den annen, vennlighet og erkjennelse av likestilling. Enhver skulle strebe etter å utvikle og hjelpe den annen mot gjensidig fremgang... Kjærlighet og enhet

vil fostres blant dere og derigjennom skape menneskehetens enhet. For, oppnåelsen av enhet mellom fargede og hvite vil bli en forsikring om verdensfred.» «Jeg håper», slik henvender han seg til den hvite rases medlemmer, «at dere må bli årsak til at denne nedtrådte rasen må bli strålende og å bli forenet med den hvite rase, for å tjene menneskene med den ytterste oppriktighet, trofasthet, kjærlighet og renhet. Denne opposisjon, dette fiendskap og fordom mellom den hvite rase og de fargede er uhyre viktig», advarer han, «for, hvis den ikke blir virkelighet, vil vanskeligheter reise seg og skadelige resultater følge.» «Hvis denne saken forblir uforandret», er enda en advarsel, «vil fiendskapet øke dag for dag og det endelige resultat bli gjenvordigheter og kan ende med blodsutgytelser.»

En kolossal bestrebelse fordres av begge raser hvis deres synspunkter, manerer og oppførsel i denne formørkede tidsalder skal avspeile ånden og læresetningene i Bahá'u'lláhs tro. Idet de, en gang for alle, kaster bort den villedende doktrinen om rasemessig overlegenhet med alle dens tilsluttede onder, forvirring og elendigheter, og hilser velkommen og oppmuntrer blandingen av rasene, og river ned barrierene som nå skiller dem, må de hver især strebe etter, natt og dag, å oppfylle deres spesielle ansvar i den felles oppgave som så maktpåliggende står fremfor dem. La dem, mens hver især forsøker å bidra sin del til løsningen av dette forvirrende problemet, komme i hu 'Abdu'l-Bahás advarsler og se tydelig for seg, mens der ennå er tid, de forferdelige følger som må komme hvis denne utfordrende og ulykkelige situasjonen som hele den amerikanske nasjon står overfor, ikke definitivt blir avhjulpet.

La de hvite gjøre enestående forsøk på å bidra til løsningen av dette problemet, og en gang for alle forlate sin vanligvis nedarvede og til tider underbevisste følelse av overlegenhet,

å korrigere sine tendenser mot å fremvise en patroniserende holdning overfor medlemmer av den annen rase, å overbevise dem, ved sin intime, spontane og uformelle samværform med dem, om ektheten i deres vennskap og oppriktigheten i deres hensikter og mestre sin utålmodighet ved noen mangel på respons fra det folks side, som over en så lang periode har fått så alvorlige og langsomt groende sår. La de sorte, ved en tilsvarende bestrebelse fra deres die vise, ved alle midler i deres makt, varmen i sin respons, sin beredvillighet til å glemme fortiden og sin evne til å utradere hvert spor av mistanke som ennå måtte dvele i deres hjerter og deres bevissthet. La ingen av de to tenke at løsningen av et så uhyre stort problem er en sak som utelukkende angår den ene part. La ingen av dem tenke at et slikt problem kan løses verken lettvint eller øyeblikkelig. La ingen av dem tenke at de tillitsfullt kan vente på løsningen av dette problemet inntil initiativet er tatt og de gunstige omstendigheter skapt, av organer som står utenfor kretsen av deres tro. La ingen av dem tenke at noe mindre enn ekte kjærlighet, den ytterste tålmodighet, sann ydmykhet, fullendt takt, sunt initiativ, moden klokskap og overveide vedholdende og bønnefylte bestrebelser kan lykkes i å utviske den skamplott som dette fast anerkjente onde har etterlatt på det vakre navn på deres felles fedreland. La dem heller tro og være fast overbevist om at det må avhenge av deres gjensidige forståelse, vennskapelighet og støttede samarbeide, mere enn av noe annet av makt eller organisasjon virksom utenfor sirkelen av deres tro, med utslagene av den farlige kursen som 'Abdu'l-Bahá så sterkt fryktet og materialiseringen av de håp han har yndet for deres felles bidrag mot fullbyrdelsen av det landets herlige skjebne.

Deres dobbelte korstog

Inderlig elskede venner! En oppreist holdning som i alle sine uttrykksformer gir en skrikende kontrast til svikefullheten og korrupsjonen som karakteriserer nasjonens politiske liv og de partier og grupper som danner det, en hellighet og kyskhet som er diametralt motsatt den moralske etterlatenhet og tøylesløshet som besudler karakteren hos en ikke liten del av dets borgere, et mellom-rase fellesskap fullstendig rensset fra forbannelsen av rasefordom som brennemerker en stor majoritet av dets folk, dette er de våpen som de amerikanske troende kan og må beherske i deres dobbelte korstog, først å gjenopplive det indre liv i deres eget samfunn og deretter å angripe de langvarige onder som har forskanset seg i deres nasjons liv. Fullkommengjørelsen av slike våpen, den kloke og effektive bruken av dem alle, mer enn fremme av noen plan i særdeleshet eller utklekking av noe spesielt utkast, eller oppsamling av noen mengder av materielle ressurser kan ruste dem for den tid da skjebnens hånd vil ha ledet dem til å hjelpe i skapningen og bringe til funksjon den Verdensorden som nå ruges ut innenfor de verdensomspennende administrative institusjoner for deres tro.

I gjennomføringen av dette dobbelte korstog må de tapre krigere som kjemper i navnet og for Bahá'u'lláhs Sak, nødvendigvis møte stiv motstand og lide mange tilbakeslag. Deres egne instinkter, ikke mindre enn raseriet hos konservative krefter, opposisjon fra hevdvunne interesser, og innvendingene fra en korrupt og fornøysessyk generasjon må medregnes, bli resolutt motarbeidet og fullstendig overvunnes. Etersom deres defensive tiltak for den overhengende kamp organiseres

og utvides kan stormer av skjellsord og latterliggjørelse og kampanjer for fordømmelse og feiloppfatninger utløses mot dem. De vil snart erfare at deres tro er blitt angrepet, deres motiver feiltolket, deres siktepunkter ærekrenket, deres forhåpninger hånet, deres institusjoner spottet, deres innflytelse nedvurdert deres autoritet underminert og deres Sak, til tider forlatt av noen få som enten vil være ute av stand til å verdsette deres idealers natur, eller er uvillige til å bære byrden av den stigende kritikk som en slik tvist med sikkerhet kommer til å medføre. «For 'Abdu'l-Bahás skyld», forutsa den elskede Mester, «vil mang en prøvelse overgå dere. Vanskeligheter vil ramme dere og lidelse hjemsøke dere.»

La imidlertid ikke Bahá'u'lláhs uovervinnelige hær, som i Vesten og i ett av dens potensielle stormsentra, i hans navn og for hans Sak skal kjempe et av sine villeste og herligste slag, forskrekkes ved noen som helst kritikk som måtte rettes mot den. La den ikke hindres av noen fordømmelse som sladrerens tunge kan søke for å fornede dens motiver. La den ikke krympe seg for den truende fremgang for fanatismens krefter, for ortodoksien, for korrupsjonen og fordommene som kan bli sammensvoret mot den. Kritikkens røster er stemmer som indirekte styrker proklamasjonen av dens Sak. Upopulariteten tjener bare til å sette kontrasten mellom den og dens motstandere i skarpere relieff, mens boikott i seg selv er en magnetisk kraft som til slutt vinner over til sin leir hvor de største kamper for troen er blitt ført og dens mest rovgjerrige fiender har levet, har begivenhetens gang, den langsomme men stadige infiltrasjon av dens idealer og oppfyllelsen av dens profetier, ikke bare resultert i å avvæpne og endre karakteren til noen av dens mest fryktinngytende fiender, men også i å sikre deres faste og uforbeholdne troskap overfor dens grunnleggere.

En så fullstendig forandring, en så forbløffende helomvending i holdning, kan bare oppnås hvis det middel som er bestemt for å bære Bahá'u'lláhs budskap til de hungrige, de hvileløse og ubevoktede skarer i seg selv ikke er grundig rensset for de besudlinger som det prøver å fjerne.

Det er derfor på dere, mine mest elskede venner, at jeg ønsker å prege ikke bare det inntrengende behov og den bydende nødvendighet ved deres hellige oppgave, men også de grenseløse muligheter som den besitter til å heve til et så opphøyet plan ikke alene livet og aktivitetene for deres eget samfunn, men også motivene og standarden som behersker relasjonene som eksisterer blant det folk dere tilhører. Uforferdet ved den uhyre karakter av denne oppgaven, vil dere, mener jeg tillitsfylt, møte som det passer seg for dere, utfordringen for denne tid, så ladet med farer, så full av korrupsjon og likevel så svanger med løfter om en fremtid så strålende at ingen tidligere tidsalder i menneskehetens annaler kan måle seg med den.

Inderlig elskede venner! I begynnelsen av disse sidene har jeg forsøkt å formidle en idé om de strålende muligheter såvel som det overveldende ansvar som de amerikanske troende nå står over for, som et resultat av forfølgelsen av Bahá'u'lláhs vidt utbredte tro, på et så kritisk punkt i den formative periode for deres tro og i en så kritisk epoke i verdens historie. Jeg har dvelt tilstrekkelig ved naturen av den misjon som samfunnet, i en ikke altfor fjern fremtid, ved begivenhetenes påtrengende makt må reise seg for å utføre. Jeg har gitt uttrykk for den advarsel som jeg følte ville være nødvendig for en klarere forståelse og en bedre utførelse av de oppgaver som ligger foran dere. Jeg har fremsatt og fremhevet så langt det var i min makt, de opphøvede og dynamiske dyder, den høye standard, som, vanskelige som de er å oppnå, ikke desto mindre danner de

viktigste krav for hellet for disse oppgavene. Ett ord, tror jeg, bør nå sies i forbindelse med det materielle aspekt av deres øyeblikkelige oppgave på hvis avslutning ved den utpekte time, avhenger ikke bare utviklingen av de påfølgende stadier i Den Guddommelige Plan forutsett av 'Abdu'l-Bahá, men også tilegnelsen av de egenskaper som i tidens fylde vil kvalifisere dem til å utføre de plikter og det ansvar som kreves for den større misjon som det er deres privilegium å utføre.

Syvårsplanen, med sine tofoldige aspekter av tempelutsmykning og utvidelse av undervisningsaktiviteten som omfatter både det nordlige og det sydlige amerikanske kontinent, er nå vel fremme i sitt andre år, og viser, for enhver som har observert dens fremgang i de senere måneder, tegn som er uhyre oppmuntrende og som lover godt for oppnåelse av dens mål innen den tilmålte tid. De følgende trinn, bestemt til å lette, og dekker hele feltet av det arbeidet som skulle fullføres i forbindelse med den ytre utsmykning av tempelet som for den største del er gjort. Den endelige fase, som skal markere den triumfaktige fullbyrdelse av et tretti år langt foretagende er endelig innledet. Den innledende kontrakt forbundet med den første – og hovedetasjen i det historiske byggverket er undertegnet. Fondet, forbundet med navnet til Det Største Hellige Blad er lansert. Den uavbrutte fortsettelse til avslutningen av et så rosverdig foretagende er nå sikret. De gripende minner om én hvis hjerte gledet seg så overmåte ved oppførelsen av overbygningen på dette hellige hus, vil i den grad gi energi til de endelige bestrebelse som kreves for å fullføre det, at det vil oppløse enhver tvil som ennå måtte herske i noens bevissthet med hensyn den kapasitet som de som bygger det, har til å fullbyrde sin oppgave med verdighet.

Undervisningskravene

Undervisningsaspektene for Planen må nå overveies. Deres utfordringer må bli møtt og deres krav studert, veiet og oppfylt. Storartet og uimotståelig som skjønnheten i det første Mashriqu'l-Adhkar i Vesten er, majestetisk som dets dimensjoner, enestående som dets arkitektur er, og uvurderlige de idealer og forhåpninger som det symboliserer, må det, på det nåværende tidspunkt, betraktes som ikke mer enn et redskap for en mer effektiv utbredelse av Saken og en videre spredning av dens læresetninger. Hva dette angår, må det sees i samme lys som de administrative institusjonene for troen som er bestemt som redskaper for den videre spredning av dens idealer, dens prinsipper og dens sannheter.

Det er derfor til undervisningskravene i Syvårsplanen at samfunnet for de amerikanske troende heretter må rette sin varsomme og støttede oppmerksomhet. Hele samfunnet må reise seg som én mann for å fullføre dem. Å undervise i Guds Sak, å forsvare dens interesser, å demonstrere med ord såvel som gjerninger dens nødvendighet, dens kraft og universalitet, bør aldri betraktes som et eksklusivt anliggende eller eneprivilegium for bahá'í administrative institusjoner, det være seg råd eller komitéer. Alle må delta hvor ydmyk enn deres herkomst, hvor begrenset deres erfaring, hvor begrenset enn deres midler, hvor mangelfull deres utdanning, hvor presserende deres omsorgsområde og beskjeftigelse, hvor ufordelaktig de omgivelser i hvilke de befinner seg. «*Gud*», har Bahá'u'lláh selv umiskjennelig åpenbart, «*har foreskrevet for enhver plikten til å undervise i hans Sak*». «*Si*», har han videre skrevet, «*undervis i Guds Sak, o Bahás folk, for Gud har*

foreskrevet for enhver plikten til å proklamere hans budskap og anser det for å være som den mest fortjenstfulle av alle gjerninger.»

En fremtredende og opphøyet stilling i rekkene av samfunnet, som på sin innehaver skjenker visse privilegier og fortrinn, inngir ham med et ansvar at han ikke med ære kan svikte i sin plikt til å undervise og fremme Guds tro. Det kan, til tider, om ikke bestandig, skape større muligheter og gi bedre anledninger til å spre kunnskapen om troen og å vinne støtter for dens institusjoner.

Dette innebærer imidlertid ikke, under enhver omstendighet, nødvendigvis makt til å utøve større innflytelse på sinnene og hjertene hos dem som troen blir presentert for. Hvor ofte – og den tidlige historie for troen i dens opphavsland bærer mangt et slående vitnesbyrd på dette – har de mest lavtstående tilhengere av troen, uskolert og ytterst uerfarne, og uten noen som helst status, og i visse tilfeller berøvet intelligens, vært i stand til å vinne seire for deres Sak for hvilke de mest strålende oppnåelser fra de lærde, de kloke og de erfarne har bleknet. «Peter», har 'Abdu'l-Bahá bevitnet, «*var ute av stand til å holde regnskap med ukedagene, i henhold til kirkens historie. Når han bestemte seg for å dra på fiske, bandt han sin ukentlige matforsyning i syv pakker og hver dag spiste han en av dem og når han hadde kommet til den syvende, visste han at Sabbaten var kommet og derpå holdt han den.*» Hvis Menneskesønnen var i stand til å innblåse i et tilsynelatende så uutdannet og hjelpeløst redskap en slik kraft så at, med Bahá'u'lláhs ord: «*Visdommens mysterier og visdom fløt fra hans munn*», og heve ham opp over alle de andre av hans disipler og gjøre ham i stand til å bli hans etterfølger og grunnleggeren av hans kirke, hvor meget mere kan Bahá'u'lláh, Faderen, gi kraft til en ørliten

og mest betydningsløs blant sine følgesvenner til å oppnå, for utførelsen av hans hensikt slike undere som ville forkrøple de mektigste oppnåelsene fra endog Jesu Kristi første apostel?

«Báb», har 'Abdu'l-Bahá videre skrevet, *«har sagt: 'Om en liten maur på denne dag skulle ønske å oppnå en slik styrke at den ble i stand til å opprulle de mest dunkle og forvirrende avsnitt av Koranen, vil dens ønske uten tvil bli oppfylt fordi mysteriet fra evig kraft vibrerer i det innerste vesen av alle skapte ting.' Hvis et så hjelpeløst vesen kan bli inngitt en så underfundig evne, hvor meget mere effektivt må den kraft som utløses ved de rundhåndede utstrømningene av Bahá'u'lláhs nåde være!»*

Området er så enormt, perioden så kritisk, Saken så stor, arbeiderne så få, tiden så kort, privilegiet så uvurderlig, at ingen følgesvenner av Bahá'u'lláhs tro som er verdige til å bære hans navn, kan ha råd til å nøle ett øyeblikk. Den gudegitte kraft som er uimotstælig i sin overveldende virkning, uberegnelig i sin styrke, uutsigelig i sitt forløp, mystisk i sin gang og hvis tilkjennegivelse skaper ærefrykt – en kraft som, slik Báb har beskrevet den, *«vibrerer i det innerste vesen av alle skapte ting»* og som, i henhold til Bahá'u'lláh gjennom sin *«vibrerende innflytelse»* har *«endevendt verdens likevekt og revolusjonert dens livsorden»* – en slik kraft fungerer endog som et tveegget sverd som foran alles øyne på den ene side sønderriver de eldgamle bånd som i århundreder har holdt sammen vevningen av sivilisert samfunnsform, og på den annen side løsner de lenker som fremdeles binder Bahá'u'lláhs nyfødte og ennå ikke frigjorte tro. De anledninger som ikke kunne drømmes om som nå tilbys ved denne Kraftens virkning må de amerikanske troende heve seg opp til og utnytte dem fullt og med mot. *«Den hellige virkelighet hos herskarene i det høye»*, skriver 'Abdu'l-Bahá,

«lengter på denne dag, i det høyeste paradiset, etter å vende tilbake til denne verden så at de kan bli hjulpet til å yte noe tjeneste ved Abhá Skjønnhetens Terskel, og reise seg for å demonstrere sin tjenestevillighet ved hans hellige Terskel.»

En verden, tåkelagt ved den stadige utslukning av religionens lys, svulmende av de eksplosive kreftene i en blind og triumferende nasjonalisme, forbrent av ilden av ubarmhjertig forfølgelse, hva enten rasemessig eller religiøs, lokket av de falske teorier og doktriner som truer med å erstatte tilbedelse av Gud og helliggjøringen av hans lover, svekket av en overhåndtagende og brutal materialisme, i oppløsning ved den tærende innflytelse av moralsk og åndelig nedbryting, og infiltrert i kveiler av økonomisk anarki og strid - slik er det skue som presenteres for menneskenes øyne som et resultat av de feiende erindringer som denne revolusjonerende kraften, ennå i det innledende stadium av sin virkning, nå frembringer i hele planetens liv.

Et så bedrøvelig og bevegende syn, forvirrende som det må synes for enhver observerende ubevisst om hensikten, profetiene og løftene fra Bahá'u'lláh, såvidt fra å skape fortvilelse i hans følgesvenners hjerter eller å lamme deres bestrebelse, bare kan fordype deres tro og stimulere deres iver til å reise seg og fremvise, i de store områder skissert for dem av 'Abdu'l-Bahá, sin evne til å spille sine roller i arbeidet for universell gjennløsning, proklamert av Bahá'u'lláh. Hvert instrument i det administrative maskineri som de møysommelig har tilvirket i løpet av atskillige år, må bli fullt utnyttet og underkastet det mål som det ble skapt for. Templet, den stolte legemliggjørelse av en så sjelden ånd av selvoppofrelse må likeledes få anledning til å spille sin rolle og yte sin skjerv til den undervisningskampanjen som er forutsett å omfatte hele den vestlige halvkule.

De anledninger som den nåværende tidsalders omveltninger skjenker med all den bekymring de oppvekker, frykten som de vekker, indignasjonen som oppstår, den revolt de frembringer, de besværligheter de avler, den ånd av rastløs søken som de vekker, må, på samme måte utnyttes med hensikten å spre Bahá'u'lláhs tro og til å innrullere friske rekrutter i den alltid voksende armé av hans følgesvenner. En så verdifull anledning, et så sjeldent sammentreff av gunstige omstendigheter vil kanskje aldri gjenta seg. Nå er tiden, den oppnevnte tid til å proklamere, for de amerikanske troende, fortroppene for Det Største Navns herskare, ved organene og kanalene for en spesielt skissert administrativ orden, deres evne og beredskap til å redde en nedsunken og hårdt prøvet generasjon som har gjort opprør mot Gud og neglisjert hans advarsler og å tilby den fullstendige sikkerhet som bare deres tros tilfluktssted kan frembringe.

Undervisningskampanjen som er innledet gjennom statene i den Nord-Amerikanske republikk og Canadas koloni, antar derfor en viktighet og er inngitt en presserende karakter som ikke kan overvurderes. Lansert på sin ferd ved den skapende energi som er frigjort ved 'Abdu'l-Bahás Vilje og som feier over den vestlige halvkule med den fremdriftskraft det fremdriver, må den, føler jeg, utføres i overensstemmelse med visse prinsipper, bestemt til å forsikre dens effektive drift og å påskynde oppnevningen av dens mål.

De som tar del i en slik kampanje, hva enten i en organiserende funksjon eller som arbeidende som har fått ansvaret for utførelsen av selve oppgaven må, som en viktig forberedelse for utførelsen av deres plikter, grundig gjøre seg kjent med de varierende aspekter i deres tros historie og lære. I bestrebelsene for å nå denne hensikt må de studere, for seg

selv, samvittighetsfullt og nøyaktig, deres tros litteratur, dykke ned i dens læresetninger, tilegne seg dens lover og prinsipper, overveie dens pålegg, holdepunkter og hensikter, lære utenat visse av dens utgydelser og bønner, mestre grunntrekkene i dens administrasjon og holde seg orientert om dens løpende affærer og seneste utvikling. De må strebe etter å oppnå, fra kilder som er autotitære og objektive, en sunn kunnskap om Islams læresetninger – kilden til og bakgrunnen for deres tro – og ærbødig nærme seg og med bevisstheten rensket for forutinntatte idéer studere Koranen som, bortsett fra bábi og bahá'í åpenbaringene, danner den eneste Bok som kan ansees som et absolutt autentisk oppbevaringssted for Guds Ord. De må skjenke særlig oppmerksomhet til granskningen av de institusjoner og omstendigheter som er direkte forbundet med opprinnelsen og tilblivelsen av deres tro med det stade forløperen har påberopt seg og dens opphavsmanns åpenbarte lover.

Når de har tilegnet seg, i vesentlig grad, disse forutsetninger for suksess på undervisningsområdet må de, når som helst de overveier å foreta enhver spesifikk misjon i de Latinamerikanske land, bestrebe seg på, når som helst det er mulig, å oppnå en viss ferdighet i de språk som tales av innbyggerne i disse land og en kunnskap om deres vaner, skikker og synspunkter. «Undervisere som begir seg til disse stedene», har 'Abdu'l-Bahá skrevet, med referanse til en av tavlene i Den Guddommelige Plan for de Sentral-Amerikanske Republikker, «må også være bekjente med det spanske språk». «En gruppe som taler deres språk», har han skrevet i en annen tavle, «må vende seg til og reise gjennom de store øygruppene i Stillehavet.» «Lærere som reiser i forskjellige retninger», stadfester han videre, «må kunne språket i det landet de vil begi seg inn i. For eksempel kan en

som er dyktig i det japanske språk reise til Japan, eller en som kan kinesisk kan haste til Kina osv.»

Ingen deltager i denne Inter-Amerika-kampanjen for undervisning, må føle at initiativet for en hvilken som helst aktivitet forbundet med dette arbeidet ene og alene må hvile på disse organene, det være seg råd eller komitéer, hvis spesielle ansvar er å fremme og lette oppnåelsen av dette vitale mål i Syvårsplanen. Det er hver eneste amerikanske troendes simple plikt, som tillitsmenn for 'Abdu'l-Bahás Guddommelige Plan, å lansere, fremme og konsolidere, innen de grenser som fastsettes av de administrative prinsipper i troen, enhver aktivitet han eller hun anser passende å påta seg for Planens fremme. Verken den truende verdenssituasjonen eller betraktning av mangel på materielle ressurser, av mental utrustning, kunnskaper eller erfaring – ønskverdige som de enn måtte være – bør avholde noen vordende pionerunderviser fra å reise seg uavhengig og sette i bevegelse de krefter som 'Abdu'l-Bahá har forsikret oss når de engang er satt fri, vil tiltrekke som en magnet den lovende og ufeilbarlige hjelpen fra Bahá'u'lláh. La ham ikke vente på noen direktiver eller vente noen spesiell oppmuntring fra de valgte representantene for hans samfunn, eller la seg holdes tilbake av noen hindring som hans slektinger eller medborgere kan føle seg tilskyndet til å stille i hans veg, eller ta hensyn til sensur fra hans kritikere eller fiender. «*Vær uhindret som vinden*», er Bahá'u'lláhs råd til enhver fremtidig lærer for hans Sak, «*mens Budskapet om ham som har forårsaket morgengryet for guddommelig ledelse til å bryte frem. Betrakt hvorledes vinden, trofast mot det som Gud har pålagt, blåser over alle jordens regioner, om de er bebodd eller øde. Verken synet av det øde eller vitnesbyrd om velstand kan smerte eller behage den. Den blåser i alle retninger som*

påbudt av sin skaper.» «Og når han beslutter å forlate sitt hjem for sin Herres Saks skyld», har Bahá'u'lláh åpenbart i et annet avsnitt med referanse til en slik underviser, «så la ham sette all sin lit til Gud som den beste forsyning for hans reise, og iføre seg dydens kjortel... Hvis han blir oppglødd av hans kjærlighets ild, hvis han forsaker alle skapte ting, skal de ord han ytrer sette dem som hører ham i brann.»

Når han, ved eget initiativ og ukuet av hvilke som helst hindringer som enten venn eller fiende, uten vitende eller med hensikt ville stille i hans veg, har besluttet seg til å reise seg og besvare undervisningskallet, så la ham omsorgsfullt vurdere hver tilnærmelsesveg som han kan benytte i sine personlige forsøk på å fange oppmerksomheten, opprettholde interessen og fordype i troen slike som han søker å bringe inn i sin tros fold. La ham ta et oversyn over de muligheter som de særlige omstendigheter han lever under tilbyr ham, vurdere deres fordeler og intelligent og systematisk gå fremover for å gjøre bruk av dem til oppnåelse av det mål han har i tankene. La ham også forsøke å uttenke slike metoder som tilslutning til klubber, utstillinger og samfunn, foredrag om emner i slekt med læresetningene og idealene i hans Sak så som avhold, moral, sosial velferd, religiøs og rasemessig toleranse, økonomisk samarbeide, islam og sammenlignende religion eller deltagelse i sosiale, kulturelle, humanitære, veldedige og undervisningsorganisasjoner og foretagender som, mens han beskytter integriteten i sin tro, vil åpne en mengde veger for ham og midler hvorved han kan inkassere suksessivt sympatien, støtten og endelig tilhørigheten hos dem han kommer i kontakt med. La ham, mens han knytter slike kontakter, huske på de krav som hans tro stadig legger på ham om å bevare dens verdighet og stade, å beskytte

integriteten i dens lover og prinsipper, å demonstrere dens omfattende natur og universalitet og fryktløst å forsvare dens mangfoldige og vitale interesser. La ham betrakte graden av hans tilhørers mottagelighet og bestemme for seg selv om den direkte eller indirekte undervisningsmetoden hvorigjennom han kan innprente hos den søkende den vitale viktighet av det guddommelige budskap og overbevise ham om å kaste sitt lodd inn hos dem som allerede har favnet den. La ham huske eksemplet som er satt av 'Abdu'l-Bahá og hans konstante pålegg om å utøse slik vennlighet over den søkende i den grad være eksemplet på ånden i de læresetninger han håper å inngyte i ham, slik at mottageren spontant føler seg kallet til å identifisere seg med den Saken som legemliggjør en slik lære. La ham, fra begynnelsen av avstå fra å insistere på, slike lover og iakttagelser som kunne legge et for stort press på den søkende nylig vekkede tro, og bestrebe seg på å pleie ham tålmodig, taktfullt og likevel med bestemthet inn til full modenhet og hjelpe ham til å proklamere sin uforbeholdne antagelse av hva som enn er blitt forordnet av Bahá'u'lláh. La ham, så snart dette stadium er nådd, forestille ham for kretsen av hans medtroende og søke, gjennom konstant fellesskap og aktiv deltagelse i de lokale aktivitetene i hans samfunn å gjøre ham i stand til å bidra med sin del til berikelsen av dets liv, fremmet av dets oppgaver og koordineringen av dets aktiviteter med dem som opptar hans søster-samfunn. La ham ikke være tilfreds innen han har inngytt i sitt åndelige barn en så dyp lengsel at denne vil oppfordre ham til å reise seg i uavhengighet, i sin tur, og skjenke sine krefter til oppvekkelsen av andre sjeler og opprettholdelsen av lovene og prinsippene som er nedlagt i hans nylig adopterte tro.

La enhver deltager i det kontinentvide felttoget

innstiftet av de amerikanske troende og ganske særlig de som er opptatt med pionerarbeid i jomfruterritorier bære på minnet nødvendigheten av å ha nær og konstant kontakt med de ansvarlige organer, bestemt til å koordinere og lette undervisningsaktivitetene for hele samfunnet. Om det er organet av deres nasjonale valgte representanter eller dets hjelpeinstitusjoner, den Nasjonale Undervisningskomité eller dens underliggende organer, regionale komitéer eller de lokale åndelige råd og deres respektive undervisnings-komitéer, må de som arbeider for spredningen av Bahá'u'lláhs Sak, ved konstant utveksling av idéer, ved brev, sirkulærer, rapporter, bulletiner og andre kommunikasjonsmidler med disse etablerte redskaper, bestemt til utbredelsen av troen, forsikre en glatt og hurtig funksjon av undervisningsmaskineriet for deres administrative orden. Forvirring, forsinkelse, sløsing med energi vil dermed bli fullstendig unngått og den mektige utstrømning av Bahá'u'lláhs nåde flyte i rikelig monn og uten den minste hindring gjennom disse viktige kanalene vanne hjerter og sjeler hos menneskene så at de blir i stand til å frembringe den høst som gjentagne ganger er blitt forutsagt av 'Abdu'l-Bahá.

På enhver deltager i dette konsentrerte forsøk, uovertruffet i analene for det amerikanske bahá'í samfunn, hviler den åndelige forpliktelsen til å gjøre undervisningsmandatet så vitalt bindende på alle til den altgjennomtrengende livsoppgave. I sine daglige aktiviteter, og kontakter, på alle hans reiser, om de er for forretning eller annet, i hans ferier og utflukter og under hvilken som helst misjon han måtte kalles til å foreta, må enhver bærer av Bahá'u'lláhs budskap betrakte det som ikke alene en forpliktelse, men som et privilegium å spre vidt omkring frøene fra hans tro og slå seg til ro i den

avventende kunnskap om at hva enn den øyeblikkelige besvarelse av dette budskapet måtte bli og hvor uskikket enn formidleren som bragte det, vil kraften fra dets opphavsmann, som han anser det passende, gjøre disse frøene i stand til å spire og, under omstendigheter som ingen kan forutse, berike høsten som hans arbeideres arbeid vil samle. Om han er medlem av hvilket som helst åndelig råd, la ham oppmuntre sitt råd til å ofre en viss del av sin tid ved ethvert av sine møter for alvorlig og bønnefylt betraktning av slike veger og midler som måtte fostre undervisningskampanjen eller fremskaffe hvilke som helst ressurser som er tilgjengelige for dens fremgang, utvidelse og konsolidering. Hvis han deltar i en sommerskole – og enhver, uten unntagelse er strengt oppfordret til å benytte fordelen av å ta del i den – la ham da anse en slik anledning som en velkommen og dyrebar anledning til å berike sine kunnskaper, ved foredrag, studier og diskusjoner, om de grunnleggende trekk ved hans tro så at han blir i stand til, med større selvtillit og effektivitet å overføre det budskap som er blitt ham betrodd i hans varetekt. La ham videre søke, når mulighet gis, ved besøk i andre samfunn, å stimulere iveren for undervisning og å demonstrere for utenforstående gleden og iveren hos foregangsmenn for hans Sak og dens institusjoners organiske enhet.

La enhver som føler tilskyndelse blant deltakerne i dette korstog som omfatter alle raser, alle republikker, klasser og trosretninger på hele den vestlige halvkule, reise seg og når leilighet gis, vende oppmerksomheten særlig og etterhvert vinne den uforbeholdne tilbørighet hos den sorte, indianeren, eskimoen og den jødiske rase til hans tro. Ingen mere rosverdig og berømmelig tjeneste kan ytes Guds Sak, for øyeblikket, enn en vellykket bestrebelse på å øke medlemmene av det

amerikanske bahá'í samfunns variasjon enn å få rekkene til å svulme ved innrulling av medlemmer fra disse rasene. En blanding av disse høyt differensierte elementene av menneskerasen, harmonisk innvevet i sammensetningen av et altomfattende bahá'í brorskap og assimilert ved de dynamiske prosesser hos en guddommelig utnevnt administrativ orden, og hver bidragende sin del til berikelsen og herligheten av bahá'í samfunnsliv, er sannelig en oppnåelse hvis dyptenkning må varme og henrykke hvert bahá'í hjerte. «*Betrakt blomstene i en hage*», har 'Abdu'l-Bahá skrevet, «*skjønt de er forskjellige av art, farge og fasong, likevel, fordi de forfriskes av vann fra den samme kilde opplives ved et pust av den samme vind, styrkes ved strålene fra den samme sol, øker denne forskjellighet deres sjarm og forøker deres skjønnhet. Hvor utiltalende for øyet hvis alle blomstene og plantene, bladene og blomstene, fruktene, grenene og trærne i den hagen alle var av samme fasong og farge! Variasjon i nyanser, form og fasong, beriker og pryder hagen og forhøyer virkningen av den. På samme måte, når forskjellige sjatteringer av tanker, temperament og karakter bringes sammen under kraft og innflytelse av et sentralt organ, vil skjønnheten og herligheten av menneskelig fullkommenhet bli åpenbart og fastslått. Intet annet enn den himmelske kraft i Guds Ord, som regjerer og overgår virkeligheten i alle ting er i stand til å harmonisere de adskillende tanker, følelser, idéer og overbevisninger hos menneskenes barn.*» «Jeg håper», er ønsket uttrykt av 'Abdu'l-Bahá, «*at dere må bli årsak til at denne nedtråkkende rasen (den sorte) må bli strålende og forenet med den hvite rasen for å tjene menneskets verden med den ytterste oppriktighet, trofasthet, kjærlighet og renhet.*» «*Et av de viktige spørsmål*», har han også skrevet, «*som påvirker menneskehetens enhet og solidaritet er fellesskap og*

likeverdighet mellom den hvite og de fargede raser.» «Dere må legge stor betydning,» skriver 'Abdu'l-Bahá i tavlene i Den Guddommelige Plan, «på indianerne, de opprinnelige beboere av Amerika. For disse sjelene kan lignedes med de eldgamle beboerne av den arabiske halvøy, som før Muhammeds åpenbaring var som ville. Da det Muhammedanske Lys skinte frem i deres midte, ble de så oppflammet at de øste opplysning over verden. Likeledes, om disse indianerne skulle bli utdannet og skikkelig ledet, kan det ikke herske tvil om at de, gjennom de guddommelige læresetninger vil bli så opplyst at hele verden vil bli opplyst». «Hvis det er mulig,» har 'Abdu'l-Bahá skrevet, «så send undervisere til andre deler av Canada, likeledes, besørg at lærere reiser til Grønland, hjemmet for eskimoene». «Ved Guds villighet», har han videre skrevet i disse samme tavlene, «vil Kongerikets kallen nå eskimoenes ører... Hvis dere utviser en bestrebelse slik at Guds dufter kan bli spredt blant eskimoene, vil deres virkning bli overmåte stor og vidtrekkende.» «Priset være Gud», skriver 'Abdu'l-Bahá, «at hva som er blitt kunngjort i de velsigende tavlene til israelittene og de ting som klart og tydelig er blitt skrevet i 'Abdu'l-Bahás brev alle vil bli fullbyrdet. Noen er oppfylt, andre vil bli åpenbart i fremtiden. Den Eldgamle Skjønnhet har i sine hellige tavler klart og tydelig skrevet at dagen for deres fornedrelse er over. Hans velsignelse vil hvile over dem og denne rasen vil, dag for dag, ha fremgang og bli befridd fra sin langvarige mørklegning og nedvurdering.»

La dem som holder administrative stillinger i sin kapasitet som medlemmer av det Nasjonale Åndelige Råd eller av regionale eller lokale undervisningskomitéer, uopphørlig bære på sinnet den vitale og påtrengende nødvendighet av å forsikre, på så kort tid som mulig, i de få gjenblevne stater i den Nordamerikanske Republikk og provinsene i Canadas koloni,

dannelse av grupper uansett hvor små eller uanselige, og å bidra med enhver ferdighet innenfor deres makt for å gjøre det mulig for disse nylig opprettede kjerneorganene å utvikle seg, hurtig og langs sunne linjer til riktig fungerende selvhjulpne og anerkjente råd. For å legge et slikt grunnlag, opprettelsen av slike utposter – et arbeid som det må medgis er anstrengende, likevel påtrengende og høyst inspirerende – må de enkelte medlemmer av det amerikanske bahá'í samfunn skjenke sin uavkortede, kontinuerlige og begeistrede støtte. Vise, som de forholdsregler deres valgte representanter kan skissere, hvor praktiske enn og godt utklekkede de planene de formulerer, kan slike forholdsregler og planer aldri gi noe tilfredsstillende resultat med mindre et tilstrekkelig antall pionerer har besluttet å underkaste seg de nødvendige offer og frivillig bære disse prosjektene til virkning. Å plante, en gang for alle, Bahá'u'lláhs banner i hjertet på disse jomfruterritoriene, å opprette det strukturelle grunnlag for hans Administrative Orden i deres byer og landsbyer og å etablere en fast og permanent forankring for deres institusjoner i sinn og hjerte hos deres innbyggere danner, tror jeg, fullt og fast, å være det første og mest betydningsfulle skritt i de påfølgende stadier gjennom hvilke undervisningskampanjen, lansert under Syvårsplanen, må passere. Mens den ytre prydelse av Mashriqu'l-Adhikár under denne samme plan nå er gått inn i sin endelige fase i sin utvikling, er undervisningskampanjen ennå i innledningsstadiet og er langt fra å ha utvidet sitt rammeverk effektivt, verken til disse jomfruterritoriene eller til de republikkene som ligger på det Sydamerikanske kontinent. De anstrengelser som kreves er uhyre, forholdene under hvilke disse forberedende etableringene skal gjøres er ofte lite tiltrekkende og ufordelaktige, de arbeidere som er i

stilling for å foreta slike oppgaver er begrenset og de ressurser de kan råde over magre og utilstrekkelige. Og likevel, hvor ofte har Bahá'u'lláhs Penn forsikret oss at: *«skulle et menneske helt alene reise seg i Bahás navn og iføre seg hans kjærlighets rustning, ham vil den Allmektige gjøre seierrik selv om kreftene på jord og i himmel stilles opp mot ham.»* Og har han ikke skrevet: *«Ved Gud, som ikke har noen annen Gud ved sin side! Skulle noen reise seg for vår Saks triumf, ham vil Gud gjøre seierrik om så titusener fiender sammensverger seg mot ham. Og hvis hans kjærlighet til meg vokser sterkere, vil Gud fastsette hans overlegenhet over alle makter på jord og i himmel.»* *«Betrakt tidligere generasjoners arbeide,»* har 'Abdu'l-Bahá skrevet, *«Løpet av Jesu Kristi levetid var de troende faste sjeler små og lette å telle, men de himmelske velsignelser kom så rikelig ned at, i løpet av få år tallrike sjeler kom inn under Evangeliets skygge. Gud har sagt i Koranen: 'Ett korn vil frembringe syv kornbånd og hvert kornbånd skal inneholde ett hundre korn.» Med andre ord vil ett korn bli til syvhundre og, hvis Gud vil, vil han fordoble disse også. Det har ofte skjedd at en velsignet sjel er blitt opphav til ledelse av en hel nasjon. Nå må vi ikke betrakte vår mulighet og kapasitet, nei, vi må heller feste våre blikk på Guds gunst og velsignelse i disse dager, som har gjort en dråpe til en sjø og et atom til en sol.»* La disse som beslutter seg til å bli de første til å heise fanen for en slik Sak, under slike omstendigheter og i slike områder, nære sine sjeler med den opprettholdende kraft i disse ordene og *«mens de ifører seg hans kjærlighets rustning»*, en kjærlighet som må *«vokse seg sterkere»* mens de holder ut i sitt ensomme forehavende, reiser seg for å pryde, med beretningen om deres dåd, de mest strålende sider noensinne skrevet i deres lands åndelige historie. *«Skjønt»*, har 'Abdu'l-Bahá skrevet i Den Guddommelige Plans

tavler, «*priset være Gud, hans dufter er utbredt og utallige sjeler vender sine ansikter til og går fremover mot Guds rike i de fleste stater og byer i De Forente Stater, er likevel enhetens fane ennå ikke reist i noen av statene, slik det bør være, heller ikke er mysteriene i de Hellige Bøker, slik som Bibelen, Evangeliet og Koranen utfoldet. Ved felles bestrebelse fra alle vennenes side, må enhetens fane nødvendigvis bli utfoldet i disse statene og de guddommelige læresetninger fremmet, slik at disse statene også må motta deres del av de himmelske gaver og en del av den største ledelse.*» «*Fremtiden for kolonien Canada*», har han, i en annen tavle i Den Guddommelige Plan forsikret, «*er uhyre stor og begivenhetene som er forbundet med den, er uendelig strålende. Guds kjærlige vennlighets øye vil bli vendt mot den, og den skal bli tilkjennegivelsen av den overmåte herliges gunstbevis-ninger*». «*Atter gjentar jeg*», forsikrer han i samme tavle, sin tidligere stadfestelse, «*at Canadas fremtid, om fra et materielt eller åndelig standpunkt er meget stor.*»

Oppvekkelsen av Latin Amerika

Ikke før er dette innledende skritt tatt som innbefatter dannelsen av i det minste en kjerne i hver av disse jomfrustatene og provinsene på det Nordamerikanske kontinent, så må maskineriet for en kolossal forsterkning av samlet bahá'í bestrebelse settes i bevegelse, hvis hensikt må være forsterkningen av de edle kraftanstrengelsene som bare noen få isolerte troende nå er i gang med for oppvekkelsen av

nasjonene i Latin Amerika til Bahá'u'lláhs kallen. Ikke før denne andre fasen i undervisningskampanjen under Syvårsplanen er begynt, kan kampanjen betraktes som fullt lansert, eller Planen selv å ha nådd det mest avgjørende stadium i sin utvikling. Så mektig vil utstrømningen av guddommelig nåde bli, som vil bli utøst over et tappert samfunn som allerede, i den administrative sfære har oppreist, i all sin glans av ytre prydelse sitt hovedbyggverk og, på undervisningssektoren hevet, på det Nordamerikanske kontinent, banneret for sin tro, så store vil disse utstrømningene bli at dets medlemmer vil finne seg overveldet av kjensgjerningene ved dens gjenskapende kraft.

Inter-Amerika komitéen må, på et slikt stadium, nei, endog før det er innledet, reise seg til dens anlednings plan og utvise en hengivelse og en foretaksomhet i samsvar med det ansvar det har tatt på sine skuldre. Det bør ikke et øye-blikk glemmes at Sentral- og Syd-Amerika omfatter ikke mindre enn tyve uavhengige nasjoner som danner nærmere en tredjedel av hele antallet av verdens suverene stater, og er forutbestemt til å spille en uopphørlig viktig del i formingen av verdens fremtidige skjebne. Med verden som krymper til et naboskap og dens raser, nasjoner og folkeslag uløselig blir sammenvevet, forsvinner fjernheten til disse statene på den vestlige halvkule og de latente mulighetene hos hver av dem blir tydelig i økende grad.

Når dette andre stadiet i den gradvise utvikling av undervisningsaktiviteter og foretagender under Syvårsplanen er nådd og de maskineri som fordres for forfølgelsen av den begynner å veie tungt, må de amerikanske troende, de tapre pionerene i denne mektige bevegelsen, ledet av Bahá'u'lláhs ufeilbarlige lys og i streng overensstemmelse med Planen utlagt av 'Abdu'l-Bahá og handlende under direktiver fra

deres nasjonale åndelig råd og forsikret om hjelpen fra Inter-Amerikakomiteén, lansere en offensiv mot mørkets makter, korrupsjon og uvitenhet, en offensiv som må strekke seg til de ytterste grenser av det sydlige kontinent, og omslutte innenfor sin utstrekning hver av de tyve nasjonene det består av.

La noen, i dette selvsamme øyeblikk, stramme tøylene i sine bestrebelsler, forlate sine fødebyer og stater, forsake sitt land og *«mens de setter all sin lit til Gud som den beste forsyning for sin reise»*, vende sine ansikter og lede sine skritt mot disse fjerne himmelstrøk, disse jomfruområder, disse ubeseirede byer, og bøye sin energi til å erobre menneskehjertenes citadeller, som Bahá'u'lláh har skrevet, *«hærskarene av åpenbaringene og av ytringer kan beseire»*. La dem ikke vente inntil den tid da deres medarbeidere vil ha passert det første stadium i deres undervisningskampanje, men la dem heller fra denne time av, reise seg for å innvarsle åpningsfasen av det som vil komme til å bli betraktet som ett av de mest gloriøse kapitler i deres tros internasjonale historie. La dem helt fra begynnelsen av *«undervise deres egne selv slik at deres tale kan tiltrekke deres tilhøreres hjerter.»* La dem betrakte sin tros seier som sitt *«ypperste mål»* La dem ikke *«ta i betraktning storheten eller litenheten av den beholder»* som bærer målet av nåde som Gud utøser i denne dag. La dem *«ryste av seg all tilknytning til denne verden og dens forfengeligheter»* og i en løsrivelsens ånd som 'Abdu'l-Bahá var eksempel for og ønsket at de skulle etterligne, bringe disse forskjellige folkeslag og land til erindring om Gud og hans høye åpenbarer. La hans kjærlighet bli et *«skattkammer for deres sjeler»* på den dag da *«hver pillar skal skjelve, da menneskenes hud skal få kuldegysninger, da alle øyne skal stirre oppover i redsel!»* La deres sjeler *«være oppglødd med flammen av den uutslukkelige ild som brenner i verdens*

innerste kjerne på en slik måte at universets vanne skal være maktesløse til å kjøle ned dens hete.» La dem være «uhindret som vinden» som «verken synet av det øde eller tegnene på velstand kan smerte eller behage». La dem «løse sine tunger og uopphørlig proklamere hans Sak». La dem «proklamere det som den Største Ånd inspirerer dem til å ytre i tjeneste for deres Herres Sak.» La dem vokte seg at de ikke «strides med noen, nei, streb etter å gjøre ham klar over sannheten med vennlig fremtreden og de mest overbevisende ytringer.» La dem «helt for Guds skyld proklamere hans budskap og med den samme ånd akseptere hvilken gjenklang enn deres ord måtte vekke i deres tilhørere». La dem ikke, for et øyeblikk, glemme at den «trofaste Ånd skal bestyrke dem ved sin kraft» og at «en skare av hans utvalgte engler skal gå frem med dem, som påbudt av ham som er den allmektige, den allvise.» La dem alltid bære på sinnet «hvor stor er den velsignelse som venter dem som har oppnådd æren av å tjene den Allmektige», og erindre at «en slik tjeneste i sannhet er prinsen av alle gode gjerninger og prydelsen på hver vakker handling.»

Og, endelig, la disse sjelsbevegende ord fra Bahá'u'lláh, mens de forfølger sitt løp gjennom lengden og bredden av det sydlige amerikanske kontinent, alltid ligge nær på deres lepper, en trøst for deres hjerter, et lys på deres sti, en ledsager i deres ensomhet, og en daglig støtte på deres reiser: «O veifarende på Guds sti! Ta du din del av hans nådes osean og berøv deg ikke de ting som ligger skjult i dets dyp. En duggdråpe fra dette osean ville, hvis den ble stenket på alt som er i himmel eller på jord, være tilstrekkelig for å berike dem med Guds velsignelse, han den allmektige, den allvitende, den allvise. Med forsakelsens hånd ta til deg av dets livgivende vann og dynk dermed alle skapte ting så de kan renses fra alle menneskegjorte begrensninger

og kan nærme seg Guds mektige sete, denne helliggjorte og strålende plett. Sørg ikke hvis du gjennomfører det selv og alene. La Gud være helt tilstrekkelig for deg... Proklamer din Herres Sak for alle som er i himlene og på jorden. Skulle noe menneske besvare din kallen, så legg synlig for ham perlene av din Herres perler, din Gud, som hans Ånd har sendt ned over deg, og vær av dem som i sannhet er troende. Og skulle noen avslå din gave så vend deg bort fra ham og legg din tillit og tiltro i alle verdens Herre. Ved Guds rettferdighet! Hvem som enn åpner sine lepper på denne dag og nevner sin Herres navn, på ham skal hærskarene av guddommelig inspirasjon dale ned fra mitt navns himmel, den allvitende, den allvise. På ham skal også dale ned hærskarene i det høye hver bærende en kalk av rent lys. Således er det blitt forutbestemt i Guds Åpenbarings rike, ved tilskyndelse av ham, som er den allerherligste, den mest kraftfulle.»

La disse ordene fra 'Abdu'l-Bahá, glimt fra Den Guddommelige Plans tavler, likeledes ringe i ørene deres mens de går fremover, sikre og uforferdede i hans ærend: «O dere, Bahá'u'lláhs apostler. Måtte mitt liv bli ofret for dere... Gi akt på de portaler som Bahá'u'lláh har åpnet foran dere! Betrakt hvor opphøyet og høyt hevet er det stade dere er skjebnebestemt til å oppnå; hvor enestående den gunst dere er blitt skjenket.» «Mine tanker vender seg mot dere og mitt hjerte hopper i meg når dere nevnes. Kunne dere vite hvordan min sjel gløder ved deres kjærlighet ville en så enorm lykke overfylle deres hjerter at dere ville bli forelsket i hverandre.» «Det fulle mål av deres suksess er ennå ikke åpenbart, dens betydning ennå ikke fattet. Om ikke lenge vil dere, med deres egne øyne bevitne hvor strålende hver og en av dere, endog som en skinnende stjerne vil stråle ut, på deres lands firmament, lyset fra guddommelig

ledelse og skjenke dets folk æren av et evig liv.» «Jeg håper med glød at hele jorden, i nær fremtid, må bli beveget og rystet ved resultatene av deres oppnåelser.» «Den Allmektige vil, uten tvil, skjenke dere sin nådes hjelp, vil utstyre dere med tegnene på sin makt og inngi deres sjeler den opprettholdende kraft av sin Hellige Ånd.» «Vær ikke bekymret over deres fåtall eller bli nedtrykt av mengden i en vantro verden... Anstreng dere, deres misjon er uutsigelig strålende. Skulle hellet krone deres foretagender, vil Amerika med visshet utvikle seg til et sentrum hvorfra bølger av åndelig kraft vil utstråle og Guds kongerikes trone vil, i sin majestets og herlighets fylde bli fast etablert.»

Det bør erindres at utførelsen av Syvårsplanen innbefatter, for såvidt som undervisningsarbeid angår, ikke mere enn dannelsen av i det minste et sentrum i hver av de Sentrale og Syd Amerikanske Republikker. Hundreårsminnet for Bahá'u'lláhs tros fødsel bør bevitne, hvis den Plan som allerede er lansert lykkes, nedlegning i hver av disse land av et grunnlag, hvor elementært det enn måtte være, på hvilket den oppvoksende generasjon av de amerikanske troende, i åpningsårene for det annet århundre av bahá'í æraen kan bli istand til å bygge. Det blir deres oppgave, i løpet av suksessive tiår, å utvide og bestyrke disse grunnlagene og skaffe den nødvendige ledelse, assistanse og oppmuntring som vil gjøre den vidt spredte gruppe av troende i disse landene i stand til å etablere uavhengige og riktig konstituerte lokale åndelige råd og derved oppreise rammeverket for den administrative orden for deres tro. Opprettelsen av et slikt rammeverk er først og fremst ansvaret for slike som de Nord-Amerikanske troende har omvendt til det guddommelige budskap. Det er en oppgave som må innbefatte, bortsett fra den øyeblikkelige forpliktelsen, å gjøre hver gruppe i stand til å utvikles til et lokalt åndelig råd,

oppsetningen av hele maskineriet for den administrative orden i samsvar med de åndelige og administrative prinsippene som behersker livet og aktiviteten for et hvert etablert bahá'í samfunn verden over. Ingen avvikelser fra disse viktige og klart uttrykte prinsipper, legemliggjort og bevart i bahá'í nasjonale og lokale institusjoner, felles for alle bahá'í samfunn kan under noen omstendigheter tolereres. Dette er imidlertid en oppgave som angår de som, i en senere periode, må reise seg for å fremme et arbeide som, i all mening og hensikt ennå ikke er blitt effektivt startet.

Det nødvendige grunnlag

På en mer systematisk måte å bane vegen for å legge det nødvendige grunnlag som slike nasjonale og lokale institusjoner kan reises og sikkert etableres på, er en oppgave som snart krever den konsentrerte oppmerksomhet fra de som arbeider med Syvårsplanen. Ikke før er deres forpliktelse i forbindelse med åpningen av de få gjenblevne områdene i De Forente Stater og Canada løst, så bør en omhyggelig utarbeidet plan skapes med sikte på etableringen av et slikt grunnlag. Som det allerede er blitt konstatert, vil det å sikre disse enorme, forberedende foretagender, hvis omfang må omfatte hele det område som opptas av Sentral- og Syd-Amerikas republikker, utgjøre selve kjernen i og må til slutt bestemme skjebnen for undervisningskampanjen utført under Syvårsplanen. På denne kampanjen henger ikke alene den effektive utførelse

av de høytidelige forpliktelser foretatt i forbindelse med den nåværende Plan, men også den progressive utfoldelsen av de følgende stadier viktige for virkeliggjørelsen av 'Abdu'l-Bahás visjon av den rolle de amerikanske troende kommer til å spille i den verdensomspennende utbredelse av deres Sak.

Disse foretagender, innledende som de er for det anstrengende og organiserte arbeid ved hvilke fremtidige generasjoner av troende i de latinske land må utmerke seg, krever, i sin tur, uten et øyeblikks forsinkelse, både av det nasjonale åndelige råd og av den Nasjonale Undervisningskomité og Inter Amerika Komitéen, nøyaktige forundersøkelser for utsendelse av bosettere og reisende undervisere, hvis privilegium det vil bli å heve ropet om en ny dag på et nytt kontinent.

Jeg kan bare, med mitt ønske om å være til tjeneste for dem som skal anta slike kolossale ansvar og undergå slik selvfornektelse, forsøke å tilby noen få hjelpsomme antydninger som, stoler jeg på, vil lette oppnåelsen av det store arbeid som skal oppnåes i den nærmeste fremtid. Til dette arbeid, som må danne et historisk landemerke av første klasses viktighet når det er fullbyrdet, må energien hos hele samfunnet være resolutt hengitt. Antallet av bahá'í undervisere, det være seg bosettere eller reisende, må økes vesentlig. De materielle ressurser som skal settes til deres disposisjon må forstørres og administrert effektivt. Litteraturen som de må forsynes med, må forøkes i høy grad. Publisiteten som skal hjelpe dem i utdelingen av slik litteratur, må utvides, sentralt organisert og gjennomført med styrke. De muligheter som måtte ligge latente i disse landene bør bli nøye gransket og utviklet systematisk. De forskjellige hindringer som reiser seg ved de vidt varierende politiske og sosiale forhold som hersker i disse landene, må bli tatt i nært øyesyn og overvunnet med besluttosomhet. Kort sagt, ingen

anledning må bli oversett og ingen anstrengelse spart for å legge en bred og solid grunnvoll for utvikling og fremgang for det største undervisningsforetagende noensinne lansert av det amerikanske bahá'í samfunn.

Den omhyggelige oversettelsen av slike viktige bahá'í skrifter som skildrer historien, læren eller den administrative orden for troen og en utbredt og systematisk spredning, i stort antall og utover så mange av disse republikkene som mulig og på språk som behøves og er mest passende, ville være det viktigste og mest påtrengende forhold som må påses samtidig med ankomsten av pionerarbeidere i disse områdene. «*Bøker og brosjyrer*», skriver 'Abdu'l-Bahá i en av tavlene for den Guddommelige Plan, «*må enten bli oversatt eller forfattet på de språkene i disse land og øyer, for å sirkuleres i alle deler og i alle retninger.*» I land hvor ingen innvendinger reises av de sivile myndigheter eller innflytelsesrike kretser, bør dette forhold bli bestyrket med offentliggjørelse, i forskjellige presseorganer, av omhyggelig forfattede artikler og brev, bestemt for å gjøre inntrykk på det alminnelige publikum angående visse særtrekk i Sakens historie og rekkevidden og karakteren i dens læresetninger.

Enhver arbeider på disse felt, om undervisningsreisende eller fastboende bør, føler jeg, gjøre det til sitt viktige og konstante anliggende å blande seg, på en vennlig måte med alle deler av befolkningen, uansett klasse, trosoppfatning, nasjonalitet eller farge, og å gjøre seg kjent med deres idéer, smak og vaner, å konsentrere seg tålmodig og taktfullt om noen få som har vist markert evne og mottakelighet, og strebe etter, med den ytterste vennlighet, å inngi en slik kjærlighet, iver og hengivenhet i deres hjerter for å gjøre dem i stand til i sin tur å bli selvstendige og uavhengige forkjempere for troen på deres

respektive hjemsteder. «Omgås alle mennesker, o Bahás folk», er Bahá'u'lláhs pålegg, «i en ånd av vennlighet og fellesskap. Hvis dere er vitende om en viss sannhet, hvis dere eier en juvel som andre er berøvet, så del den med dem i et språk av den ytterste vennlighet og godvilje. Hvis den blir akseptert, hvis den fyller sin hensikt, er ditt mål nådd. Hvis en skulle avslå den, overlatt ham til seg selv og bønnfall Gud om ledelse for ham. Vokt dere så dere ikke handler uvennlig mot ham. En vennlig tunge er menneskehjertenes magnet. Den er åndens føde, den ikler ordene mening, den er kilden til visdomens og forståelsens lys.»

Ennvidere bør og kan et forsøk gjøres, ikke alene av representative bahá'í organer, men også av vordende lærere, såvel som av andre enkelttroende berøvet privilegiet å besøke disse egner for å bebo dem på dette kontinentet, å gripe enhver anledning som fremkommer til å gjøre bekjentskap med, og vekke den alminnelige interesse hos slike mennesker som er borgere av disse landene, eller på noen måte i forbindelse med dem, hva enn deres interesser eller beskjeftigelser måtte være. Ved den vennlighet som utvises overfor dem eller hvilken litteratur som måtte bli gitt til dem, eller hvilken forbindelse som de kan etablere med dem, kan de amerikanske troende så slike frø i deres hjerter som, under fremtidige forhold, kan spire og skjenke de mest uventede resultater. Forsiktighet må imidlertid til enhver tid utvises, for at de, i iveren for å fremme de internasjonale interesser i troen tilintetgjør deres hensikter og viser den bort ved en handling som kan misoppfattes og bringe utilbørlig press på slike som de ønsker å vinne over til deres Sak.

Appell om pionérer

Jeg vil i særdeleshet rette min appell til de amerikanske troende, sårt presset som de er ved de mangfoldige, de påtrengende og alltid økende oppdrag de står overfor i den nåværende stund, som kan finne det mulig, hva enn deres kall eller beskjeftigelse er, som forretningsmenn, skolelærere, saksførere, leger, forfattere, kontorfunksjonærer etc. permanent å etablere sitt bosted i slike land som måtte by dem rimelige utsikter til å tjene til livets opphold. De vil, ved sin handling, lette det kontinuerlig økende press på deres undervisningsfond, som, i betraktning av sin begrensede dimensjon må avgi, når det ellers ikke er oppnåelig, til reise- og andre utgifter som påløper i forbindelsen med utviklingen av dette uhyre foretakende. Skulle de finne det umulig å benytte seg av et så sjeldent og hellig privilegium, så la dem, aktende på Bahá'u'lláhs ord, beslutte, hver i henhold til midler til hans eller hennes disposisjon, utpeke en stedfortreder som på vegne av denne troende, vil reise seg og utføre et så edelt foretagende. *«Konsentrer deres krefter,»* er Bahá'u'lláhs ord, *«om å utbre Guds tro. For den som er ute av stand til et så høyt kall, er det hans plikt å utpeke den som, i hans sted, vil proklamere denne åpenbaringen hvis kraft har fått grunnvollene til de mektigste strukturer til å beve, hvert fjell til å bli sønderknust til støv og hver sjel til å bli målløs.»*

Hva slike angår, som har vært i stand til å forlate sine hjem og sitt land og skal tjene i disse områdene, om det er temporært eller permanent, er det pålagt en særskilt plikt som de alltid må huske på. Det bør være et av deres hovedsiktepunkt at de, på den ene side, holder seg i konstant forbindelse med den

nasjonale komité som spesifikt er betrodd fremme av deres arbeide, og på den annen side samarbeider, ved ethvert middel og den ytterste harmoni med sine medtroende i disse landene uansett hvilket felt de arbeider i og uansett stade, dyktighet eller erfaring. Ved gjennomføringen av deres første plikt vil de trekke den nødvendige stimulans og oppnå den nødvendige ledelse som vil gjøre dem i stand til effektivt å forfølge sin misjon og vil også, ved regelmessig rapportering til den komitéen gi nyhetene til den alminnelige mengde av sine medtroende om den seneste utvikling i deres aktiviteter. Ved å oppfylle den andre plikten, vil de sikre glatt yteevne, lette fremgangen og unngå noen ubeleilige hendelser som kunne forkrøple utviklingen av deres felles foretagende. Opprettholdelsen av nær kontakt og harmonisk slektskap mellom Inter-Amerika Komitéen, betrodd det øyeblikkelige ansvar å organisere et så vidttrekkende foretagende og de privilegerte pionerene som i virkeligheten utfører dette foretagendet og utvider dets rammeverk vidt og bredt såvel som, mellom disse pionerene selv bortsett fra de øyeblikkelige fordeler vil sette et verdig og inspirerende eksempel for generasjoner som skal bli født og skal fortsette, med all sin økende innfløktethet det arbeide som nå blir påbegynt.

Det ville, uten tvil, være av eksepsjonell viktighet og verdi, særlig i tider som disse, da de forskjellige restriksjoner pålagt i de landene vanskeliggjør, for et anseelig antall av bahá'í pionerer, deres etablering av bosted og å tjene til sitt livsopphold hvis visse blant de troende, hvis inntekter om enn magert, gir dem midler for en uavhengig eksistens, ville arrangere sine affærer slik at de ble i stand til å bo ubegrenset i disse landene. De ofrer som er involvert, det mot, den tro og utholdenhet det krever er uten tvil meget stort. Verdien kan imidlertid aldri

bli riktig for nåværende og den grenseløse belønning som de som demonstrerer dem vil motta kan aldri tilstrekkelig bli beskrevet. «*De som har forlatt sitt land,*» sier Bahá'u'lláh i sitt eget vitnesbyrd, «*med hensikten å undervise i vår Sak – disse skal den trofaste Ånd styrke gjennom sin kraft... Ved mitt liv! Ingen handling hvor stor den enn er, kan sammenlignes med den, unntatt slike gjerninger som er pålagt av Gud, den allmektige, den mektigste. En slik tjeneste er i sannhet prinsen av alle gode gjerninger og ornamentet på enhver anseelig gjerning.*»

En slik belønning, bør det bemerkes, skal ikke ansees som bare en abstrakt velsignelse begrenset til det fremtidige liv, men også en påtakelig fordel som slikt mot, slik tro og utholdenhet alene kan skjenke i denne materielle verden. De solide oppnåelsene, åndelige såvel som administrative, som i det fjerne kontinent av Australasia og mere nylig i Bulgaria, er oppnådd av troende både fra de Forente Stater og Canada, proklamerer i umiskjennelige vilkår karakteren av de belønningene som endog i denne verden slik ekte heroisme er nødt til å vinne. «*Den som,*» har Bahá'u'lláh skrevet i et minneverdig avsnitt hvor han opphøyer slike av sine elskede som har '*reist gjennom landene i hans navn og for hans ære,*' «*har oppnådd deres nærvær, vil skinne i sitt møte og alle som bor i hvert land vil bli opplyst ved deres minne.*»

Den overveiende del

Jeg beveges ved dette tidspunkt idet jeg er minnet om den del, helt siden troens tilsynekomst i vesten, Bahá'u'lláhs tjenerinner, til adskillelse fra mennene har hatt i å åpne, alene, så mange, så varierte, og vidt adskilte land over hele jordoverflaten, ikke alene for å betale skyldighet i slik apostolisk glød som i sannhet erindres om disse heroiske menn som var ansvarlige for Bahá'u'lláhs tros tilblivelse, men også for å fremheve viktigheten av en så overveldende del som Vestens kvinner har hatt og har i etableringen av denne troen over hele verden. «*Blant de mirakler*», har 'Abdu'l-Bahá selv bevitnet, «*som kjennetegner denne hellige Åpenbaring er dette, at kvinner har røpet en større dristighet enn menn når de er blitt innrullert i troens rekker.*» Et så stort og strålende vitnesbyrd gjelder særlig i Vesten, og må, selv om det til nå har mottatt rikelig og overbevisende bekreftelse, i årene som svinner hen bli ytterligere bestyrket ettersom de amerikanske troende innvarsler den mest strålende fase av undervisningsaktivitetene under Syvårsplanen. «*Dristigheten*», som, med 'Abdu'l-Bahás ord har karakterisert deres oppnåelser i fortiden, må ikke utsettes for noen solformørkelse der de står på terskelen til endog større og edlere oppnåelser. Nei, heller må det vidt og bredt i de store og jomfruelige områder i Latin Amerika demonstreres enda mere overbevisende og vinne seire for den elskede Sak som er mere oppkvikkende enn noen den enda har oppnådd.

Til bahá'í ungdommen

Til bahá'í ungdommen i Amerika føler jeg ytterligere et ord særlig skulle henvendes ettersom jeg besikter de muligheter som en kampanje av så gigantiske proporsjoner har å tilby den ivrige og foretaksomme ånd som så mektig gjennomsyrrer dem i tjenesten for Bahá'u'lláhs Sak. Skjønt de er uerfarne og står overfor utilstrekkelige ressurser, likevel kvalifiseres de ved den sans for eventyr de besitter og iveren, våkenheten og optimismen de inntil nå så uopphørlig har vist, til å spille en aktiv rolle til å vekke interessen og i å sikre tilbørigheten av deres medungdom i de landene. Ingen større demonstrasjon kan fremvises til folk i begge kontinenter om den ungdommelige livlighet og den vibrerende kraft som besjeler deres liv og institusjonene for den nyfødte tro fra Bahá'u'lláh enn en intelligent, hårdnakket og effektiv deltakelse fra bahá'í ungdommen, av hver rase, nasjonalitet og klasse både i de undervisnings- og administrasjonsmessige sfærer av bahá'í aktivitet. Ved en slik deltagelse kan kritikerne og troens fiender som vokter med varierende grader av skepsis og fortørnelse på den utviklende prosess av Guds tro og dens institusjoner, best bli overbevist om den utvilsomme sannhet at en slik Sak er intenst i live, er sunn inntil selve sin kjerne og dens skjebne tatt godt vare på. Jeg håper, og, i sannhet ber, at en slik deltakelse ikke alene vil øke glansen, kraften og prestisjen for troen, men også må virke så voldsomt på de åndelige liv og galvanisere energien i en høy grad hos de ungdommelige medlemmene av bahá'í samfunnet, slik at de får kraft til å fremvise, i et fullere mål, sine iboende egenskaper og utvikle et videre stadium i deres åndelige utvikling under skyggen av Bahá'u'lláhs tro.

Panamas spesielle stilling

Trofast mot de forholdsregler som er nedlagt av 'Abdu'l-Bahás penn i Charteret, føler jeg det som min plikt å rette oppmerksomheten spesielt mot dem som er blitt betrodd det presserende behov og den spesielle plass som er gitt til republikken Panama både i betraktning av dens relative nærhet til hjertet og senteret for troen i Nord Amerika, og på grunn av dens geografiske beliggenhet som et ledd mellom to kontinenter. «*Alle de ovenfor nevnte land*», har 'Abdu'l-Bahá skrevet med referanse til de Latin-Amerikanske stater i en av tavlene i den Guddommelige Plan, «*har viktighet, men særlig republikken Panama hvori Stillehavet og Atlanterhavet kommer sammen gjennom Panamakanalen. Den er et sentrum for reise og gjennomfart fra Amerika til andre deler av verden og i fremtiden vil den få stor betydning.*» Likeledes har han videre skrevet: «*Dere må gi stor betydning til republikken Panama for, på det punkt finner Oksidenten og Orienten seg forenet ved Panamakanalen og er også beliggende mellom to store hav. Dette stedet vil bli meget viktig i fremtiden. Læren vil, når den en gang er etablert der, forene øst og vest, nord og syd.*» En så privilegert stilling krever sikkert spesiell og prompt oppmerksomhet hos det amerikanske bahá'í samfunn. Med republikken Mexico allerede åpnet for troen, og med et åndelig råd riktig etablert i dens hovedstad, er en sydgående gjennomtrengning av Bahá'u'lláhs tro til et naboland bare et logisk og naturlig skritt, og bør, må det håpes, vise seg ikke å være vanskelig. Ingen forsøk må spares og intet offer ansett for stort for å etablere, endog om det bare skulle bli en liten gruppe i en republikk som opptar, både åndelig og geografisk, så strategisk en stilling – en gruppe som, i betraktning av den

kraft som 'Abdu'l-Bahá allerede har skjenket den, kan ikke annet enn trekke til seg, så snart den er dannet, den utstrømmende nåde fra Abhá Kongeriket og utvikle seg med en så forbausende fart at det må vekke undring og beundring fra endog slike som allerede har vitnesbyrd om slike bevegende tilkjennegivelser av kraften og makten i Bahá'u'lláhs tro. Fortrinn bør, uten tvil, gis av alle vordende pionerer såvel som av medlemmer av Inter-Amerika komitéen, til det åndelige behov i denne privilegerte republikken ennskjønt alle forsøk, på samme tid, bør strekkes til å introdusere troen hvor forsøksvis som helst, republikkene Guatemala, Honduras, El Salvador, Nicaragua og Costa Rica, som vil forbinde den, i en ubrutt kjede, med moderrådet på det Nord-Amerikanske kontinent. Hindringene, hvor store de enn måtte være, bør overstiges, ressursene fra bahá'í fondet bør rundhåndet bli brukt på dens vegne og de dyktigste og mest verdfulle anstrengelser burde vies til årsak for dets vekkelser. Opprettelsen av enda en utpost for troen i dens hjerte, vil danne, tror jeg fullt og fast, et landemerke i historien om den formative perioden i Bahá'u'lláhs tro i den nye verden. Det vil skape grenseløse anledninger, stålsette bestrebelsene, og gjenoppvekke livet hos slike som måtte ha fullbyrdet denne dåden, og inngynte kolossalt mot og endeløs glede i hjertene hos de isolerte gruppene og isolerte i nabo- og fjerne republikker og utøve uhandgripelige, men likevel mektig åndelig innflytelse på livet hos og fremtidig utvikling for dens folk.

En uutgrunnelig visdom – en altbetvingende vilje

Slik, inderlig elskede venner, er perspektivet som strekker seg for øynene og utfordrer ressursene hos det amerikanske bahá'í samfunn i disse, de avsluttende årene i det første århundre av bahá'í æraen. Slik er egenskapene og kvalifikasjonene som kreves av dem for en riktig utførelse av deres ansvar og plikter, og målene for Planen som krever hver smule av deres energi. Hvem vet om ikke disse få gjenværende raskt henflytende årene er svangre av begivenheter av ufattelig størrelse, med prøvelser sterkere enn menneskeheten ennå har erfart, med konflikter mere ødeleggende enn noen som er gått foran dem. Farer hvor alvorlige må, ikke til noen tid tåkelegge glansen av deres nyfødte tro. Strid og forvirring, hvor forstyrrende enn, må aldri overskye deres visjon. Trengsel, hvor plagsom enn, må aldri splitte deres beslutsomhet. Fordømmelse, hvor høylydt enn, må aldri tappe deres loyalitet. Omveltninger hvor voldsomme enn, må aldri få dem til å vike fra kursen. Den nåværende Plan innebærende de spirende håp hos en Mester som er gått bort, må forfølges ubøyelig, hva som enn må overgå dem i fremtiden, hvor distraherende de kriser som kan komme til å ryste deres land eller verden. Langt fra å vike i sine beslutninger, langt fra å bli glemsomme i deres oppgaver må de, ikke til noen tid, hvor slagne de enn måtte bli av omstendighetene, må glemme at synkroniseringen av slike verdensrystende kriser, med den progressive utfoldelse og oppfyllelsen av deres guddommelige pålagte oppgave i seg selv er Forsynets virkemåte, utformingen av en uutgrunnelig Visdom, og hensikten i en altbetvingende Vilje, en Vilje som dirigerer og kontrollerer på sin egen

mystiske måte både troens skjebne og menneskenes. Slike sammenfallende prosesser av oppgang og fall av integrering og disintegrering, av orden og kaos, med sine kontinuerlige og gjensidige reaksjoner på hverandre, er bare aspekter av en større Plan, en og udelelig, hvis kilde er Gud, hvis forfatter er Bahá'u'lláh, med hele planeten som teateret og hvis endelige mål er enheten av menneskerasen og fred for alle mennesker.

Refleksjoner som disse, bør stålslette besluttsomheten hos hele bahá'í samfunnet, bør tilintetgjøre deres forutsigelser og vekke dem til å gjenvie seg til enhver forholdsregel i det guddommelige dokument hvis omriss er blitt tegnet opp for dem ved 'Abdu'l-Bahás penn. Syvårsplanen, som allerede fastslått, er bare innledningsstadiet, et trinn i utviklingen av følgene av dette dokument. Impulsen, opprinnelig frembragt ved bevegelsen av den pennen og som nå driver fremover, med økende fart, maskineriet i Syvårsplanen, må i åpningsårene av neste århundre bli ytterligere aksellerert og drive det amerikanske bahá'í samfunn til å lansere videre stadier i utfoldelsen av den guddommelige Plan, stadier som vil bære det utover strendene av den nordlige halvkule inn i land og blant folk der dette samfunnets edleste handlinger og heroisme vil finne sted.

Kongerikets komme

La enhver som føler seg hengiven til tvil om den kurs som dette misunnelsesverdige samfunn er skjebnebestemt til å

følge, vende seg om og meditere over disse ordene av 'Abdu'l-Bahá som for all tid er i Den Guddommelige Plans tavler og adressert til hele samfunnet av de troende i De Forente Stater og Canada. «*Det fulle mål av deres suksess*», informerer han dem, «*er ennå ikke åpenbart, dets betydning enda ikke begripelig. Innen lenge vil dere, med deres egne egne bevitne hvor strålende hver og en av dere, som en skinnende stjerne, vil lyse på deres lands firmament og reflektere lyset fra guddommelig ledelse og skjenke på dets folk herligheten i et evig liv... Rekkevidden av deres fremtidige oppnåelser forblir enda skjult. Jeg har et brennende håp at hele jorden i den nærmeste fremtid må bli beveget og rystet ved resultatene av deres oppnåelser. Det håp som 'Abdu'l-Bahá derfor nærer for dere, er at samme suksess som har fulgt deres forsøk i Amerika må krone deres bestrebelsler i andre deler av verden, og at Guds Saks berømmelse gjennom dere må bli spredt i Østen og Vesten og at tilsynekomsten av hærskares Herres kongerike blir proklamert på alle fem kontinenter på kloden.*» «*I det øyeblikk*», tilføyer han mest betydningsfullt, «*dette guddommelige budskap blir båret frem av de amerikanske troende fra Amerikas strender og blir bekjentgjort i gjennom kontinentene Europa, Asia, Afrika og Australasia og så langt som til øyene i Stillehavet, vil dette samfunnet finne seg fast etablert på en trone av et evigvarende herredømme. Da vil alle folkeslag på jorden bli vitne til at dette samfunnet er åndelig opplyst og guddommelig ledet. Da vil hele jorden gjenlyde av lovprisning av dets majestet og storhet.*»

Ingen som leser disse ordene, så vibrerende med løfter som ikke en gang den triumferende oppfyllelse av Syvårsplanen kan oppfylle, kan vente at et samfunn som er blitt hevet så høyt og skjenket så rikelig, skal forbli tilfreds med noen laurbær de måtte vinne i den nære fremtid. Å hvile på slike laurbær ville

sannelig være det samme som å svike den tillit som er lagt i det samfunnet av 'Abdu'l-Bahá. Å forkorte den rekken av seire som må lede det mot den opphøyede triumf da «*hele jorden kan bli beveget og rystet*» ved resultatene av deres oppnåelser, ville være å knuse hans håp. Å vakle og feile i å «*bekjentgjøre på kontinentene Europa, Asia, Afrika og Australasia og så langt som til øyene i Stillehavet,*» et budskap så storartet proklamert på det amerikanske kontinent, ville berøve det privilegiet å bli «*fast etablert på tronen for et evigvarende herredømme*». Å forsømme æren av å proklamere «*tilsynkomsten av hærskares Herres kongerike*» på «*alle de fem kontinenter på kloden,*» ville få til å forstumme «*lovprisningen av dets majestet og storhet*», som ellers ville lyde «*over hele jorden*».

En slik vaklen, unnlattelse eller overseelse vil de amerikanske troende ambassadørene for Bahá'u'lláhs tro, er jeg overbevist om, aldri tillate. En slik tillit vil aldri bli sviktet, slike håp kan aldri knuses, et slikt privilegium aldri forspilt, heller ikke vil slik lovprisning forbli uuttalt. Nei, den nåværende generasjon av dette velsignede, dette gjentatte ganger velsignede samfunnet, vil gå fra styrke til styrke og, mens det første århundre går mot slutten, vil den gi videre til de generasjoner som må etterfølge den i det andre, den guddommelig ledelses fakkell, uforminsket i styrke av de stormende vinder som må blåse på den, slik at de i sin tur, trofaste mot ønskene og mandatet fra 'Abdu'l-Bahá, kan bære den fakkelen med samme styrke, trofasthet og begeistring til de mørkeste og fjerneste kroker på jorden.

Inderlig elskede venner! Jeg kan ikke gjøre noe bedre, ivrig som jeg er etter å overbringe til hver og en av dere hvilken som helst hjelp innen min makt som vil gjøre dere i stand til mere effektivt å avvikle deres guddommelig pålagte plikter, enn å lede deres oppmerksomhet til denne avgjørende time, til

disse udødelige avsnitt, glimt til dels fra den store mengde av Bahá'u'lláhs upubliserte og ikke oversatte skrifter. Enten det er hans åpenbaring av stedet og funksjonen for hans elskede, eller hans lovtaler om hans Saks storhet, eller hans fremhevelse av den høyeste viktighet av å undervise, eller de farer han forutser, de råd han gir, de advarsler han ytrer, de visjoner han åpner, og de forsikringer og løfter han skjenker, har disse dynamiske og typiske eksempler på Bahá'u'lláhs opphøyede uttalelser alle en direkte tilknytning til de oppgaver som det amerikanske bahá'í samfunn står overfor. Hos ethvert medlem som nærmer seg disse skriftene med tilbørlig ydmykhet og løsrivelse, vil de uten tvil frembringe en så kraftig virkning i bevissthet og hjerter at det vil opplyse hele deres vesen og i stor grad intensivere deres daglige bestrebelse. *«O venner! Vær ikke skjodesløse med de dyder dere er blitt skjenket, heller ikke uoppmerksomme på deres høye bestemmelse... Dere er stjernene på forståelsens himmel, brisen som rører seg ved daggry, det stilleflytende vann som selve livet for alle mennesker må avhenge av, bokstavene som er innskrevet på hans hellige rulle. O Bahás folk! Dere er vårvinden som stryker over verden. Gjennom dere har vi prydet tilværelsens verden med et smykke av kunnskapen om den aller barmhjertigste. Gjennom dere er verdens ansikt blitt kranset av smil og hans klare lys har strålt frem. Klyng dere til standhaftighetens bånd på en slik måte at alle forfengelige innbilninger fullstendig må forsvinne. Il frem fra maktens horisont i deres Herres navn, Han den uhemmede, og bekjentgjør med visdom og veltalenhet for hans tjenere budskapet om hans Sak hvis glans er blitt utøst over tilværelsens verden. Vokt dere slik at ikke noe hindrer dere i å iaktta de ting som Herlighetens Penn forordnet for dere mens den beveget seg henover hans tavle med overlegen velde og makt. Storlig velsignet er den som*

har lyttet til dens skarpe røst da den ved sannhetens kraft ble oppløftet overfor alle som er i himmel og alle som er på jord... O Bahás folk! Den elv som i sannhet er liv, har strømmet for deres skyld. Drikk i dype drag i mitt Navn til tross for slike som ikke har trodd på Gud, åpenbaringens Herre. Vi har gjort dere til hender for vår Sak. Gjør denne forurettede seierrik, han som er blitt så hårdt prøvet i de urettferdiges hender. Han vil, i sannhet, hjelpe hver den som hjelper ham og erindre hver den som erindrer ham. Om dette bærer denne tavle vitnesbyrd, den tavle som har utgytt glansen av din Herres kjærlige vennlighet, Han den overmåte herlige, den altbetvingende. Velsignet er Bahás folk! Gud er mitt vitne! De er en trøst for skapelsens øye. Gjennom dem er universet blitt prydet og den bevarte tavle forskjønnnet. De er det som har seilt i løsrivelsens ark, med ansiktene vendt mot Skjønnhetens Daglysning. Hvor stor er deres velsignelse som har nådd det som deres Herre, den allvitende, den allvise har ønsket. Ved deres lys er himlene blitt prydet, og ansiktene til dem som har nærmet seg ham blitt strålende.» «Ved sorgene som hjemsøker den overmåte herliges skjønnhet! Slik er det stade som er forordnet for den sanne troende at om mindre enn et nåleøye av dets herlighet skulle bli avsløret for menneskeheten, ville alle som skuet dette, fortæres av lengsel etter å nå det. Av den grunn er det bestemt at det fulle mål av herlighet i vedkommendes eget stade bør forbli skjult for en slik troendes øyne i dette jordiske liv.» «Hvis sløret skulle bli løftet og den fulle herlighet åpenbares vedrørende deres stade som har vendt seg helt mot Gud og som i sin kjærlighet til ham har forsaket verden, ville hele skapningen bli mälløs.»

«Sannelig sier jeg! Ingen har fattet denne Saks opphav. På denne Dag påhviler det alle å se med Guds øye og lytte med hans øre. Den som beskuer meg med et annet øye enn mitt eget,

vil aldri kunne kjenne meg. Blant fortidens manifestasjoner har ingen, unntatt i en foreskrevet grad, noensinne nådd en full forståelse av denne åpenbarings karakter.» «Jeg bevitner overfor Gud om storheten, den ufattelige storheten av denne åpenbaring. Om og om igjen har vi, i de fleste av våre tavler, båret vitnesbyrd om denne sannhet, slik at menneskeheten kan vekkes fra sin likegyldighet.» «Hvor stor denne Saken er, hvor overveldende vekten av dens budskap.» «I denne mektigste åpenbaring har alle fortidens åpenbaringer oppnådd sin høyeste, sin endelige fullbyrdelse.» «Det som er blitt åpenbart i denne fremragende, denne mest opphøyede åpenbaring, står uovertruffet i fortidens analer, heller ikke vil kommende tidsaldre bevitne dens like.» «Hensikten som ligger til grunn for hele skaperverket, er åpenbaringen av denne mest opphøyede, denne aller helligste Dag kjent som Guds Dag, i hans bøker og skrifter – den Dag som alle profetene og de utvalgte og de hellige har ønsket å være vitner til.» «Det dypeste innhold og det mest perfekte utsagn som mennesker i gammel tid enten har sagt eller skrevet, er, gjennom denne den mektigste åpenbaring blitt sendt ned fra den altbesittendes Viljes himmel, den evig forblivende Gud.» «Dette er Dagen, da Guds mest opphøyede gunst er blitt utøst over menneskene, Dagen da hans aller mektigste nåde er blitt inngytt alle skapte ting.» «Dette er Dagen, da Guds barmhjertiges osea er blitt åpenbart for menneskene, Dagen da hans kjærlige vennlighets Dagstjerne har utøst sin stråleglans over dem, Dagen da skyene av hans velsignede gunst har overskygget hele menneskeheten.» «Ved mitt eget Selvs rettferdighet! Stor, uendelig stor er denne Saken! Mektig, ufattelig mektig er denne Dag» «Hver profet har kunngjort denne Dags komme, og hver budbringer har jamret seg i sin lengten etter denne åpenbaring – en åpenbaring som, så snart den var blitt åpenbart, fikk alle

skapte ting til å rope: 'Jorden er Guds, den mest opphøyede, den aller største!'. «Den lovede Dag er kommet, og han som er den lovede, proklamerer høyt for alle som er i himmelen og på jorden: 'Sannelig, der er ingen annen Gud enn ham, hjelperen i fare, den selvbestående!'» «Jeg sverger ved Gud! Det som fra evighet av har vært skjult i Guds kunnskap, er åpenbart av ham som har kunnskap om det synlige og det usynlige. Lykkelig er det øye som ser, og det ansikt som vender seg mot Guds åsyn, Han som er Herren over all eksistens.» «Umåtelig stor er denne Dag! Henvisningene som er gjort til den i alle de hellige skrifter som Guds Dag, bevitner dens storhet. Sjelen til enhver av Guds profeter og enhver guddommelig budbringer har tørstet etter denne vidunderlige Dag. Likeledes har alle de forskjellige slekter på jorden har lengtet etter å ta del i den.» «På denne Dag er en dør åpnet som er bredere enn både himmel og jord. Han som er alle verdens lengsel, har vendt sin barmhjertighets øye mot alle mennesker. En gjerning, hvor ørliten den enn er, er veldigere enn et fjell når den betraktes i Guds kunnskaps speil. Enhver dråpe som frembys på hans sti, er som en sjø i det speil. For dette er Dagen som den ene sanne Gud, lovet være Han, har kunngjort i alle sine bøker til sine profeter og budbringere.» «Denne åpenbaring er slik at hvis et menneske utgyter en dråpe blod for dens skyld, så vil myriader av oseaner bli dets belønning.» «Et flyktig øyeblikk på denne Dag overgår århundrer i en forgangen tidsalder... Verken sol eller måne har bevitnet en dag slik som denne Dag.» «Dette er Dagen da den usette verden roper ut: 'Stor er din velsignelse, o jord, for du er blitt gjort til fotskammel for din Gud og er blitt valgt som sete for hans mektige trone.'» «Tilværelsens verden skinner på denne Dag med stråleglansen av denne guddommelige åpenbaring. Alle skapte ting forherliger dens frelsende nåde og synger dens pris. Universet er innhyllt i

en ekstatiske glede og lykke. Skriftene fra forgangne åpenbaringer lovpriser det store jubileum som må hilse velkommen denne Guds aller største Dag. Vel er det med den som har levd og får oppleve denne Dag og som har anerkjent dens stude. «På denne Dag er en annen sol stått opp og en annen himmel er blitt prydet med sine stjerner og planeter. Verden er en annen verden og Saken en annen Sak.» «Dette er den Dag som forgangne tider og århundreder ikke kan overgå. Vit dette og vær ikke blant de uvitende.» «Dette er Dagen da menneskelige ører er blitt tildelt den ære å lytte til det som Han, som samtalte med Gud på Sinai (Moses) hørte, det som Han, som er Guds Venn (Muhammed) hørte da han ble oppløftet mot ham, hva han som er Guds Ånd (Jesus) hørte da han steg opp til ham, hjelperen i fare, den selvbestående.» «Denne Dag er Guds Dag og denne Sak er hans Sak. Lykkelig er den som har frigjort seg fra verden og klynget seg til ham som er Daglysningen for Guds åpenbaring.» «Dette er kongen av Dager, den Dag som har sett den høyst-elskedes komme, han, som gjennom all evighet er blitt hyllet som verdens attrå.» «Dette er den største av alle Dager og kongen over dem. Stor er velsignelsen for den som gjennom den søte duft av disse dager har oppnådd evig liv og som med den største standhaftighet har reist seg for å støtte Saken til ham som er navnenes konge. Et slikt menneske er som øyet for menneskehetens legeme.» «Uforlignelig er denne Dag, for den er som et øye mot forgangne tidsaldrer og århundreder og som et lys for tidenes mørke.» «Denne Dag er forskjellig fra andre dager og denne Saken forskjellig fra andre saker. Bønnfall den ene sanne Gud om ikke å frata menneskenes øyne evnen til å se hans tegn eller berøve deres ører evnen til å lytte til den gjennomtrengende stemme fra Herlighetens Penn.» «Disse dager er Guds Dager, og selv et øyeblikk av disse vil aldri kunne

overgås av tidsaldre og århundrer. Et atom er på denne Dag, som solen, en dråpe som havet. Et enkelt pust, åndet i Guds kjærlighet og for hans tjeneste, er beskrevet av Herlighetens Penn som en fyrstelig gjerning. Skulle det bli berettet om denne Dags iboende egenskaper, ville alle bli lamslått, unntatt de som Herren har fritatt.» «Ved Guds rettferdighet!» «Dette er de Dager da Gud har prøvd hjertene til alle sine budbringere og Profeter og foruten disse slike som holder vakt over hans hellige og ukrenkelige helligdom, beboerne av den himmelske paviljong og beboere av herlighetens Tabernakel.» «Skulle denne Dags storhet åpenbares i sin fylde, ville ethvert menneske forsake myriader av liv i sin lengsel etter å få del i dens store herlighet, om enn bare for et øyeblikk – hvor mye mer denne verden og dens korrupte skatter!» «Gud, den sanne, er mitt vitne!» «Dette er den Dag da det påhviler enhver som ser, å skue og ethvert øre som hører å lytte, og ethvert hjerte som forstår, å begripe, og enhver tunge som taler, å proklamere for alle som er i himmel og på jord, dette hellige, dette opphøyede, dette aller høyeste navn.» «Si, o mennesker! Dette er en uforlignelig Dag. Uforlignelig må den likeledes være den tunge som lovpriser alle folkeslags etterlengtede, og uforlignelig den gjerning som trakter etter å være antagelig i hans øyne. Hele den menneskelige rase har lengtet etter denne Dag, for at den muligens kan oppfylle det som sømmer seg for dens stade og er dens bestemmelse verdig.»

«Gjennom bevegelsen av vår herlighets Penn har vi på den allmektige forordners befaling, innblåst nytt liv i ethvert menneskelig legeme og inngitt hvert ord en ny kraft. Alle skapte ting forkynner tegnene på denne verdensomfattende gjenskapelse.» «O mennesker! Jeg sverger ved den ene sanne Gud! Dette er det Osean hvorfra alle sjøer er utgått og som hver og en av dem tilsist vil bli forenet med. Fra ham er alle soler

frembragt og til ham vil de alle vende tilbake. Gjennom hans styrke har den guddommelige åpenbarings trær båret frem sine frukter, hvert av dem sendt ned i en profets skikkelse bærende et budskap til Guds skapninger i alle de verdener hvis antall Gud alene, i sin alltomfattende kunnskap kan beregne. Dette har Han fullbyrdet ved kraften av bare en bokstav av hans Ord som er åpenbart ved hans Penn – en Penn som er beveget av hans ledende hånd – hans hånd som i seg selv er opprettholdt ved kraften fra Guds sannhet.» «Ved den ene sanne Guds rettferdighet! Hvis et ørlite grann av en edelsten skulle bli mistet og begravet under et berg av stener og ligge skjult bortenfor de syv hav, ville allmaktens hånd visselig avdekke den på denne Dag, skinnende og rensset fra slagg.» «Hver enkelt bokstav som utgår fra vår munn, er inngitt en slik gjenskapende kraft at den er i stand til å frembringe en ny skapelse – en skapelse hvis størrelse er uutgrunnelig for alle unntatt Gud. Han har i sannhet kunnskap om alle ting.» «Det ligger i vår makt, om vi skulle ønske det, på et øyeblikk å gjøre et svevende støvgrann i stand til å frembringe soler med uendelig, med utenkelig glans, å få en duggdråpe til å utvikle seg til vidstrakte og utallige hav, å inngi enhver bokstav en slik kraft at det kan få makt til å åpenbare all kunnskap fra tidligere og fremtidige tidsaldrer.» «Vi besitter en slik kraft at den, om den bringes frem i lyset, vil forandre det mest dødelige giftstoff til et botemiddel med ufeilbarlig virkning.»

«Dagene nærmer seg sin ende og likevel sees verdens mennesker nedsunket i en alvorlig likegyldighet og fortapt i absolutt villfarelse.» «Stor, uendelig stor er Saken! Timen nærmer seg da den aller største omveltning vil ha vist seg. Jeg sverger ved ham som er sannheten! Den skal forårsake atskillelse som vil berøre alle, til og med de som kretser om meg.» «Si, o skaren

av likegyldige! Jeg sverger ved Gud! Den lovede Dag er kommet, den Dag da pinefulle prøvelser vil ha stormet over deres hoder og under deres føtter og vil si: 'Smak nå det som deres hender har forårsaket!'» «Tiden for ødeleggelse av verden og dens folk er kommet. Han, som er Pre-eksistensen er kommet, slik at han kan skjenke evig liv og tildele evig opprettholdelse og skjenke det som fremmer sann livsførsel.» «Den Dag nærmer seg da dens (sivilisasjonens) flamme vil fortære byene, da Storhetens Tunge vil utrope: 'Kongeriket er Guds, den allmektiges, den lovpristes!'» «O dere som er berøvet forståelse! En alvorlig prøvelse forfølger dere og vil plutselig innhente dere. Dere må våkne til dåd slik at den forhåpentligvis vil passere og ikke påføre dere skade.» «O dere verdens folk! Vit i sannhet at en uforutsett ulykke forfølger dere og at alvorlig gjengjeldelse venter dere. Tro ikke at de gjerninger dere har begått er blitt utvisket fra mitt syn.» «O likegyldige! Skjønt min nådes undere har omsluttet alle skapte ting, både synlige og usynlige, og skjønt åpenbaringen av min nåde og velsignelse har gjennomtrengt hvert atom i universet, er likevel den stav som jeg avstraffer de onde med, pinefull, og styrken av min vrede mot dem forferdelig.» «Sørg ikke over slike som har vært opptatt av verdslige ting og som har glemt erindringen om Gud, den aller største. Ved ham som er den evige sannhet! Den dag nærmer seg da den allmektiges vrede og sinne vil ha innhentet dem. Han er i sannhet den allmektige, den altbetvingende, den mektigste! Han skal rense jorden for forurensingen av deres korrupsjon og skal gi den i arv til de av hans tjenere som er ham nær.» «Snart vil ropet: 'Ja, her er jeg, her er jeg,' kunne høres fra hvert et land. For der har aldri vært og vil aldri bli noe annet sted å søke tilflukt.» «Og når den fastsatte timen er kommet, vil plutselig det vise seg som skal får menneskenes lemmer til å skjelve. Da, og først da, vil det

guddommelige banner bli utfoldet og Paradisets Nattergal vil synge sin melodi.»

«I begynnelsen av enhver Åpenbaring har det hersket en fiendtlighet som senere er blitt vent til stor medgang.» «Si, o Guds folk! Ta dere i akt slik at ikke jordens myndigheter skremmer dere eller nasjonenes makt svekker dere eller larmen fra ufredens folk avskrekker dere eller besitterne av jordisk glans bedrøver dere. Vær som en klippe i deres Herres Sak, Han den allmektige, den overmåte herlige, den uhemmede.» «Si: Vokt dere, o Bahás folk, slik at de sterke i verden ikke frarøver dere deres styrke og slik at de som regjerer i verden, ikke fyller dere med frykt. Sett deres lit til Gud og overlat deres anliggender i hans varetekt. Han vil sannelig ved sannhetens makt gjøre dere seierrike, og han er sannelig mektig til å gjøre hva han vil, og han holder i sitt grep tøylene av allmektig styrke.» «Jeg sverger ved mitt liv! Intet annet enn det som gavner dem, kan tilstøte mine elskede. Dette bevitner Guds Penn, den sterkeste, den overmåte herlige, den høyst-elskede.» «La ikke verdens begivenheter bedrøve dere, Jeg sverger ved Gud! Gledens hav lengter etter å oppnå deres nærvær, for enhver god ting er skapt for dere og vil bli åpenbart for dere i samsvar med tidens krav.» «O mine tjenere! Hvis Gud i disse dager og på dette jordiske plan har forordnet og åpenbart ting på tvers av deres ønsker, så sørg ikke, for dere har visselig i vente dager med salig glede og himmelsk fryd. For deres øyne vil det avdekkes verdener som er hellige og åndelig strålende. Dere er bestemt av ham, – i denne verden og heretter – til å få del i deres goder, oppleve deres gleder og å motta en del av deres styrkende nåde. Til hver og en av dem vil dere, uten tvil nå frem.»

«Dette er dagen for tale. Det er pålagt Bahás folk å anstrenge seg med den største tålmodighet og overbærenhet

i det å lede verdens folk til den aller største horisont. Ethvert legeme roper ut etter en sjel. Med Guds Ords pust må himmelske sjeler gjenoppkvikke de døde legemer med en ny ånd. Hvert ord inneholder en ny ånd. Lykkelig er det menneske som når dit og har reist seg for å undervise i hans Sak, Han som er Evighetens Konge.» «Si: O tjenere! Denne Saks seier har vært avhengig av og vil fortsette å være avhengig av tilsynekomsten av hellige sjeler, av fremvisningen av gode gjerninger og åpenbaringen av ord av fullendt visdom.» «Konsentrer deres krefter om utbredelsen av Guds tro. Hver den som er verdig et så høyt kall, la ham reise seg og fremme det. For den som ikke er i stand til det, er det en plikt å utpeke en som i hans sted kan proklamere denne åpenbaring, hvis kraft har fått grunnvollene for de mektigste strukturer til å beve, hvert berg til å knuses til støv og hver sjel til å bli målløs.» «La deres hovedbeskjeftigelse være å redde den falne fra den overhengende utslettelses sump og hjelpe ham til å slutte seg til Guds urgamle tro. Deres oppførsel overfor deres neste bør være slik at den tydelig gir til kjenne tegnene fra den ene sanne Gud, for dere er de første blant mennesker som er gjenskapte av hans ånd, de første til å tilbe og bøye kne for ham, de første til å kretse om hans herlighets trone.» «O dere Guds elskede! Hvil ikke på deres leier, nei, våkne til dåd så snart dere anerkjenner deres Herre, Skaperen, og hør om de ting som er vederfart ham og skynd dere å støtte ham. Løsne deres tunger og bekjentgjør uopphørlig hans Sak. Dette er bedre for dere enn alle skatter i fortiden og fremtiden, hvis dere er av dem som forstår denne sannhet.» «Jeg sverger ved ham som er sannheten! Om ikke lenge vil Gud pryde begynnelsen av eksistensens Bok med omtalen av sine elskede, som har gjennomlevd vanskeligheter på hans sti og har reist fra land til land i hans navn og i lovprisning av ham. Enhver som har oppnådd deres nærvær, vil stråle i møtet med dem og alle

som oppholder seg i disse land, vil bli opplyst ved minnet om dem.» «Kom sammen i tjeneste for Gud og hans Sak. Dette er i sannhet det som vil gavne dere i denne verden og i den kommende verden. Deres Herre, barmhjertighetens Gud, er den allkunnige, den allvitende. Sørg ikke over de ting dere er vitne til på denne Dag. Den dag vil komme da alle nasjoner skal bekjentgjøre at 'Jorden tilhører Gud, den allmektige, den ene, den uforlignelige, den allvitende.» «Velsignet er den plett, og det hus, og det sted, og den by, og det hjerte, og det fjell, og det tilfluktssted, og den hule, og den dal og det land, og det hav, og den øy og den eng, hvor Guds navn blir nevnt og hans pris sunget.» «Det å bevege seg fra sted til sted, når det skjer for Guds skyld, har alltid hatt innflytelse på verden og kan ha det nå. I fortidens bøker er deres stade som har reist vidt og bredt for å veilede Guds tjenere, blitt beskrevet og nedtegnet.» «Jeg sverger ved Gud! Så store er de ting som er forordnet for de standhaftige, at om bare så mye som et nåløye skulle bli avslørt, ville alle som er i himmel og på jord bli målløse, unntatt de som Gud, alle verdeneres Herre, har fritatt.» «Jeg sverger ved Gud! Det som er blitt bestemt for den som hjelper min Sak, overgår jordens skatter.» «Den som åpner sine lepper på denne dag og nevner sin Herres navn, over ham skal den guddommelige inspirasjons hærskarer senke seg fra mitt navns, den allvitendes, den allvises himmel. Over ham skal også skarene i det høye senke seg, hver av dem med en løftet kalk av rent lys.» «Således er det forordnet i Guds åpenbarings rike, som befalt av ham som er den overmåte herlige, den aller sterkeste.» Ved hans rettferdighet som på denne dag kaller fra det innerste hjerte av alle skapte ting: 'Gud, der er ingen annen Gud enn meg!' «Hvis noe menneske skulle reise seg for i sine skrifter å forsvare Guds Sak mot dens motstandere, vil det, hvor ubetydelig dets bidrag enn er, bli så beæret i den kommende

verden at hærskaerne i det høye ville misunne dets ære. Ingen penn kan beskrive høyheten av dets stade, heller ikke kan noen tunge beskrive dets glans.» «Måtte det behage Gud at dere alle blir styrket til å utføre det som er Guds vilje og nådig bli hjulpet til å verdsette den rang som blir skjenket de av hans elskede som har reist seg for å tjene ham og forherlige hans navn. Måtte Guds glans skinne på dem, og glansen fra alt som er i himlene og alt som er på jorden og glansen fra beboerne av det mest opphøyede paradys, himlenes himmel.» «O Bahás folk! At ingen overgår dere er et tegn på barmhjertighet. Drikk i dype drag udødelighetens vin av nådens beger, til tross for dem som har forkastet Gud, navnenes Herre og himmelens skaper.»

«Jeg sverger ved den ene sanne Gud! Dette er Dagen for slike som har frigjort seg fra alt uten ham, Dagen for slike som har anerkjent hans enhet, Dagen hvorpå Gud med sin krafts hender skapte guddommelige og uforgjengelige vesener som hver og en vil kaste verden og alt som er i den bak seg, og vokse til slik standhaftighet i Guds Sak at ethvert vist og forståelsesfullt hjerte vil undres.» «Innenfor det hellige slør lå der skjult og beredt til tjeneste for Gud en skare av hans utvalgte som skal bli synlige for menneskene, som skal hjelpe hans Sak, som ikke skal frykte noen, selv om hele den menneskelige rase reiser seg mot dem til krig. Det er disse som, for øynene til jordens folk og beboerne av himmelen skal reise seg, og idet de roper høyt, skal de bifalle den allmektiges navn og kalle menneskenes barn til Guds vei, Han den herligste, den mest lovpriste.» «Dagen nærmer seg da Gud ved en viljesakt vil ha oppreist en menneskerase hvis natur er uutgrunnet for alle unntatt Gud, den allmektige, den sterkeste, den selvbestående.» «Han vil om ikke lenge, frembringe fra maktens favn opphøyethetens og maktens hender – hender som vil reise seg for å vinne seire for

denne yngling, og som vil rense menneskeheten fra smusset fra de utstøtte og de ugudelige. Disse hender vil gripe sine tøyler for å kjempe for Guds tro og vil, i mitt navn, det selvbestående, det mektige, overvinne folk og slekter på jorden. De vil gå inn i byene og vil inspirere innbyggernes hjerter med ærefrykt. Slik er kjennetegnet på Guds makt, hvor fryktelig, hvor voldsom er hans makt!»

Enda et ord til avslutning. Blant noen av de mest bemerkelsesverdige og tankevekkende uttalelsene av 'Abdu'l-Bahá noen gang i løpet av hans epokegjørende reiser på det Nord-Amerikanske kontinent er de følgende: «Måtte dette Amerikas demokrati bli den første nasjon til å etablere grunnvollen for internasjonal overenskomst. Måtte den bli den første til å utfolde banneret for den Største Fred,» og videre: «Det amerikanske folk er i sannhet verdig til å bygge tabernaklet for den Største Fred og proklamere menneskehetens enhet. ... For Amerika har utviklet krefter og evner større og vidunderligere enn andre nasjoner. ... Den amerikanske nasjon er utstyrt med og er gitt kraft til å fullende det som vil pryde historiens sider, til å bli til misunnelse for verden og de velsignede i Østen og Vesten for sitt folks triumf. ... Det amerikanske kontinent bærer tegn på og kjennetegnes av uhyre stor fremgang. Dets fremtid er enda mer lovende, for dets innflytelse og opplysning er vidttrekkende. Det vil lede alle nasjoner åndelig sett.»

Amerikas skjebne

De kreative energier som på en så mystisk måte ble frembragt ved de første bevegelser av Bahá'u'lláhs Verdensorden, har, så snart de ble frigitt i en nasjon som var forutbestemt å skulle bli dens vugge og forkjemper, inngitt denne nasjonen heder og nedlagt i den krefter og evner og utstyrt den åndelig for å spille den rolle som er forutsagt i disse profetiske ordene. De krefter som denne gudegitte misjon har inngytt sitt folk, begynner på den ene side å bli synlige gjennom de bevisste bestrebelsene og de landsomfattende resultatene, både når det gjelder undervisningsaspektet og administrasjonen av bahá'í aktiviteter i det organiserte samfunn av Bahá'u'lláhs følgesvenner på det Nord Amerikanske kontinent. Disse samme kreftene, adskilt fra, men likevel sammenfallende med disse bestrebelsene og oppnåelser, former på den annen side umerkelig, under påvirkning av verdens politiske og økonomiske krefter, denne nasjons skjebne og har innflytelse på liv og handling hos både regjering og dens folk.

Når det gjelder bestrebelsene og oppnåelsene hos disse som er oppmerksomme på Bahá'u'lláhs åpenbaring og som nå arbeider på dette kontinentet, og når det gjelder retningen for deres nåværende og fremtidige aktiviteter, har jeg på de foregående sider referert tilstrekkelig. Et ord, hvis skjebnen for det amerikanske folk som helhet skal forstås korrekt, bør nå sies angående retningen til denne nasjonen som et hele og trenden i dets folks anliggender. For uansett hvor uvitende de er om kilden som disse styrende energienekommer fra, og uansett hvor langsom og anstrengende prosessen er, blir det i økende grad tydelig at nasjonen som helhet, enten det skjer gjennom

handlemåten til dens regjering eller ellers, under innflytelse av krefter som den verken kan fatte eller kontrollere, beveger seg i retning av slike sammenslutninger og retningslinjer som, slik det var antydnet av 'Abdu'l-Bahá, rommer dets sanne skjebne. Både samfunnet av de amerikanske troende, som er oppmerksomme på denne kilden, og den store masse av deres landsmenn som ennå ikke har anerkjent den Hånd som dikterer deres skjebne, bidrar, hver på sin måte, til virkeliggjørelsen av håpene og fullbyrdelsen av løftene som er kommet til uttrykk i de ovenstående ordene fra 'Abdu'l-Bahá.

Verden går videre. Dens begivenheter utfolder seg truende og med forvirrende hastighet. Deres virvelvind av lidenskaper er hastig og alarmerende voldsom. Den nye verden trekkes umerkelig inn i stormsenteret. De potensielle storsentra på jorden kaster allerede sine skygger på dets strender. Farer som ingen har drømt om og som ingen har forutsett, truer det både innenfra og utenfra. Dens regjeringer og folk blir gradvis viklet inn i kveilen av verdens hyppige kriser og voldsomme kontroverser. Atlanterhavet og Stillehavet krymper stadig, ved enhver økning i vitenskapens fremmarsj, og blir bare som kanaler. Den store republikken i Vesten finner seg spesielt og i økende grad involvert. Fjern rummel gjenlyder faretruende i dens folks livsglede. På flankene ligger de potensielle stormsentra på det europeiske kontinent og fra Det Fjerne Østen. På dens sydlige horisont lurere det som kunne tenkes å utvikle seg til et annet rystelsens sentrum og en fare. Verden trekker seg sammen til et nabolag. Amerika må, villig eller uvillig, stå overfor og kjempe med den nye situasjonen. Med nasjonal sikkerhet som hensikt, for ikke å snakke om humanitære motiver, må det anta forpliktelsene pålagt i dette nye nabolaget. Paradoksalt som det kan synes, er dets eneste håp om å komme seg ut av de farer

som samler seg om det, å bli innblandet i selve denne vev av internasjonal tilslutning som det uransakelige Forsyns Hånd setter i gang. Jeg husker 'Abdu'l-Bahás passende og sterke råd til en embedsmann i en høy stilling i landets regjering: *«De kan best tjene Deres regjering hvis De bestreber dem etter, i kraft av en verdensborger, i å hjelpe til med den mulige anvendelse av prinsippet om føderalisme som ligger til grunn for regjeringen i Deres eget land, i de forhold som nå hersker mellom folkeslag og nasjoner i verden.»* De idealer som oppglødde fantasien hos Amerikas tragisk upopulære president, hvis høye mål, hvor reduserte de enn ble av en visjonsløs generasjon, 'Abdu'l-Bahá ved sin egen penn erklærte som signaliserende morgengryet for Den Største Fred, og som, selv om de nå ligger i støvet, i bitterhet bebreider en uaktsom generasjon for å ha forkastet dem på en slik grusom måte.

At verden er besatt av farer, at ulykker nå samler seg og virkelig truer den amerikanske nasjon, kan ingen klarsynt observatør benekte. Jorden er nå omdannet til en bevæpnet krigsleir. Så mange som fem millioner menn er enten under våpen eller i reserve. Intet mindre enn tre milliarder pund brukes på et år på dens rustninger. Religionens lys er formørket og moralsk autoritet forfaller. Verdens nasjoner er for det meste falt som offer for stridende ideologier som truer med å sprengte selve grunnlaget for deres dyrebare politiske enhet. Opprørte mengder i disse landene ser dem med uvilje, væpnet til tennene, blir drevet av frykt og jamrer seg under åket av lidelser fremkommet ved politisk strid, rasemessig fanatisme, nasjonalt hat og religiøse motsetninger. *«Fortvilelsens vinder,»* har Bahá'u'lláh umiskjennelig forsikret, *«blåser, desto verre fra enhver retning og den strid som skiller og plager den menneskelige rase, øker daglig. Tegnene på overhengende*

omveltninger og kaos kan nå skjelnes...» «De onder», har 'Abdu'l-Bahá så langt tilbake som to tiår forutsagt, «som verden nå lider under, vil økes, det mismot som omslutter den vil fordypes. Balkanstatene vil forbli misfornøyde. Deres rastløshet vil øke. De beseirede makter vil fortsette å agitere. De vil ta tilflukt til et hvert mål for å kunne gjenoppflamme krigsflammen. Bevegelser, nyfødte og verdensomspennende i sin rekkevidde, vil utøve sitt ytterste for fremme av deres mønster. Venstre bevegelsen vil få stor innflytelse, dens innflytelse vil spre seg.» Hva angår den amerikanske nasjon selv, advarer stemmen til dens egen president inntrengende og klart sitt eget folk mot et mulig angrep på deres land som er blitt bragt uendelig nærmere ved utviklingen av flyvemaskiner og andre faktorer. Statssekretæren, som henvendte seg til de forsamlede representanter for alle de amerikanske republikker, i en nylig konferanse uttaler en ikke mindre truende advarsel. *«Disse oppsvulmende kreftene lure truende verden over – deres skjebnessvangre skygge faller tvers over vår egen halvkule.»* Hva angår pressen, anslås samme tone en advarsel og alarm foran en fare som nærmer seg. *«Vi må være forberedt på å forsvare oss både innenfra og utenfra... Vår forsvarsgrense er lang. Den når fra Alaskas Point Barrow til Cape Horn og strekker seg fra Atlanterhavet til Stillehavet. Når eller hvor Europas og Asias styrker måtte angripe oss, kan ingen uttale seg om. Det kunne bli hvor som helst og når som helst... Vi har intet valg annet enn å ruste oss selv... Vi må reise vaksom beskyttelse over den vestlige halvkule.»* Den avstand den amerikanske nasjon har tilbakelagt siden dens formelle og kategoriske tilbakevisning av de Wilsonske idealer, de forandringer som uventet er overgått den i nylige år, den retning verdens begivenheter har tatt, med sin uunngåelige virkning på retningslinjene og økonomien i

den nasjonen, er, for enhver bahá'í observatør som betrakter utviklingen i den internasjonale situasjonen, i lys av profetiene både fra Bahá'u'lláh og 'Abdu'l-Bahá høyst betydningsfulle, instruktive og oppmuntrende. Å trekke opp den eksakte kurs som denne nasjonen i disse opprørte tider og fremtredende år vil følge, ville være umulig. Vi kan bare, bedømmende den retningen dens affærer nå tar, forutse den kurs den mest sannsynlig vil velge å forfølge i sitt slektskap både til Amerikas republikker og landene på de gjenblevne kontinenter.

En nærmere tilknytning til disse republikkene på den ene side, og en varierende deltagelse i hele verdens affærer på den andre, som et resultat av de gjentagne internasjonale kriser viser seg som den mest sannsynlige utvikling for dette landet. Forsinkelser må uunngåelig reise seg i løpet av dette landets utviklingsløp mot sin endelige skjebne. Intet kan imidlertid endre dette mulige løp, forordnet for det av 'Abdu'l-Bahás ufeilbarlige Penn. Dets føderale enhet som allerede er oppnådd, og dets internasjonale institusjoner konsoliderte – et stadium som markerer dets oppnådde modenhetsalder som politisk helhet – dets videre utvikling som medlem av en familie av nasjoner må uopphørlig fortsettes. En slik utvikling må vedholde inntil den tid da den nasjonen, gjennom sin aktive og vedholdende rolle den har spilt i organiseringen og den fredelige ordning av menneskehetens affærer, har nådd fylden av sine krefter og funksjoner som et fremstående medlem og andel i en føderert verden.

Den umiddelbare fremtid må, som et resultat av denne stø, gradvise og uunngåelige inntakelse i de mangfoldige floker og problemer som plager menneskeheten, bli mørk og nedstemmende for denne nasjonen. Den verdensrystende prøvelse som Bahá'u'lláh har henvist til i de foregående avsnitt

så malende har forutsagt, kan finne seg feid, i en enestående grad inn mot stormsenteret. Ut av dette vil den sannsynligvis komme til syne, ulikt dens reaksjon overfor den foregående verdenskonflikt, bevisst besluttet på å legge hele sin vekt av innflytelse på de kjempemessige problemene som en slik prøvelse må etterlate i sitt kjølvann og, for alltid fordrive, i forbindelse med sine søster-nasjoner i både øst og vest den største forbannelse som, fra uminnelige tider har angrepet og degradert den menneskelige rase.

Da, og bare da, vil den amerikanske nasjon, formet og rensket i smeltedigelen av en felles krig, herdet mot dens påkjenninger og disiplinert av dens lærepenger, være i en posisjon til å heve sin stemme i et råd av nasjoner selv legge ned grunnstenen for en universell og varig fred, proklamere solidariteten, enheten og modenheten av menneskeheten og bidra i etableringen av det lovede herredømme av rettferdighet på jorden. Da, og bare da, vil den amerikanske nasjon, mens samfunnet av de amerikanske troende i selve dens hjerte fullbyrder sin guddommelige pålagte misjon, bli i stand til å oppfylle den ufattelig lysende skjebne forordnet for den av den Allmektige og udødelig omsluttet av 'Abdu'l-Bahás skrifter. Da, og bare da, vil den amerikanske nasjon fullbyrde *«det som vil pryde historiens sider,» «bli til misunnelse i verden og bli velsignet både i Østen og i Vesten.»*

Studieveiledning

**Tilsynekomsten av
guddommelig rettferdighet**

ved
Morten Bergsmo

BAHÁ'Í FORLAG

OSLO

Innhold

Innledning.....	4
Gjentatte kriser	5
Hovedcitadellet som består.....	5
Et korstog av enda høyere størrelsesorden.....	7
Mulighetene for fremtiden.....	8
Hans ufeilbarlige lys	8
Hans åpenbarings overopphøyde funksjon.....	9
Hvor overveldende er ansvaret	9
Åndelige forutsetninger	10
Det mest utfordrende stridsspørsmål.....	13
Deres dobbelte korstog.....	14
Undervisningskravene	14
Oppvekkelsen av Latin-Amerika	16
Det nødvendige grunnlag.....	16
Appell om pionérer	17
Den overveiende del.....	17
Til bahá'í ungdommen.....	17
Panamas spesielle stilling.....	18
Kongerikets komme	18
Amerikas skjebne	19

Denne studieveiledningen ble utarbeidet som hjelpemiddel til en studiesirkel noen ungdommer i Oslo-området hadde våren 1987 over den norske utgaven av **The Advent of Divine Justice – Tilsynecomsten av guddommelig rettferdighet, Bahá'í Forlags studieserie nr. 2**. Det dreier seg kun om en samling spørsmål til teksten.

Ettersom det ikke er presteskap eller dogmer i bahá'í-troen, kan det til vurderingsspørsmålene sjelden gis entydige svar. Formålet med heftet er da heller ikke at man nødvendigvis skal finne svar på spørsmålene, men at man skal gå dypere inn i teksten. Teksten er rik — lesning av den kan være berikende.

Vi har å gjøre med et tilfeldig utvalg av spørsmål. Man kan tenke seg helt andre spørsmål og formuleringer.

Gerd Strands oversettelse siteres uendret.

Morten Bergsmo

desember 1988

Innledning

- 1 Hvem er «*Guds elskede*» og «*den barmhjertiges tjenerinner*» (side 5)?
- 2 Hvorfor tror du dette brevet («Tilsynekomsten av guddommelig rettferdighet») ble sendt til bahá'íene i U.S.A. og Canada?
- 3 Hvilken plan er det som omtales på side 5? Hva vet du om denne planen?
- 4 Hva tror du Shoghi Effendi sikter til med uttrykket «*oppfinnsomhet*» i første linje på side 6?
- 5 Hvilke organer tror du Shoghi Effendi tenker på når han bruker begrepet «*dens (en dekadent tidsalders) institusjoner som er i ferd med å forfalle*» (side 6, slutten av 1. avsnitt)?
- 6 Hva er «*Forsyn*» (side 6, 2. avsnitt)?

Gjentatte kriser

- 7 Hvilke «*gjentatte kriser*» er det som nevnes innledningsvis i kapitlet?
- 8 På sidene 8, 9 og 10 nevnes eksempler på opposisjon mot troen. Hvilket land i hjertet av det europeiske kontinent var det som i 1938 (da brevet ble forfattet) var et «*sluknet ... samfunn*» (side 8, 2. avsnitt)? Hva vet du om den opposisjonen bahá'íene møtte der? Var den ulovlig, a) etter vedkommende lands rett; b) etter folkeretten? Hvilke «*åndelige egenskaper*» tror du det er dette samfunnet har som får 'Abdu'l-Bahá til å si at det skal «*spre lysglansen av troens lys på de omliggende land*»? Hvor ble det første bahá'í tempel bygget (side 8, 3. avsnitt)? Hva skjedde med det? Hva er «*Troens opphavsland*» (side 8, 4. avsnitt)? Hvordan vurderer du uttrykket «*et antikvert, et fanatisk og forbrytersk korrupt presteskap*» (side 9, øverst)? Hvilken realitet mener du dette uttrykket har i dag? Hva er «*det Hellige Land*» (side 9, 2. avsnitt)? Hva slags opposisjon har troen møtt der?

Hovedcitadellet som består

- 9 Hva er et citadell?
- 10 Hva vil det si at det nord-amerikanske bahá'í-samfunn fortjener å bli betraktet som «*vuggen, så vel som en borg*»

for den fremtidige Verdensorden som på en og samme tid er løftet om og glansen av den tidsepoke som knytter seg til Bahá'u'lláhs navn» (side 11)?

11. Hvordan forstår du setningen «*det land der glansen av hans lys skal bli åpenbart, hvor mysteriene i hans tro skal bli avslørt, hvor de rettsindige skal dvele og de frie samle seg*» (side 12)?
12. Hva vil det si at man er «*åndelige etterkommere av dawn-breakers fra en heroisk periode*» (side 13, øverst)?
13. Hva er «*levende ofre*» (side 13, 1. avsnitt)?
14. Hva er «*brevene om den Guddommelige Plan*» (ibid.)? Hva går den Guddommelige Plan ut på? Hvor langt har vi i dag kommet i utfoldelsen av den Guddommelige Plan?
15. På side 14 nevnes at et av det nord-amerikanske bahá'í-samfunns «*ydmýke medlemmer*» har klart «*å sikre den spontane tilslutning av en kongelig til dets Sak*». Hvem var a) denne bahá'íen og b) den kongelige person? Hva vet du om disse to historiske skikkelsene?
16. Øverst på side 15 nevnes «*de opprinnelige skolene*». Hva slags skoler henvises det til? Hvor mange bahá'í skoler har du hørt om i a) U.S.A. og b) Europa?
17. Hva er «*tvilling chartrene*» (side 16, øverst)? Har vi tilsvarende dokumenter i det norske bahá'í-samfunn? I så fall, hva heter de?

- 18 På hvilken måte har de amerikanske bahá'íene energisk intervenert «for beskyttelsen av Bahá'í byggverk og institusjoner i land som Persia, Egypt, Irak, Russland og Tyskland» (side 16, 1. avsnitt)?
- 19 Har du merket «*Rumlingen fra den katastrofale omveltning som på en og samme tid vil proklamere dødkampen for den gamle orden og fødselsveene for den nye*» (side 17, 2. avsnitt)?

Et korstog av enda høyere størrelsesorden

- 20 Hvilket «*Testamente*» er det som nevnes øverst på side 18?
- 21 Hvilket «*tempel*» er det som omtales øverst på side 19? Hvor mange bahá'í templer finnes det i dag? Når ble de bygget? Har alle templene lik stilling?
- 22 Hva er en «*æra* » (side 19)? Hva forstår du med «*bahá'í æraen*»?
- 23 Hva er «*republikkene på den vestlige halvkule*» og «*den nye verden*» (side 19, 3. avsnitt)?

Mulighetene for fremtiden

- 24 Hva betyr «*Mashriqu'l-Adhkár*» (side 21)?
- 25 Hva er «*Den Aller Helligste Bok*» (side 22)?
- 26 På side 22 nevnes flere stadier i bahá'í-troens utvikling. Hvilke er disse? Hvordan forstår du de enkelte stadiene og sammenhengen mellom dem?

Hans ufeilbarlige lys

- 27 Hvordan er Bahá'u'lláhs uttalelser «*autoritative og uforanderlige*» (side 23)?
- 28 Hva er «*de usynlige hærskarer*» (side 24, øverst)?
- 29 Hva slags «*belønning*» er det som omtales på side 24?
- 30 Hvordan forstår du begrepet «*en ny menneskerase*» (side 25, øverst)?

Hans åpenbarings overopphøyde funksjon

- 31 Hvorfor tror du Guds profeter har «*valgt å vise seg og overlevere sitt budskap i land og blant folk og raser på et tidspunkt da de enten var i hastig nedgang eller allerede hadde nådd de laveste dybder av moralsk og åndelig forfall*» (side 25)?
- 32 Hvordan beskriver Shoghi Effendi den iranske nasjons tilstand på den tid Báb og Bahá'u'lláh levde (øverst på side 26-27)?
- 33 Hvordan beskriver han den amerikanske nasjon (side 27-28)?
- 34 Hva kjennetegner det forholdet han skisserer mellom den amerikanske nasjon og det amerikanske bahá'í-samfunn (side 28-29)?

Hvor overveldende er ansvaret

- 35 Hva slags «*feil, vaner og tendenser*» er det de amerikanske bahá'íene har fått i arv fra sin egen nasjon (side 29)?
- 36 Hvordan forstår du utsagnet «*... la dem på det nåværende tidspunkt konsentrere sin oppmerksomhet om seg selv, sine egne, individuelle behov, sine egne mangler og svakheter*» (side 30)?

Åndelige forutsetninger

- 37 Hva er en «*åndelig forutsetning*» (se tidligere kapitler)?
- 38 Hvilke tre «*åndelige forutsetninger*» nevnes på side 31 og 32?
- 39 Hva forstår du med «*moralsk rettskaffenhet*»?
- 40 Hva forstår du med «*kyskhet*»?
- 41 Hva forstår du med «*frihet fra fordommer*»?
- 42 Til hvem er de enkelte «*åndelige forutsetningene*» særlig rettet (side 32)?
- 43 Hvilken av disse egenskapene (forutsetningene) står i motsetningsforhold til:
- a) «*den demoraliserende innflytelse som et korrump politisk liv så slående åpenbarer*» (side 32, 3. avsnitt)?
 - b) «*de uanstendigheter, laster og falske standarder som en iboende mangelfull moralsk kode tolererer, bringer videre og fostrer*» (ibid.)?
 - c) «*en kreftsvulst av rasefordommer som eter seg inn i det indre av et allerede udyktiggjort samfunn*» (side 33, øverst)?
- 44 Hvordan forstår du allegorien «*surdeigen som må heve verdens folkeslag*» (side 33, 3. avsnitt)? Hvordan kan man fylle en slik rolle?
- 45 Hva menes med at en bahá'ís ord ikke bør skille seg fra

- hans gjerninger (side 36)?
- 46 Hvordan kan bahá'íene ifølge Bahá'u'lláh utmerke seg (ibid)?
- 47 Hvilken egenskap er «*grunnlaget for alle menneskelige dyder*» (side 37)?
- 48 Hva forstår du med «*sannferdighet*» (ibid.)?
- 49 Hvordan forstår du de følgende normer (side 37, 2. avsnitt):
- a) «*avståelse fra politiske embeder*»?
 - b) «*avståelse fra identifisering med politiske partier*»?
 - c) «*avståelse fra deltagelse i politiske motsetningsforhold*»?
 - d) «*avståelse fra medlemskap i politiske organisasjoner og kirkelige institusjoner*»?
- 50 Hva er rettferdighetens hensikt (side 39)?
- 51 Hva opprettholdes rettferdighet av (ibid)?
- 52 Hva er «*den høyest elskede av alle ting*» i Bahá'u'lláhs syn (side 40, 3. avsnitt)?
- 53 Hvordan kan religionsløshet svekke de moralske fibre og underminere grunnlaget for individuell moralsk holdning (side 41)? Kan religionsløshet måles? Er det etter ditt skjønn noen forskjell på dårlig moral og ingen moral ?
- 54 Hvordan kan man «*stanse opp og granske seg selv*» (side 42, 1. avsnitt)?

- 55 Hva er det regulerende prinsipp for oppførsel og fremferd for alle bahá'íer (side 41, 2. avsnitt)?
- 56 Les avsnittet «*Et slikt kyskt og hellig liv ... karakter i slike overdrivelser.*» grundig. (side 42) Hvordan forstår du de enkelte spesifiseringene av prinsippet om kyskhet? Forsøk å relatere spesifiseringene til din egen sosiale virkelighet.
- 57 Hvordan forstår du setningen som begynner med «*En menneskerase usammenliknbar i karakter skal oppreises ...*» (side 43)?
- 58 Hva tror du er «*måteholdets grenser*» for en sivilisasjon (side 44)?
- 59 Hva vil det si at Gud fra hele verden har valgt ut menneskenes hjerter (ibid)?
- 60 Hva forstår du med «*askese* » og «*overdreven og fanatisk puritanisme*» (side 46)? Setter måtehold en grense for kyskhet ifølge Shoghi Effendi?
- 61 Hvor går grensene for ens «*lovlige rett og privilegiet*» til «*å trekke full fordel og velvære fra de mangfoldige gleder, den skjønnhet og de fornøyer som verden i så rikelig monn er blitt beriket*» med (ibid)? Se pkt. 62.
- 62 Hva forstår du med at man ikke må tillate «*noe som helst å komme mellom*» seg «*og Gud*» (ibid)? Hvordan kan man begrunne en slik norm?

Det mest utfordrende stridsspørsmål

- 63 Hvorfor tror du rasefordommer er «*det mest vitale og utfordrende stridsspørsmål som Bahá'í-samfunnet står overfor på det nåværende (1938) stadium i sin utvikling*» (side 46-47)?
64. Hvordan forstår du setningen «*hans ('Abdu'l-Bahás) forakt for og utålmodighet med kritikk, temperert ved hans takt og klokskap*» (side 48)?
- 65 På side 48 står det: «*Hvis noen form for diskriminering skulle tolereres, så måtte det være diskriminering, ikke mot, men heller for minoriteten, om det er en rasemessig minoritet eller noe annet.*» Hvordan forstår du setningen? Sies det noe mer om positiv diskriminering i kapitlet?
- 66 Hvordan forstår du normene i denne setningen av Bahá'u'lláh: «*Lukk deres øyne for rasemessige forskjelligheter og hils alle velkomne med enhetens lys.*» (side 50, 2. avsnitt)?
- 67 Abdu'l-Bahá siteres på side 51: «*I Guds oppfatning er alle mennesker like.*» Hvordan velger du å forstå setningen?
- 68 Hvorfor bør bahá'íene hilse velkommen og oppmuntre «*blandingen av rasene*» (side 54,2. avsnitt)?
- 69 Hva slags «*nedarvede og til tider underbevisste følelse av overlegenhet*» er det som nevnes på side 54, 3. avsnitt?

Deres dobbelte korstog

- 70 Hva slags «*dobbelte korstog*» er det som omtales på side 55?
- 71 Hva tror du det vil si at de tapre krigere som kjemper for Bahá'u'lláhs Sak nødvendigvis må «*møte stiv motstand og lide mange tilbakeslag*.» (side 56, 2. avsnitt)?
- 72 Hva menes etter ditt skjønn med setningen: «*Kritikkens røster er stemmer som indirekte styrker proklamasjonen av dens Sak*.» (side 57)?
- 73 Hva er «*den formative periode*» (side 58, 3. avsnitt)?
- 74 Hva er «*Det Største Hellige Blad*» (side 59, nederst)?

Undervisningskravene

- 75 Hvordan er det å forstå at tempelet i U.S.A. «*på det nåværende tidspunkt*» må «*betraktes som ikke mer enn et redskap for en mer effektiv utbredelse av Saken og en videre spredning av dens læresetninger*.» (side 60)?
- 76 Hva er «*den mest fortjenstfulle av alle gjerninger*» (side 61)?
- 77 Hva vet du om den «*Peter*» som nevnes på side 61?
- 78 Hvordan forstår du setningen «*en kraft som ... gjennom*

sin « vibrerende innflytelse» har «endevendt verdens likevekt og revolusjonert dens livsorden» (side 63, øverst)?

- 79 Hva slags *«falske teorier og doktriner»* tror du det er som omtales i 2. avsnitt på side 63?
- 80 Hva forstår du med at isláms læresetninger er *«kilden til og bakgrunnen for»* bahá'íenes tro (side 65, 3. avsnitt)?
- 81 Hva forstår du med setningen: *«Koranen som, bortsett fra bábí og bahá'í åpenbaringene, danner den eneste Bok som kan ansees som et absolutt autentisk oppbevaringssted for Guds Ord»* (side 65-66)?
- 82 Hvordan vil du begrunne setningen: *«når forskjellige sjatteringer av tanker, temperament og karakter bringes sammen under kraft og innflytelse av et sentralt organ, vil skjønnet og herligheten av menneskelig fullkommenhet bli åpenbart og fastslått»* (side 72)?
- 83 Hva sies om indianerne og eskimoene på side 72-73?
- 84 På side 76 sies det: *«Det har ofte skjedd at en velsignet sjel er blitt opphav til ledelse av en hel nasjon.»*. Kan du tenke deg noen eksempler på dette? Isåfall, hva mener du er årsaken(e) til dette individets innflytelse?
- 85 Hvordan tror du vi kan *«feste våre blikk på Guds gunst og velsignelse i disse dager»* (side 76)?
- 86 Hva forstår du med *«enhetens fane»* (ibid.)?
- 87 Hva sies om Canadas fremtid på samme side?

Oppvekkelsen av Latin-Amerika

- 88 Hva vet du om «*Inter-Amerika komiteéen*» (side 77)?
- 89 Hvordan forstår du at «*Sentral- og Syd-Amerika ... er forutbestemt til å spille en uopphørlig viktig del i formingen av verdens fremtidige skjebne*» (side 78)?
- 90 Hvordan kan vi best klare å oppfylle normen «*La Gud være helt tilstrekkelig for deg.*» (side 80)?

Det nødvendige grunnlag

- 91 Hva vil det si «*å legge det nødvendige grunnlag som slike nasjonale og lokale institusjoner kan reises ... på*» (side 83)?
- 92 Hvilke menneskelige kvaliteter synes du formuleringen «*forsøke å tilby noen få hjelpsomme antydninger*» er preget av (side 84, 3. avsnitt)?

Appell om pionérer

- 93 Nederst på side 87 står å lese: «*For den som er ute av stand til et så høyt kall, er det hans plikt å utpeke den som, i hans sted, vil proklamere denne åpenbaringen hvis kraft har fått grunnvollene til de mektigste strukturer til å beve, hvert fjell til å bli sønderknust til støv og hver sjel til å bli målløs.*». Hvordan forstår du setningen?

Den overveiende del

- 94 Hva sies om kvinner i dette kapitlet?
- 95 Hva forstår du med uttrykket «*dristighet*» (side 90)?

Til bahá'í ungdommen

- 96 Hvordan kjennetegnes bahá'í ungdommer på side 91?

Panamas spesielle stilling

- 97 Hvordan forstår du følgende setning nederst på side 92: «*Læren vil, når den en gang er etablert der forene øst og vest, nord og syd.*»?
- 98 Hva er «*den nye verden*» (side 93, nederst)?

Kongerikets komme

- 100 Hva slags «*første århundrede*» er det som går mot slutten (1938) (øverst på side 98)?
- 101 Hvordan virker følgende setning på deg: «*Jeg kan ikke gjøre noe bedre, ivrig som jeg er etter å overbringe til hver og en av dere hvilken som helst hjelp innen min makt som vil gjøre dere i stand til mer effektivt å avvikle deres guddommelig pålagte plikter ...*» (side 98, 2. avsnitt)?
- 102 Hva forstår du med «*Bahás folk*» (side 99)?
- 103 Hva forstår du med «*tabernaklet for den Største Fred*» (side 112)?
- 104 Hva tror du menes med at «*Amerika har utviklet krefter og evner større og vidunderligere enn andre nasjoner*» (ibid.)?

Amerikas skjebne

- 105 Hva slags «*kreative energier*» er det som omtales øverst på side 112?
- 106 Hva forstår du med «*den Hånd som dikterer deres skjebne*» (side 113, nederst; må leses i sammenheng)?
- 107 Hva synes du om setningen: «*Atlanterhavet og Stillehavet krymper stadig ved enhver økning i vitenskapens fremmarsj, og blir bare som kanaler.*» (side 114)?
- 108 Hvordan forstår du følgende: «*På dens sydlige horisont lurere det som kunne tenkes å utvikle seg til et annet rystelsens sentrum og en fare.*» (ibid.)?
- 109 Hvem var «*Amerikas tragisk upopulære president*» (side 115)? Hva vet du om ham? Hva slags «*høye mål*» hadde han?
- 110 Hva skisserer Shoghi Effendi i 2. avsnitt på side 117 som «*den mest sannsynlige utvikling for dette landet*» (U.S.A.)?

BAHÁ'Í FORLAGS STUDIESERIE

- 1 Fred – sitatsamling
- 2 Tilsynekomsten av Guddommelig Rettferdighet
- 3 Å leve som en bahá'í – sitatsamling
- 4 Rådslagning i de lokale åndelige råd– sitatsamling
- 5 Studieguide – Appell til nasjonene
- 6 Beretninger om 'Abdu'l-Bahá
- 7 Læreveiledning til Gud og Hans Budbringere
- 8 Kvinner – sitatsamling
- 9
- 10 Familieliv
- 11 En antologi for bahá'í barn
- 12 Islams Historie og sivilisasjon
- 13 Loven om Huqúqu'lláh
- 14 Krise og seier – sitatsamling
- 15 Uttalelse om naturen
- 16 Bahá'í og kristendom
- 17 Pakten – sitatsamling
- 18 Bábs Martyrdød (fra “Dawnbreakers”)
- 19 Bahá'í valg – sitatsamling
- 20 Bevaring av jordens ressurser
- 21 Raser – hva de er og ikke er
- 22 Nittendagsfesten – sitatsamling
- 23 Bábs erklæring – (fra “Dawnbreakers”)
- 24 Sjeik Ahmad-i-Ahsá'í og siyyid Kázim-i-Rashti (fra “Dawnbreakers”)
- 25 Å bevare bahá'í ekteskap
- 26 Et rent og hellig liv
- 27 Pålitelighet
- 28 Å relatere troen til aktuelle spørsmål
- 29 Den største gave
- 30 Å fremme inntreden i skarer
- 31 Kraften i Guds hjelp
- 32 Lawh-i-Aqdas
- 33 Seks leksjoner om Islam
- 34 Utdrag av sitater fra Bahá'u'lláhs skrifter
- 35 Utdrag av sitater fra 'Abdu'l-Bahás skrifter
- 37 Bahá'í -begravelser
- 38 Utdrag fra Bahá'u'lláhs verdensorden